Kate Holmes

CASTELE DE NISIP

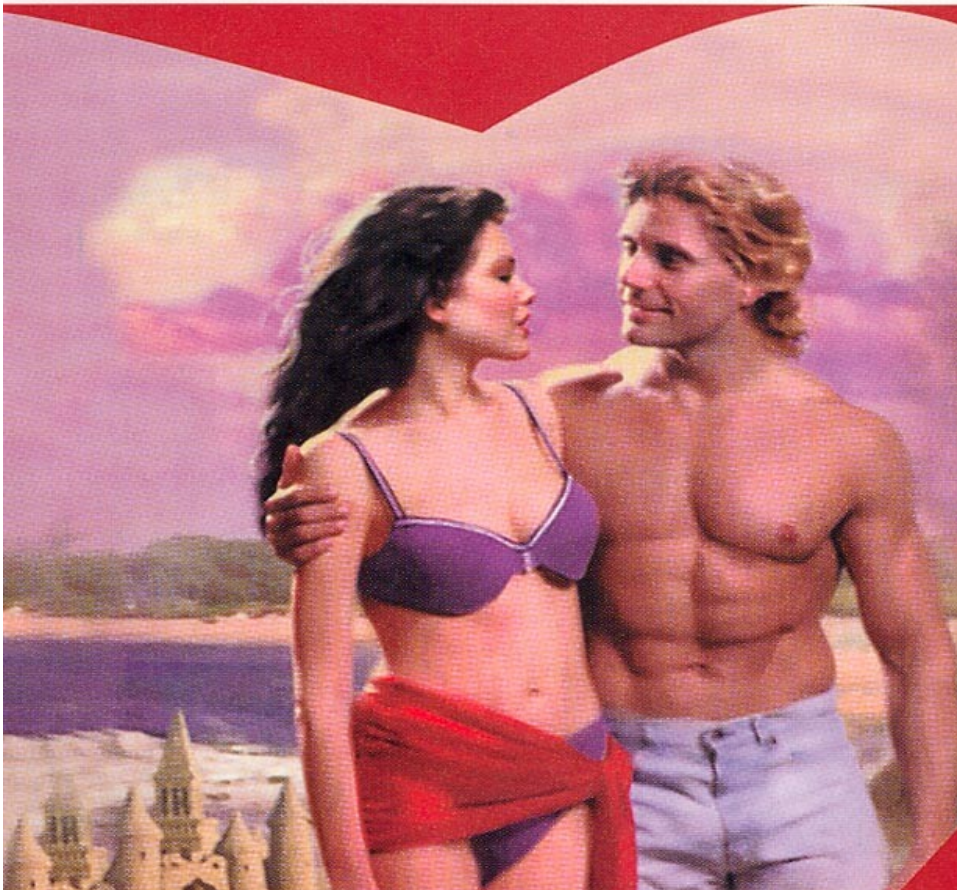

KATE HOLMES
CASTELE DE NISIP

CĂUTÂND LINIŞTEA…

Neliniştit, în pofida necontenitelor călătorii prin lumea întreagă, Jerod Prescott, fotograf de presă laureat al multor premii, s-a întors în sfârşit acasă. Poate că aici, pe Outer Banks, în Carolina de Nord, va reuşi să scape de amintirile războiului care îl bântuie. Mai mult decât atât, ar putea găsi ceva care să-i umple golul căscat din suflet. Şi apoi, pe o plajă bătută de vânt, în viaţa lui apare o femeie timidă şi frumoasă.

…A GĂSIT DRAGOSTEA

Artista plastică Alys Vincent nu i-a mai cerut niciodată unui om complet necunoscut să-i pozeze. Dar masculul bronzat avea ceva care o atrăgea, ceva ce-o făcea să-şi uite sfiala. Nici nu se aştepta să se îndrăgostească de el; când, însă, s-a pomenit în braţele puternice ale lui Jerod, a îndrăznit să viseze că putea clădi ceva de durată – o iubire mai dăinuitoare decât zilele aurii de vară şi…

KATE HOLMES

CASTELE DE NISIP

Traducere şi adaptare de
MIHNEA COLUMBEANU

Capitolul 1

— Dumnezeule, el e! se opri în loc Alys Vincent.

— Cine? Ce? Despre ce vorbeşti? privi grăbită în jur Judy Kearney, surprinsă de vehemenţa prietenei sale.

— El, repetă Alys, cu privirea aţintită asupra unui grup de bărbaţi care stăteau rezemaţi de balustrada verandei, în faţa magazinului cu momeli şi articole de pescuit. *Vânătorul* meu.

— Alys! Era vorba ca asta să fie o zi liberă, ai uitat? Ne vom tolăni pe plajă, ne bronzăm şi ne benoclăm la gagii, în slipurile lor sumare. Aşa ne-am înţeles. Mi-ai promis.

Judy îşi trase prietena de braţ, dar degeaba. Alys parcă prinsese rădăcini, cu atenţia atrasă de grupul bărbaţilor.

— Blondul, al doilea din stânga, spuse ea. Aranjat puţin, ar fi modelul ideal pentru sculptura mea cu *Vânătorul*.

Judy oftă şi întoarse capul conştiincioasă, pentru a-l vedea pe bărbatul studiat de Alys. O singură privire îi aruncă şi trase aer în piept, printre dinţi:

— Maică Precistă!

— Ce ţi-am zis eu? zâmbi triumfătoare Alys. Cum e, perfect sau mai mult decât perfect?

— Pe o scară de la unu la zece, recunoscu Judy, cu privirea fixă, s-ar plasa cam pe la cinşpe.

— De lucrarea mea vorbesc.

— Cui îi mai pasă de sculptură? Eu vreau să ştiu dacă e disponibil. O cină, un păhărel…

— Judy!

— Ce-i al tău, e-al tău, Alys. Nu te-or fi interesând pe tine bărbaţii, dar e clar că te pricepi să-i alegi, comentă ea, cu o privire neruşinat de pofticioasă. Ia uită-te la umerii ăia. Laţi de cel puţin o milă şi acoperiţi cu muşchi superbi.

Nu ca la o huidumă, doar mari şi frumoşi. Niciun pic de grăsime pe el – mor după tipii blonzi cu ochi albaştri. Îmi amintesc de războinicii vikingi. Ştii tu, ăia cu jafurile şi violurile.

— Dacă-ţi închipui că am de gând să-ţi ascult toate…

— Şi *ador* blugii ăia tăiaţi. Chiar că-i scot în evidenţă esenţialul, nu crezi? adăugă Judy, fără să ia în seamă protestele bâlbâite ale lui Alys. Îţi dai seama, să te freci de picioarele alea lungi şi de drăgălaşa lui umflătură cât toate *zilele*…

Alys se înecă.

Judy îi mai aruncă o privire şi izbucni în râs.

— Pe bune, Alys! Te-ai înroşit!

— Şi cine nu s-ar înroşi? Trebuie musai să fii aşa de… aşa de…

— Depravată? sugeră Judy, cu o licărire în ochi.

— Da! Ţi l-am arătat numai fiindcă mi-a atras atenţia.

— I-ar atrage atenţia oricărei femei care nu-i moartă, zâmbi Judy.

— Mi-a atras atenţia, repetă cu fermitate Alys, fiindcă e modelul ideal pentru *Vânătorul* meu. Dacă ştiam că aveai de gând să fii aşa de… lascivă, nici n-aş fi adus vorba de el.

— Lascivă! Vezi tu, Alys, asta-i problema cu tine. Te comporţi de parcă sexul ar fi doar un cuvânt din trei litere. Puţintică patimă elementară nu ţi-ar strica deloc. Uită-te la tine! Ai o caroserie pentru care noi, celelalte, am face moarte de om…

— Grasă şi mult prea înaltă, îşi cocoşă Alys umerii, strângându-şi cordonul halatului lung de plajă.

— Rotunjită, o corectă Judy. Faci gimnastică şi ţii regim cât pentru două, şi nu reuşeşti decât să te rotunjeşti şi mai mult. Şi ce dacă ai înălţimea asta? Într-o bună zi, te vei lămuri şi tu că nu toţi bărbaţii au chef de femei cât cuierele de pălării pentru pitici!

— Nu mă interesează să atrag bărbaţii, îşi privi

încruntată Alys incorigibila prietenă. Descoperise că furia era un paravan eficient pentru amărăciunea pe care i-o trezeau întotdeauna tachinăriile de acest fel.

— Mai mult ca sigur! Când mă gândesc la toţi cei pe care i-ai refuzat…! Dar acum vorbesc de hartanul de colo. Tu l-ai reperat prima şi nu eşti în stare să spui decât că ar fi un model bun pentru una din statuile tale nesuferite. Şi pe urmă, când fac şi eu, ca tot omul, un comentariu drăguţ şi inocent…

— Ba a fost de-a dreptul indecent!

— Un comentariu drăguţ şi *inocent* despre vizibila lui apetenţă pentru altele, tu roşeşti ca o fecioară surprinsă în vestiarul bărbaţilor.

— Ce *fac?*

— Numai la munca ta te gândeşti. Ţi-o fi adus ea o droaie de expoziţii şi premii, dar pe plan personal ce-a rezolvat? Premiile astea nu-ţi ţin de cald noaptea, să ştii.

Alys deschise gura să se apere, dar pe Judy nimeni n-o mai putea opri.

— Vreau să zic, cinstit acuma, uită-te la tine, Alys! În loc să-ţi împachetezi trupul ăsta incredibil într-un costum bikini decoltat, tu-ţi iei unul întreg. Şi părul! Nu-ţi ajunge că ţii toată cascada asta neagră superbă strânsă într-un coc. Nu! Tu vii cu coc şi la plajă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Îmi răvăşeşte vântul părul…

— Ei, şi? Măcar din când în când trebuie să ţi-l despleteşti şi tu, şi la propriu, şi la figurat. Şi pun pariu, adăugă ea, cu o neaşteptată licărire speculativă în ochi, că pe tipul ăsta n-ai să-l rezolvi la fel de uşor ca pe toţi colecţionarii ăia bogaţi care-ţi cumpără lucrările. N-ai tu curajul să te duci şi să-i ceri fleicii ăsteia trăsnet de bărbăţie să-ţi pozeze.

— Ba fii sigură că i-aş putea cere să-mi pozeze, numai că nu va fi cazul, replică Alys, ridicând capul cu trufie.

— Şi de ce, mă rog? Ai spus că ar fi un model perfect. Propune-i-o!

— Nu fi ridicolă! Nici nu m-am gândit să-i cer să-mi pozeze.

— Dar *este* perfect, Alys. De când tot încerci să-ţi găseşti sursa de inspiraţie pentru sculptura aia? Ce s-a întâmplat cu ultimul model pe care l-ai încercat?

— Era prea drăguţ. Chiar tu ai spus.

Judy privi spre grupul de bărbaţi din faţa magazinului.

— Tipul ăsta nu-i drăguţ. E masculin şi sexy foc.

Ochii i se îngustară, îngânduraţi.

— De fapt, nici ceilalţi nu-s de lepădat. Dar niciunul nu-i ajunge măcar până la genunchi.

Se întoarse spre Alys. De astă dată, în ochi îi sclipea o luminiţă păcătoasă care o făcu pe Alys să ridice mâinile, într-un efort instinctiv de a respinge ceea ce urma.

— Nu spune. Orice-ar fi, nu vreau s-aud!

Zâmbetul lui Judy deveni feroce.

— Te provoc să te duci să-i oferi slujba.

— N-am…

— Uită-te la el, Alys. Vreau să zic, *uită-te*, pe bune! Cinstit, chiar îl poţi lăsa să-ţi scape numai fiindcă ţi-e frică…

— Nu mi-e frică!

— Ha! Atunci, dovedeşte-o! Du-te la el şi propune-i!

— Eu nu…

Alys n-avea încotro. Se întoarse să-l privească pe bărbatul rezemat de balustradă.

Era mai înalt decât cei din jur şi purta o pereche de blugi rupţi şi pătaţi, tăiaţi la câţiva centimetri sub partea de sus a coapselor puternice. Arăta jerpelit, de o reputaţie îndoielnică, şi seducător, dar totuşi umbla cu un aer de autoritate încrezătoare, perceptibilă chiar şi de la distanţă.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, spuse Alys,

încercând să simuleze un dezinteres nepăsător aflat foarte departe de adevăr, e mult prea necioplit ca să fie cel pe care-l doresc. Trebuie să se radă, să se tundă, probabil să facă şi o baie. Nu e deloc genul care să lucreze ca model pentru mine.

Pufnetul în râs al lui Judy fu efectiv jignitor.

— Mai bine zis, te-a băgat în draci, te sâcâie şi preferi să nu-i faci faţă problemei. Parcă-mi amintesc că, la începutul discuţiei ăsteia, ai spus că trebuie să se spele şi să-şi ia nişte haine decente. Păi, spală-l! Că de îmbrăcat, ţi-l îmbrac eu.

Alys scoase o exclamaţie indignată, fiind totuşi conştientă, cu neplăcere, că ideea de a-l îmbrăca – sau, mai degrabă, de a-n dezbrăca – era mult prea tentantă. Nu putu să nu arunce o ultimă privire peste umăr, spre bărbatul care ar fi fost *Vânătorul* ei ideal. Din păcate, de astă dată se uita direct la ea, cu un zâmbet inconfundabil pe buze. Alys întoarse capul, dar nu înainte ca obrajii să i se înfierbânte.

— Haide, Alys. Ştii bine că e perfect, o îndemnă Judy. Du-te şi vorbeşte cu el. Spune-i că eşti o stea în ascensiune a artei şi vrei să-ţi pozeze. Doar nu te demi de propria ta reacţie faţă de el, nu?

— Normal că nu!

— Şi-atunci?

Alys trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet. *Era* modelul perfect pentru *Vânătorul* ei. Şi mai era şi străin – un străin înspăimântător şi incontestabil de atrăgător.

Se gândi la toate eforturile ei frustrante de a da viaţă viziunii sale asupra *Vânătorului.*

— Bine, acceptă ea în cele din urmă, cu un uşor tremur în voce. În regulă. Am mai avut de-a face cu zeci de modele. Sute! Care-i diferenţa?

— Aşa te vreau, tigroaico! Şo pe el! o îndemnă Judy, cu un zâmbet lătăreţ.

— Probabil n-o să-l intereseze.

— N-ai de unde să ştii până nu încerci, o împinse Judy. La atac!

Murmurând printre dinţi o rugăciune, Alys porni. Nu ajunsese nici la jumătatea distanţei, când regretă deja. Bărbaţii o priveau apropiindu-se, fără umbră de jenă.

— Felicitări, Jerod, şarmul tău iar a dat lovitura!

— De data asta, ai prins una barosană, gagiule!

— Auzi, Jer, ce-ar fi să împarţi şi cu noi ce mai rămâne? Are destul s-ajungă la toată lumea, şi numai calitatea prima-ntâi!

Cu cât se apropia mai mult de verandă, cu atât mai vulgare deveneau comentariile. Cu capul sus, dureros de conştientă că i se înroşiseră obrajii, Alys urcă treptele de lemn roase.

Mai bine ar fi ţinut capul în piept. Sandala ei de cauciuc se agăţă de a treia treaptă, făcând-o să se împiedice. Abia reuşi să-şi înghită o înjurătură, după care roşi şi mai tare, auzind râsetele care-i întâmpinară stângăcia.

O dată ajunsă la loc sigur pe verandă, Alys trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, şi o regretă imediat. Amestecul mirosurilor de peşte şi sudoare ce emanau dinspre şase bărbaţi voinici care nu făcuseră baie prea recent era copleşitor.

— Sex-appeal-ul meu a oprit-o pe duduiţă, remarcă un individ îndesat, rânjind.

— Las-o baltă, Sam. Vântul bate invers. Mi-a simţit mie after-shave-ul.

Bancul fu însoţit de un râs general, dar Alys nu-i luă în seamă. Atenţia îi era atrasă de bărbatul înalt şi blond, care stătea rezemat cu nepăsare de balustradă. Încă nu spusese nimic, dar comentariul despre mirosurile lor îl făcea să zâmbească larg.

Alys recunoscu în sinea ei că nu-l putea descrie decât

cu un singur cuvânt: devastator.

O barbă aspră, nerasă de câteva zile, îi întuneca obrajii. Părul lung şi lăţos era încâlcit de vânt şi de apa sărată. Avea un braţ mânjit cu unsoare neagră, iar o cicatrice hidoasă, răsucită, lucea albicios pe pielea bronzată a umărului opus. Mâna în care ţinea cutia de bere era murdară, cu dâre negre vizibile clar sub fiecare unghie. O altă cicatrice îi brăzda muşchii plaţi ai abdomenului, dispărând sub betelia pantalonilor tăiaţi. Aceştia erau atât de scorţoşi, încât ar fi putut sta în picioare singuri.

Nimic din toate astea nu conta.

Lui Alys i se uscă gura. Când încercă, involuntar, să-şi lingă buzele, se pomeni întrebându-se ce senzaţie i-ar fi dat sărutările lui. Aproape că-i simţea barba aspră zgâriindu-i pielea.

Bărbatul pe care prietenii săi îl numiseră Jerod se îndreptă încet. Pentru un om atât de masiv, avea mişcări surprinzător de graţioase.

Se opri la trei paşi în faţa ei. Era şi mai înalt decât crezuse – un metru nouăzeci cel puţin, poate chiar unu nouăzeci şi cinci. O făcea să se simtă mică, lucru care nu i se mai întâmplase din clasa a treia, când crescuse atât de repede încât îşi întrecuse toţi colegii.

— Om fi noi ţopârlani şi mirosim urât, da’ n-o să te mâncăm, spuse el cu glas scăzut, la fel de capabil ca trupul lui să trezească fantezii sexuale.

— Nu, bineînţeles că nu, aproape se înecă Alys cu cuvintele. Nu avea niciun drept să-şi râdă aşa de ea, fie şi numai din ochi.

Înghiţi un nod.

— Eu, ăă… Mă întrebam dacă am putea sta de vorbă.

Vorbea aproape în şoaptă.

— Între patru ochi, preciză grăbită, privind spre spectatorii încântaţi.

Jerod fu nevoit să se aplece pentru a-i auzi cuvintele.

— Vrei să-mi vorbeşti? Despre ce?

— Sunt… ăă… artistă.

— Ce frumos.

Amuzamentul din glasul lui era inconfundabil. I se părea numai, sau vorbea pe un ton vag batjocoritor?

— Sculptoriţă.

Totul e o greşeală îngrozitoare, îşi spuse Alys disperată, nedorind altceva decât să scape de el cât mai repede.

— Da?

— Da.

Îşi înfăşură pe mână cordonul halatului, agitată. Îi era imposibil să înfrunte ochii aceia albaştri, albaştri ca marea. Aproape imposibil.

— Voiam să zic: da, despre asta doreşti să vorbim?

Alys îşi drese vocea.

— Despre o… o ofertă profesională.

Văzduhul explodă de râsete şi fluierături, din partea auditoriului.

— Cucoana are o ofertă, Jer!

— Acum e momentul, Jer. Nu rata ocazia!

— Băi, ia linişte! ordonă el, fără a-şi lua ochii de la Alys. Te rog să le ierţi proasta creştere, domnişoară… ăă… doamnă…?

— Vincent, se prezentă Alys, cu voce abia auzită; repetă, mai tare: domnişoara Alys Vincent.

— E *domnişoară*, Jer, fir-ai al dracu’ de băftos!

— Nu-i lua în seamă, domnişoară Vincent. Tocmai ne-am întors dintr-o expediţie de pescuit de patru zile. După atâta timp, au cam uitat cum să se comporte în societate.

Gura i se arcui într-un zâmbet.

— De parcă ar fi ştiut vreodată. Pescarii nu se prea pricep la politeţuri, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Pe bune, Jer! Ce-ar fi să ne-arăţi tu?

— Uite cum facem, continuă el, nepărând să-i observe obrajii aprinşi. Dumneata şi prietena dumitale vă îndreptaţi spre plajă, aşa-i? Vin să vorbim imediat, de cum scap de golanii ăştia.

— Golani, ai? Mai întâi ţi se paradeşte barca, şi pe urmă ne jigneşti. Nu mai pupi tu altă dată să te-angajăm pe *tine* să ne duci la pescuit!

Altă salvă de râsete. Alys nu le luă în seamă.

— Ar fi perfect, spuse ea, gata să accepte orice, numai să scape. Vom fi pe-acolo pe undeva, adăugă, gesticulând vag.

— Vă găsesc eu, o asigură Jerod, cu un zâmbet larg. Mi-ar fi greu să nu observ o fiinţă ca dumneata, chiar dacă aş încerca – şi n-am s-o fac.

Alys trase aer în piept, la auzul intimităţii sugestive din glasul lui. Dădu din cap, incapabilă să vorbească, apoi se întoarse cu stângăcie, bătând în retragere. Un al şaselea simţ îi spunea că doi ochi albaştri o priveau cu oarecare amuzament, dar nu se uită în urmă – nici chiar când auzi un val de hohote.

* * *

Jerod îşi regreta deja promisiunea de a se întâlni cu acea necunoscută. Propunerea ei nu era decât un avans. Un avans original, desigur, dar tot avans se numea. Şi totuşi…

Dorea s-o revadă. Avusese ceva aparte în adâncurile acelor ochi căprui, în înclinarea bărbiei…

Când era mic, plimbarea pe plajă, cu nisipul scrâşnindu-i sub picioare, fusese o soluţie ideală pentru a scăpa de problemele vieţii. Jerod se întreba dacă urma să mai reuşească vreodată. În ultima vreme, îşi purta problemele cu el, închise în suflet, unde nu mai putea să scape de ele.

Plaja era aceeaşi pe care se jucase în copilărie. Atlanticul rece din faţa lui era acelaşi. Până şi insulele care se înşirau, formând Outer Banks din Carolina de Nord erau aproape neschimbate.

Cel care se schimbase era Jerod Prescott.

Îşi înmuie mâna în apă, lăsând firele aurii de nisip să se risipească prin valuri.

Aşa se întâmplase, se întrebă el, părticele din viaţa lui împrăştiate de valurile vieţii, pe neştiute – câte puţin în Indonezia, puţin în China, puţin în altă parte?

Oare ultima îi scăpase în satul acela din Africa, atunci când îşi dăduse seama că aparatul foto devenise un zid sigur şi plăcut între el şi lumea pe care o fotografia?

Se întorsese acasă cu speranţa de a găsi ceea ce pierduse. Dar trecuseră săptămâni de zile, şi el încă se mai simţea la fel de gol pe dinăuntru şi lipsit de ţel ca în dărăpănatul spital african, când aştepta vestea că Jim avea să trăiască… sau să moară.

Ar fi preferat să stea aşezat pe nisip, dar spusese că avea s-o caute pe femeia ai cărei ochi îl urmăreau. De mult nu-l mai afectase astfel nicio femeie, iar impactul sexual asupra simţurilor lui fusese pe cât de plăcut, pe-atât de surprinzător.

Nu, n-o căuta numai fiindcă îi promisese.

Avea s-o găsească, fiindcă era frumoasă şi aparte… şi fiindcă nu avea niciun loc în viaţa pe care şi-o făcuse el, viaţa pe care, cumva, demult, o pierduse.

Capitolul 2

În primul moment, Alys se gândi somnoroasă cât de minunat era să-i maseze cineva spatele. Senzaţia loţiunii uleioase pe pielea ei încălzită de soare nu făcea decât să ascundă vag asprimea senzuală a palmelor bătătorite care

alunecau încet dar ferm, de la baza şirei spinării în sus spre umeri. Degetele care-i frământau muşchii erau puternice, dar aveau totuşi o atingere blândă.

Gemu încet, apoi se întinse cu desfătare, trezindu-se din somnul toropit de căldură care o răpusese.

Treptat, ochii i de deschiseră, pentru a se opri asupra unui picior sprijinit pe nisip, lângă nasul ei. Piciorul era bronzat şi acoperit cu fire fine de păr blond şi puţin nisip.

Mirosul o dezmetici complet.

Cu un strigăt deznădăjduit, se ridică în şezut, amintindu-şi prea târziu că îşi descheiase bretelele costumului, ca să nu se bronzeze cu dungi albe pe piele.

— Cine te crezi? întrebă ea furioasă, bâjbâind să-şi ridice costumul la un nivel mai decent. Inima îi galopa, şocată şi jenată, şi cu încă o stare, pe care prefera să n-o definească.

— Păreai că începi să te cam încingi, răspunse bărbatul de la magazinul pescăresc, aşezându-se pe călcâie, cu un zâmbet de admiraţie. M-am gândit doar că ţi-ar prinde bine să-ţi întind puţină loţiune pe spate.

Profitase de timp ca să se spele sub unghii şi pe antebraţ, dar mai trebuia să se bărbierească şi să facă un duş – un duş *îndelungat*, cu mult săpun – înainte de a se putea integra în societatea civilizată.

— Nu mă aşteptam să vii, spuse ea, folosind furia ca barieră contra atracţiei pe care i-o inspira.

— Am spus că vin, dar mai întâi a trebuit să mă ocup de clienţi, răspunse el, privind apoi în jur. Ce s-a întâmplat cu prietena ta?

— S-a dus să facă o plimbare.

Alys nu avea de gând să-i spună că Judy o abandonase intenţionat.

Jerod dădu uşor din cap, vizibil indiferent, apoi reveni cu privirea asupra ei.

— Deci, spuse el, ce-i cu oferta asta profesională

despre care voiai să-mi vorbeşti?

Un moment, Alys nu spuse nimic, dorindu-şi cu disperare să nu-i fi dat nicio atenţie lui Judy, cu tachinăriile ei.

— Sunt… sunt sculptoriţă, rosti ea cu mare efort, căci gâtlejul i se contractase dintr-odată. Lucrez la o comandă şi aş… ăă… aş dori să-mi serveşti drept model. Pentru sculptură, preciză ea.

— *Poftim?* se repeziră în sus sprâncenele lui Jerod.

Alys tresări. *Spune-i că-i o glumă. O greşeală.*

— Plătesc tariful standard pentru modele, spuse ea în schimb, înainte ca vorbele să-i îngheţe în piept. Am închiriat o casă pe plajă, ca studio pe timpul verii. E una veche, mai în sus pe coastă, făcu un gest vag cu mâna, temându-se să-şi ia ochii de la el, ca să nu-i piară complet curajul. Nu e foarte departe. Mi-aş putea adapta programul după al tău. Cum preferi. Câteva ore pe zi, eventual? Nu e greu, deşi poate fi obositor să stai mult timp în aceeaşi poziţie.

Acum, cuvintele se rostogoleau atât de repede încât se împiedica de ele. Trase adânc aer în piept şi aşteptă răspunsul. Aşteptarea era mai grea chiar şi decât explicaţia.

Jerod nu scoase o vorbă. În schimb, se întinse relaxat pe nisip, rezemându-se într-un cot, cu faţa spre ea.

Amuzamentul şi uşoara nedumerire cu care o studia erau inconfundabile.

— În ce poziţie?

— Ce poziţie?

Alys coborî ochii, înainte ca roşeaţa bruscă din obraji s-o trădeze.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Încă nu m-am hotărât ce anume vreau, unde aş dori să ajung…

Un mic sunet înecat îi atrase din nou atenţia asupra lui.

— La statuie mă refeream, preciză ea, pe un ton cam tăios.

— Normal.

Buzele îi tresăreau, dar în ochii aceia albaştri se observa o umbră pe care Alys ar fi jurat că înainte n-o văzuse.

— Trebuie să fac schiţe, să te privesc cum te mişti, să încerc diverse variante…

— Variante?

Un singur cuvânt, dar plin de sugestii primejdioase.

— Înţelegi. *Poziţii.*

Jerod o studie un lung răstimp, cu o lucire straniu-tulburătoare în ochi. Înapoia ei, pândeau umbre.

— De ce m-ai ales tocmai pe mine?

— Nu ştiu. Te-am văzut stând acolo şi mi-am spus: „Ăsta-i".

— Aşa, simplu?

— Păi, normal! Altfel, de ce ţi-aş fi cerut-o?

Nu-şi putea stăpâni zâmbetul faţă de indignarea ei. Când o găsise adormită pe nisip, nu se putuse opune tentaţiei de a o atinge.

De atâta timp nu mai atinsese o femeie, de atâta timp nu mai contase dacă o făcea sau nu, încât aproape uitase cât de mult îi plăcea senzaţia, gingăşia şi formele feminine, ispititoare. Formele *ei.*

Şi atunci, Alys se trezise.

Prea mulţi ani, munca lui – viaţa lui, uneori – depinseseră de găsirea unor înţelesuri ascunse în fiecare acţiune. Un demon al perversităţii îl îndemna să se îndoiască.

— Nu cumva ai premeditat totul? insistă el.

— Bineînţeles că nu!

Pe lângă propriile ei incertitudini, neîncrederea lui o ustura, făcând-o să riposteze.

— Cum dracu' aş fi putut, când înainte nu te mai

văzusem niciodată? Nici măcar nu-ţi ştiu numele!

— Nu ţi-a spus nimeni cine sunt? Nu ţi-a sugerat unde m-ai putea găsi?

— Da' cine te crezi, Brad Pitt? se enervă Alys. Nu te-am mai văzut în viaţa mea. Şi de ce mi-ar vorbi cineva despre un ştiu ce pescar care pute de trăsneşte…

Aproape că striga. În timp ce-i ţâşneau pe gură ultimele cuvinte, se opri brusc, îngrozită de propria ei grosolănie.

— Scuză-mă, mormăi ea, cu obrajii învăpăiaţi. N-aveam niciun drept să spun asta. Nu ştiu ce m-a…

Spre uimirea ei, Jerod râse. Umbrele din ochii lui se risipiseră.

— N-are nicio importanţă, spuse el, simţindu-se în mod inexplicabil atât de vesel, pe cât se prefăcuse la început; spre uşurarea lui, demonul lăuntric părea să se fi retras pentru un timp. Am pielea groasă.

— N-am avut dreptul…

Jerod întinse mâna s-o bată uşurel pe genunchi. Acest gest simplu, senzaţia mâinii lui pe pielea ei, îi abătu imediat gândurile.

— Eu am fost nepoliticos primul. Îmi prezint scuzele. Mă ierţi?

Alys dădu din cap, fascinată, cu privirea aţintită spre mâna lui. Numai când şi-o retrase, îi putu privi faţa.

— Nici măcar nu-ţi ştiu numele.

— Într-adevăr, rosti el, încet.

Un moment, fu ispitit să mintă, să devină altcineva, fie şi doar pentru scurtă vreme.

— Sunt Jerod Prescott.

De ce ezitase?

— Încântată.

Era un răspuns inept, dar altul nu-i trecea prin minte.

Jerod râse pe neaşteptate, parcă uşurat.

— Mda. Mamei mele, oricum, îi plăcea.

Se răsuci în loc, ajungând să stea în genunchi în faţa ei.

— Şi-acum, în legătură cu treaba asta cu pozatul…

— Accepţi? întrebă Alys, surprinsă de propria ei nerăbdare.

— Am să mă gândesc. Unde locuieşti?

Spre tristeţea ei, îşi dădu seama că lui Jerod nu-i scăpase unda de însufleţire. Schiţă rapid o hartă pe nisip.

— Perfect, spuse el, când Alys termină. Ar trebui să găsesc adresa fără probleme.

Înainte ca Alys să mai adauge ceva, se aplecă, distrăgându-i atenţia cu apropierea lui.

— Nu te mişca, îi ordonă, întinzând o mână spre ceafa ei.

— Ce e? O gânganie? Nu pot să le *sufăr*…

Îi simţi degetele în păr. Înainte de a-şi da seama ce făcea, Jerod desfăcu agrafa de plastic care-i ţinea strâns părul, eliberându-l. Pletele ei bogate se revărsară peste umeri într-o cascadă neagră.

— Gata. Aşa e mai bine, se lăsă el înapoi să studieze rezultatul.

— Cum îţi permiţi?! exclamă Alys, dând să înhaţe agrafa.

Jerod o retrase, departe de ea.

— Voiam să văd cum arăţi fără drăcovenia asta în păr.

— Îmi place să mi-l port strâns, încercă ea să-şi adune şuviţele groase şi grele; fără pieptene şi agrafă, nu avea nicio speranţă.

— Şi mie. Dar despletit îmi place şi mai mult. Deşi acum, când am văzut cu ochii mei, recunosc că ar fi prea periculos să-l laşi aşa tot timpul. Cu ochii ăştia frumoşi, mari şi căprui, părul revărsat în jurul umerilor arată prea provocator.

— N-ai niciun drept… nu poţi să…

Alys nu se osteni să-şi încheie protestul. Dădu să se

ridice în picioare, dar constată că Jerod putea să se mişte mai repede decât ea.

Se ridică în acelaşi timp, cuprinzând-o în braţe. Înainte ca Alys să poată reacţiona, buzele lui i le cotropiră pe ale ei într-un sărut care-i alungă orice alte gânduri din minte.

Barba lui îi zgâria pielea, aspră. Avea gust de sare şi un iz subtil, masculin, ce părea să reprezinte o parte esenţială din făptura lui. Buzele îi erau înăsprite de soare, dar se mişcau peste ale ei cu o apăsare senzuală care făceau ca asprimea să devină cu atât mai excitantă.

Pierdută în senzaţiile pe care le trezea într-însa sărutul, Alys abia îşi dădu seama că braţele i se ridicaseră ca să-l cuprindă de gât, cu degetele în părul lui.

Când Jerod înălţă capul, Alys scoase un mic geamăt de protest. Apoi, îl privi direct în adâncul ochilor albaştri şi simţi că se sufoca. Înainte de a apuca să facă mai mult, Jerod îi dădu drumul.

Un moment, Alys se clătină, încercând să-şi recapete controlul muşchilor moleşiţi. Apoi deveni băţoasă şi deschise gura să protesteze.

— Perfect, i-o luă înainte Jerod Prescott. Rămâne cum am stabilit.

Şi cu asta, se întoarse şi porni alergând uşor pe plajă, fără o singură privire în urmă, lăsând-o pe Alys să se uite după el, cu gura căscată, tremurând.

Timp de două zile, Jerod se luptă cu sine însuşi.

Model pentru o artistă? Ce, se sonase?

El era fotograf, nu un împuţit de gigolo narcisist. Şi chiar dacă l-ar fi tentat să facă o prostie ca asta, tatăl şi fraţii lui îl aşteptau să-i ajute la închirierea bărcilor de pescuit. Nu avea timp de pierdut.

Dar, tocmai când se încredinţa că trebuia s-o dea uitării pe Alys Vincent cu propunerea ei ridicolă, începea

iarăşi conflictul cu sine.

Să refuze şansa de a cunoaşte mai bine o femeie care-i făcea stomacul să se dea tumba? Prima femeie care, de multă, multă vreme, îl ajutase să-şi uite propriile probleme, numai gândindu-se la ea?

Era nebun?

În sfârşit, se dădu bătut. Avea s-o facă. Cel puţin, avea să discute cu ea. Dar înainte, trebuia să se ocupe de unele cercetări.

Scotocind prin maldărul de hârtii şi boarfe de pe una dintre mesele camerei sale de lucru, dezgropă telefonul şi formă un număr pe care-l ştia pe de rost – telefonul de la birou al redactorului său şef din New York.

Frank Griffith răspunse de la al cincilea semnal.

— Jerod! Unde naiba eşti? Te zile-ntregi te tot caut.

Jerod se strâmbă, îndepărtând puţin receptorul de ureche. Frank avea un glas care putea să sfărâme pietrele.

— Ţi-am spus că-mi iau liber în vara asta, Frank, răspunse el. Sunt la Outer Banks, în vizită la rude, unde ţi-am şi spus.

— La Outer Banks!

După tonul lui Frank, Jerod părea să fi spus Outer Planets.

— Acolo n-ai să faci altceva decât să pluteşti cu-o-mpuţită de barcă, doar dacă nu cumva te ia vreun uragan în Atlantic. De ce nu…

— Îmi place să mă dau în bărci, replică Jerod, înainte ca Frank să se lanseze în una din celebrele sale predici. Dar există şi dezavantaje. Am nevoie de nişte informaţii, iar de-aici nu le pot obţine prea uşor.

— Japiţă ce eşti! exclamă Frank, enorm de încântat. Ţi se trezeşte iarăşi nasul pentru ştiri. Ţi-am spus eu.

Jerod îşi muşcă limba, ca să nu-i dea un răspuns tăios.

— Nu e nicio ştire, Frank. Vreau să afli tot ce poţi

despre o sculptoriţă numită Alys Vincent.

— O sculptoriţă? O *artistă*, vrei să spui? De când îţi pasă ţie de artă, Jer? Ce ţi-a venit?

Brusc, se făcu linişte. Jerod îşi imagina chipul şefului său încruntându-se feroce.

— Nu cumva te-au apucat fasoanele la bătrâneţe, Jer, mm?

Îndepărtă şi mai mult receptorul de ureche. Frank era convins că singurele lucruri demne de interes pe lume erau politica, războaiele, crimele şi catastrofele – cam în ordinea asta. După păerea lui personală, bărbaţii adevăraţi nu-şi pierdeau timpul cu *arta*.

— Nu m-a apucat nimic, Frank, şi nu e niciun fason, cum cu atâta eleganţă ai spus. Fă numai ce te rog, bine? Cere-i unuia dintre geniile alea mioape care ar prefera să trăiască pe Internet decât să facă amor cu o femeie frumoasă să afle tot ce găseşte despre Alys Vincent. Ai înţeles?

— Bine, bine. O fac, dar numai fiindcă-mi eşti simpatic. Altuia, i-aş spune să nu-şi mai piardă timpul.

Jerod râse.

— Pe dracu'! I-ai trânti o obscenitate şi l-ai da afară din birou. Dar eu nu-mi pierd niciun timp. Şi chiar aşa, e timpul meu şi fac ce vreau cu el, ai uitat?

— Ha! bubui glasul lui Frank. Pe planeta asta au loc o duzină de războaie, nu-şi câte crize politice, vreo două cutremure majore, un muson, o juma de duzină de uragane, iar cel mai bun fotograf al meu – un fotograf laureat cu Premiul Pulitzer, în mă-sa! – şade pe-o plajă uitată de Dumnezeu, făcându-şi griji pentru nu-ş' ce artiste! Asta, *da,* pierdere de timp! Şi să nu-mi spui că te-ai lăsat, pentru că nu ţi-am aprobat nenorocita aia de demisie şi-o ştii foarte bine!

De astă dată, receptorul ajunsese la o lungime de braţ. Jerod îl privea încruntat, cu frustrare crescândă.

— Jer? Jer! Mă auzi?

Înjură.

— Mda, te aud, Frank. Mi-ar fi şi greu să nu.

Pe fir se lăsă o tăcere prelungă. Apoi, mai calm:

— Când te întorci, Jer?

Nivelul de decibeli scăzuse destul pentru ca Jerod să apropie receptorul de ureche, dar nu spuse nimic. Nu ştia nici el răspunsul.

— Jer?

Pe un ton plângăreţ.

Jerod oftă.

— Nu ştiu, Frank. Când aflu, te-anunţ eu. Dacă mai aflu.

— Hai, mă. Sunt aproape trei luni de când ai încasat glonţul ăla. Nu ţi s-a vindecat umărul? N-a fost decât o zgârietură.

— S-a vindecat perfect, Frank, strânse involuntar Jerod receptorul telefonului. Dar Jim a mai suferit o operaţie şi mai are patru sau cinci luni de terapie intensivă, ca să se vindece la picior, şi totul, numai pentru un reportaj care s-a rătăcit pe undeva printre articolele despre un nou tratament contra negilor şi notiţa despre concursul Little Miss Twinkle Toes.

— Era un concurs Litle Miss Muffet, Jer, şi ştii că nici mie nu-mi plac mai mult decât ţie porcăriile alea. Am eu vreo vină că o revoltă din Asia Centrală ţi-a zburat reportajul de pe prima pagină?

— Nici măcar pe ultima pagină n-a apărut, Frank. Mai ţii minte?

Pe obraz îi tresărea un muşchi. Nu-şi putea stăpâni înverşunarea.

— I-am acordat o coloană în fasciula întâi şi ţi-am vândut fotografiile la agenţiile prin cablu. Au avut succes.

— Şi celor două fetiţe ale lui Jim le-au plăcut imaginile, Frank? Când a citit soţia lui articolul scris de el?

În timpul orelor pe care le-a petrecut în spital?

— Dă-o naibii, Jer! Ce te-a apucat? Parcă n-aş mai vorbi cu acelaşi tip care a stat câteva săptămâni în Somalia, cu două coaste fisurate şi o articulaţie ruptă, ca să tragă nişte poze cum nu mai avea nimeni? Ai primit un Pulitzer pentru ele, nu mai ştii?

— Ba mai ştiu, Frank. Îmi amintesc totul.

Jerod închise strâns ochii, pentru a alunga imaginile care se zvârcoleau prin aer în faţa lui. Nu dorea decât puţină uitare.

— Ascultă, te-am sunat ca să-ţi cer o favoare, nu o predică. Îmi obţii informaţiile alea?

Frank oftă.

— O să ţi le obţin. Dar nici n-am să mă dau bătut. Te vreau înapoi, Jer. Pentru binele tău, ca şi pentru al meu şi al ziarului.

— Sună-mă când afli ceva. Secretara ta are numărul. Şi de data asta, am să răspund eu la telefon.

Jerod închise înainte ca redactorul şef să mai adauge ceva. Greşise telefonându-i, dar dorise să afle informaţiile, iar Frank i le putea obţine mai repede decât oricine altcineva.

Era o idee prostească, să pozeze, dar dorea s-o revadă, dorea să-i asculte vocea înceată, senzuală. Voia s-o simtă, caldă, moale şi mătăsoasă, sub mâinile lui.

Nu, nu voia. Avea *nevoie*. Trecuse mult timp de când nu mai avusese de-a face cu o femeie. Prea mult timp.

Alys Vincent era atrăgătoare, frumoasă şi complet inconştientă de efectul pe care-l avea asupra libidoului masculin… şi nu ştia absolut nimic despre el. Nici măcar nu-i recunoscuse numele.

Dacă avea noroc, putea găsi una dintre acele părţi din sine însuşi pe care le crezuse pierdute, cândva de-a lungul anilor.

Capitolul 3

Frustrată, Alys smulse coala de desen din bloc, o mototoli cu furie şi o aruncă pe jos, lângă celelalte.

Două zile, şi încă nu venise. Două zile în care o torturaseră amintirile acelui trup şi ale modului cum se mişca, ale senzaţiei mâinilor şi a gurii lui pe a ei.

Pentru prima oară în viaţă, munca nu-i prilejuia nicio scăpare. Îşi petrecea tot timpul desenându-l pe *el*.

Încercând să-l deseneze, se corectă ea, privind cu dezgust grămada de ghemotoace. Îl vedea atât de clar în minte, dar degetele refuzau să transpună viziunea într-o schiţă folosibilă.

Două statui. De atâta mai avea nevoie, ca să onoreze contractul cu Marcus Browning. Primele trei se treziseră la viaţă, de sub degetele ei, ca prin farmec, dar ultimele două se opuneau tuturor eforturilor de a le captura, în lut sau pe hârtie.

Dacă l-ar fi putut convinge pe pescarul ăla să-i pozeze…

Auzi pe cineva urcând scara lungă de afară. Judy îi spusese că avea să treacă pe la ea, în timpul după-amiezii.

— Intră! strigă Alys, aruncându-şi blocul de schiţe. Pun de cafea.

În spatele ei, auzi uşa cu plasă deschizându-se, urmată de nişte paşi înceţi.

Când o văzu, Jerod trase aer în piept, adânc. Pentru asta venise. Mintea nu-i jucase nicio festă – era atât de magnifică pe cât şi-o amintea.

Se afla în bucătărie, întoarsă cu spatele spre el. În locul costumului de baie, purta o rochie simplă de bumbac. Era încinsă pe mijloc şi cobora până la jumătatea pulpelor, lăsând să i se vadă gleznele suple.

— Mă bucur că ai venit, spuse ea, în timp ce lua ceva

din dulap. Sper că asta nu înseamnă că stai la fel de prost cu scrisul cum stau eu cu desenatul.

— Nu înseamnă. Mai ales, din moment ce nu sunt scriitor, spuse el. Îmi pare rău că n-am venit până acum.

La auzul cuvintelor lui, Alys scoase o exclamaţie şi se răsuci în loc, scăpând bolul de lemn pe care-l ţinea în mâini. Vasul ricoşă o dată şi se rostogoli sub masă, lăsând o dâră de zahăr în urma lui.

— Tu!

O clipă, se holbă la el, cu ochii mari, apoi se aplecă grăbită să ridice zaharniţa.

— N-am vrut să te sperii.

Privirea lui Alys se aţinti asupra lui, în timp ce se îndrepta, cu vasul în mâini. Încerca să-i pună capacul pe dos.

— Nu m-ai speriat. Numai că nu te aşteptam… vreau să zic, nu ştiam… credeam că venise prietena mea şi…

Se întrerupse, inspiră adânc, apoi expiră.

— Vrei o cafea?

Întinse spre el zaharniţa golită. Jerod dădu s-o ia dar, înainte de a o atinge, Alys o smuci înapoi.

— N-ar fi mai bine s-o laşi jos? arătă el spre zaharniţă.

Alys coborî privirea, surprinsă. Cu o exclamaţie, trânti vasul pe masă, apoi se întoarse zăpăcită spre filtrul de cafea şi cănile pe care le pusese pe bufet.

— Merge o cafea, încercă Jerod să nu izbucnească în râs.

— Perfect.

Alys luă cele două căni de pe bufet, apoi le puse la loc şi le împinse într-o parte.

— Cu zahărul ce fac?

Mergând spre masă, Jerod luă bolul de lemn.

— Uite-aici zaharniţa. Totuşi, trebuie s-o umpli.

Încruntându-se nedumerită, Alys îşi încreţi fruntea

cum nu se putea mai fermecător. Jerod îşi stăpâni tentaţia bruscă de a i-o netezi cu degetele.

— A! se încruntă ea şi mai tare. Vrei cu zahăr?

Întinse mâna spre vas şi regretă imediat gestul, în clipa când degetele i le atinseră pe ale lui.

Jerod înghiţi în sec, apoi îşi retrase încet mâna.

— Prefer amară. Fără zahăr. Eu… eu am să ăă… am să mă uit prin studio, până termini cafeaua.

Şi ieşi din bucătărie.

Alys se rezemă de bufet, tremurând. Închise strâns ochii, încercând să scape de imaginea lui. Nu reuşi. Trase aer în piept, dar mirosul lăsat de after-shave-ul cu aromă de mirodenii era şi mai sâcâitor.

Cafea, îşi spuse, cu severitate. *Trebuie să fac două cafele. Două ceşti de cafea. Nimic mai simplu.*

Jerod se opri în mijlocul studioului însorit. *Scapă zaharniţa şi se zăpăceşte, iar acum eu nu mai pot respira.*

Încercă să se concentreze asupra respiraţiei. *Trebuia să aştept telefonul lui Frank. Probabil m-ar fi prevenit că e vrăjitoare.*

Distrat, studie încăperea. Într-un colţ se afla o masă de desen, îngropată sub un morman dezordonat de schiţe. Dedesubt, podeaua era plină cu ghemotoace de hârtie.

Aruncă o privire peste schiţele de deasupra, fără să le vadă cu adevărat, apoi se duse la o masă de lucru cu câteva figurine protejate sub cârpe mânjite cu lut şi pungi de celofan. Unelte de sculptură, tot mânjite, zăceau peste tot.

Intrigat, Jerod încercă să ridice o mică husă dar constată că era legată în partea de jos. Luă un instrument, o baghetă de lemn cu formă ciudată, spatulată la un capăt.

Îşi trecu încet degetul mare peste lutul uscat. O bucată din el purta amprenta ei.

Pentru prima oară de când îl văzuse pe Jim lovit,

Jerod îşi dori să fi avut la el aparatul foto. Cu un film potrivit de sensibil, nici n-ar fi avut nevoie de blitz – ferestrele enorme, cu numeroase ochiuri, de pe trei pereţi ai studioului, lăsau să intre toată lumina necesară.

Putea face o serie de fotografii, cu masa, cu schiţele, apoi cu Alys lucrând.

Puse cu grijă unealta la loc, apoi cercetă din nou împrejurimile.

Într-un colţ se aflau o canapea şi un scaun, înconjurate de alte hârtii ghemotocite. Afară, o terasă largă îmbrăţişa casă, care era clădită deasupra solului, la adăpost de valurile furtunoase.

Cel mai mult, însă, îi atraseră atenţia trei sculpturi de lut, fiecare înaltă cam de un metru, aranjate pe piedestaluri înalte, în grup, lângă fereastră.

Ochii i se dilatară, surprinşi. După un moment, întinse ezitant mâna s-o atingă pe prima.

— Ăsta-i *Pescarul*, marea mea fără vârstă.

Vocea îl făcu să se întoarcă, surprins.

— Marea fără vârstă?

— Spiritul ei. Zguduită de furtuni, străveche, şi totuşi neîmblânzită, explică Alys, cu ochii spre statuie.

Puse ceştile de cafea pe pervazul alăturat şi se apropie de el. Eliberate, mâinile începură să-i răsucească încoace şi-ncolo capetele cordonului.

Jerod privi din nou sculptura, fascinat de vitalitatea şi puterea pe care le exprima simpla bucată de lut. Reprezenta un bărbat bătrân dar încă puternic, cu chipul brăzdat de anii luptelor cu intemperiile. Ţinea capul sus, cu părul şi barba suflate de vânt, făcând faţă unei furtuni. Era îmbrăcat în haine aspre, solide, şi avea cizme de cauciuc. Radia energie şi o voinţă de neînfrânt.

— Celălalt e *Copilul*, adăugă Alys, arătând spre a doua statuie.

— Se întinde să prindă mingea care abia îi atinge

degetele, murmură Jerod, studiind încântat statuia. Vrea să atingă viaţa; râde fiindcă încă n-a învăţat să plângă. Aşteaptă cu nerăbdare ziua de mâine, dar totuşi o trăieşte din plin pe cea de azi.

În timp ce-l privea studiind sculptura, mâinile lui Alys îşi încetară agitaţia.

— Ai înţeles.

— L-ai făcut atât de viu… urmări el cu vârful degetului un braţ al statuii. Atât de real. Nu e doar un copil care se joacă, este…

Îşi căuta cuvintele, vorbele care ar fi putut explica emoţiile stârnite de arta ei.

— E ca şi cum i-ai fi dat suflet unei bucăţi de lut.

Dacă îi înţelesese sensul cuvintelor, Alys nu dădu niciun semn. Atinse uşor a treia statuie.

— Iar asta e *Mama*, pământul îmbelşugat, centrul nostru uman, care ne hrăneşte.

Cu ochii lucind cald precum chihlimbarul, studie imaginea femeii între două vârste care ţinea un snop de grâu. Era marcată de muncă şi de naşteri, dar încă în putere, capabilă să le dăruiască dragoste şi forţă celorlalţi.

— Sunt modelele lucrărilor în mărime naturală, care vor fi turnate în bronz.

— Bronz? În mărime naturală?

— Am o comandă de la un om de afaceri foarte bogat, o serie de cinci statui de bronz pentru proprietatea lui din Maine. Reprezintă pământul, marea şi omenirea. De mai mult timp dorisem să le fac, iar locul ăsta e ideal.

Discuţia despre creaţiile ei îi risipise ultima urmă de încordare. Părea învăpăiată de focul care plămădise lutul brut în forme de o asemenea frumuseţe.

— *Pescarul* va fi montat pe un promontoriu stâncos, cu faţa spre furtunile Atlanticului de Nord, zâmbi ea, ca şi cum ar fi văzut ceva aflat departe, în afara pereţilor din jur. Pentru *Copil*, am ales un loc superb din grădină, iar *Mama*

va fi pusă în mijlocul unei livezi de meri bătrâni.

Jerod o studia pe femeia din faţa lui, la fel de uimit ca atunci când îi privise creaţiile. Vorbise serios când îi ceruse să-i pozeze. Ideea îl neliniştea.

Ca să-şi alunge gândul, arătă spre figurinele acoperite de pe masă.

— Alea ce sunt? Alte statui din serie?

Alys le aruncă o privire, ridicând din umeri.

— Nu, doar nişte experimente, piese la care lucrez uneori numai pentru mine.

— Ca să exersezi?

— Nu. Sunt doar… pentru mine. Tu nu faci niciodată lucruri care să fie numai pentru tine şi pentru nimeni altcineva?

Întrebarea îl zgudui. Existase o vreme când făcuse fotografii numai din plăcere, dar asta fusese demult, foarte demult. De când începuse să lucreze pentru ziar, cel puţin, n-o mai făcuse niciodată.

Nu-şi dăduse seama cât îi lipsea… până acum.

— Ai vorbit serios, aşa-i? o întrebă, sperând să nu se observe că era nervos ca un licean. În legătură cu pozatul, vreau să zic.

Alys tresări. Privirea i se aţinti spre faţa lui Jerod. Se afla mai aproape decât crezuse. Mult mai aproape. Se grăbi să facă un pas înapoi.

Spune nu! strigă o voce în mintea ei. În ultimele două zile, doar gândindu-se la el, părea să-şi fi ieşit din minţi. Ce-ar fi făcut dacă stătea zilnic cu ea în studio?

Dacă voia să bată în retragere, acum era momentul.

Ridică ochii spre ai lui.

— Da, spuse.

Apoi, vocea îi deveni mai fermă.

— Vreau să-mi pozezi.

— Pentru ce anume? Ce urmează să fiu? Şi de ce tocmai eu?

Ce-i putea spune? Cum să-i explice ce văzuse în el, ce căuta?

— Pentru *Vânător*.

Se gândi la umbrele pe care i le văzuse în ochi, când o chestionase pe plajă, se gândea la râsul lui, la îndoielile, încrederea şi puterea lui.

— *Vânătorul* reprezintă spiritul omenesc, îşi căută ea cuvintele pentru a-i explica viziunea. E puternic, încrezător, e…

Îşi linse buzele, care se uscaseră.

— Ştie ce înseamnă să te îndoieşti, să dai greş. S-a confruntat cu vânatul şi… şi s-a temut, dar totuşi iese în lume şi…

Vocea i se stinse, sub intensitatea privirii lui.

Lui Jerod părea să i se fi oprit respiraţia în gât. Cum îl putuse înţelege atât de bine? îi sondase sufletul, în scurtul timp petrecut împreună, şi văzuse toate incertitudinile, toate eşecurile care-l chinuiau? Părea să descopere ceea ce nici chiar prietenii lui nu vedeau. Oare ar fi fost bine s-o lase să se apropie şi mai mult? Să se expună în faţa ochiului ei de artistă?

Dintr-odată, îşi dori aparatul de fotografiat. Ani de zile, văzuse lumea prin obiectivul lui. Era *modul* lui de a căuta să înţeleagă, să înfrunte complexităţile vieţii, enigmele ei indescifrabile.

În minte începea să i se contureze o idee.

Alys îl privea, tăcută. La ce se gândea? Pentru a-şi potoli furnicăturile mâinilor, începu din nou să-şi răsucească printre degete capătul cordonului.

— Ai spus că vor fi cinci.

Cuvintele lui o făcură să tresară.

— Ce?

— Cinci statui. Ai terminat trei şi vrei ca eu să-ţi pozez pentru a patra. A cincea care va fi?

Îi fusese destul de greu să-i vorbească despre

Vânător, dar descrierea celei de-a cincea statui părea o sarcină imposibilă.

— Este o… o femeie, răspunse ea, în cele din urmă. Reprezintă inima. Capacitatea umană de afecţiune, de durere. De iubire, adăugă ea, cu un efort. Este… este *Căutătoarea.*

— I-ai găsit modelul?

— Nu.

Până şi atâta lucru îi fusese greu să spună. *Căutătoarea* o tulbura şi mai mult decât *Vânătorul*. Încheia ciclul, dar era cea mai greu perceptibilă, o vedea cel mai puţin limpede. Când propusese seria, n-o plănuise şi pe *Căutătoare.* Marcus Browning o convinsese că avea nevoie şi de o a cincea statuie.

— Ai omis partea cea mai importantă, Alys, îi spusese Marcus. Nimic din celelalte nu contează, fără liantul care să unească totul.

— Ce liant? întrebase Alys, nedumerită.

— Iubirea, draga mea, se încreţise într-un surâs fermecătorul lui chip bătrân. Ai omis iubirea.

Fără tragere de inimă, Alys adăugase proiectul celei de-a cincea statui, dar spunându-şi că de fapt reprezenta spiritul. Aşa i se părea mai uşor, mai simplu de înţeles.

În timp ce lucra la celelalte piese, se pomenise obsedată de cuvinele lui Marcus: *Ai omis iubirea.*

Dar nimic din toate astea nu mai conta acum. Nu conta decât răspunsul lui Jerod Prescott. Şi de ce dorea atât de mult să fie afirmativ?

— Ei, reluă ea, accepţi să-mi pozezi?

Inima părea să-i fi îngheţat în piept.

— Da, se întoarse Jerod cu faţa, brusc. Dar cu o condiţie.

— Plătesc onorarii standard, răspunse ea, ezitând.

Jerod clătină din cap.

— N-am nevoie de bani. Îţi propun să încheiem un

târg.

— Un târg?

— Vreau să te fotografiez.

— *Cum?!?*

Veni spre ea, oprindu-se la câţiva centimetri.

— Vreau să fotografiez camera asta, statuile astea şi pe tine, gesticulă el vag în jur, dar fără să-şi ia ochii de la faţa ei. În special pe tine.

Alys simţi un gol în stomac. O năpădiră amintirile tuturor fotografiilor de familie. Mama ei insistase să le facă tot timpul, apoi îi nenorocise viaţa, comentând cât de prost îi stătea părul, cât de mare crescuse, cum că n-ar fi trebuit să-şi aleagă o cutare bluză, când avea un piept ca al *ei.*

Fotografiile fuseseră numai o armă din bogatul arsenal de acuzaţii al mamei sale, un reproş printre altele. Mama ei crezuse că din vina lui Alys o părăsise primul ei soţ, tatăl lui Alys.

Când unii dintre soţii şi amanţii ulteriori începuseră să manifeste un interes nu tocmai patern faţă de formele în curs de dezvoltare ale lui Alys, Elizabeth Vincent declanşase campania nemulţumirilor şi a umilinţelor. Mai târziu, când în *The Washington Post* şi câteva reviste importante de arte plastice apăruseră fotografii de la prima expoziţie a lui Alys, Elizabeth le criticase fără milă, atât pe Alys, cât şi rochia pe care o purtase.

— Iubito, arăţi ca o boarfă ieftină care-a mâncat corcoduşe acre şi-i vine să verse. Zău aşa, cu problemele siluetei tale, trebuia să-ţi alegi mai cu grijă ţinuta. Dacă mă întrebai, te-aş fi scutit să te faci aşa de râs.

Alys nu mai participase la niciun vernisaj şi refuzase să se mai lase fotografiată.

Moartea mamei sale pusese capăt necontenitului bombardament, dar între timp Elizabeth câştigase războiul – Alys îşi arsese demult toate fotografiile.

Iar acum, acest străin, *Vânătorul* ei, îi cerea s-o fotografieze. Jerod stătea atât de aproape şi era atât de înalt, încât fu nevoită să ridice capul spre el.

— Dar de ce vrei să mă fotografiezi?

— Vreau să iau instantanee cu mâinile tale modelând lutul, să prind pe peliculă diversele faze de creaţie.

Colţul gurii i se arcui, în acea fascinantă jumătate de surâs ce-i era atât de firească.

— Spre deosebire de o anumită sculptoriţă al cărei nume îmi scapă, eu nu-ţi voi cere să te dezbraci.

Alys îşi privi mâinile, încurcate stângaci în cordon. Voia să-i fotografieze mâinile, numai mâinile şi lucrările. Nu pe *ea* voia s-o fotografieze.

— Şi dacă refuz?

— Vrei să-ţi pozez, da? Vreau să-mi pozezi şi tu mie. Se numeşte *quid-pro-quo*. Îmi dai, îţi dau. Egal-egal. Fairplay. Etcaetera.

Cu alte cuvinte, nu primea să-i fie model pentru *Vânător* decât dacă şi ea îl lăsa să-i fotografieze mâinile lucrând.

— La… la ce vei folosi fotografiile? Cine-o să le vadă?

— Cine-o să le vadă? repetă el, vizibil nedumerit.

— Nu le vei vinde la reviste? Nu le expui? Aşa face un artist, îşi vinde opera, o etalează, o expune în văzul tuturor.

Îşi auzea panica tot mai puternică în voce, dar nu se putea opri. Gândul că Jerod, că *oricine*, ar fi fotografiat-o, o îngreţoşa. Gândul că acele fotografii aveau să fie expuse să le vadă toată lumea şi să râdă de…

— Stai aşa! o cuprinse el de braţe, cu mâini puternice şi calde, destul de încurajatoare. N-am să le vând. Le fac şi nimic mai mult.

Chinuindu-se să se stăpânească, Alys făcu un efort să-i susţină privirea. În ochii aceia albaştri şi limpezi nu se citea decât sinceritate. Sau, poate, aşa voia ea să creadă?

— Le faci… şi atât? Dar de ce?

Jerod se încruntă infim, apoi ridică din umeri, dându-i drumul.

— Fiindcă sunt fotograf şi cu asta mă ocup. La fel cum şi tu lucrezi la sculpturi pe care nu vrei să le vadă nimeni. Fiindcă aşa vreau.

Încet, Alys îşi desfăşură capătul cordonului.

— Bine, spuse ea, fără să ridice capul.

— Eşti sigură?

Încuviinţă repede, apoi făcu un pas înapoi.

— Sunt sigură.

În timp ce se întorcea, zări grămada de hârtii mototolite pe care le lăsase lângă canapea. Da, îşi dădu ea seama dintr-odată. Era sigură. Ar fi făcut orice ca să-şi descopere *Vânătorul*. Orice.

Capitolul 4

— E talentată şi în ascensiune rapidă.

Frank vorbea pe tonul său normal, aşa că pe Jerod nu-l durea decât puţin urechea, în timp ce ţinea receptorul proptit cu umărul, ca să ia notiţe.

— A avut câteva expoziţii importante şi comenzi mari. Şi duce o viaţă retrasă. Nimeni nu s-a putut apropia de ea îndeajuns ca să facă un reportaj. Madge, de la „Stil de viaţă”, a spus că o prietenă de-a ei a încercat luni de zile să-i ia un interviu, dar degeaba.

Jerod îşi cunoştea redactorul şef destul de bine ca să ştie ce însemna pauza de la celălalt capăt al firului.

— Nu, Frank, n-am să-i iau niciun interviu şi nu voi ajuta nici pe alţii s-o facă.

— Ascultă, Jer…

— Nu. N-U. Nu.

— Dacă tot eşti acolo…

Buzele lui Jerod tresăriră.

— Ce-ai mai aflat?

Frank pufni.

— Are studioul în D.C., Georgetown. Vechea casă de familie, evident. Amândoi părinţii i-au murit, dar din ce-a spus redactorul ziarului local, nu-i nicio pagubă. Taică-său a plecat când era avea vreo cinci ani, iar maică-sa, care moştenise o avere bunicică, a mai avut vreo duzină de soţi şi Dumnezeu ştie câţi iubiţi, până acum câţiva ani, când a murit şi ea. A cam lăsat-o pe fată să crească de capul ei, pare-se, ceea ce s-ar putea să explice de ce e aşa de retrasă.

Jerod se gândi la familia lui numeroasă, energică şi iubitoare. Îl cuprinse un val de recunoştinţă.

— Nu-i prea plac oamenii, continuă Frank. Sau, cel puţin, aşa mi-a spus Derrick.

— Derrick a cunoscut-o? Afemeiatul ăla…

— Observ cumva o notă de gelozie, Jer?

Jerod scrâşni din dinţi.

— Şi ce-a zis mizerabilul?

— A întâlnit-o în New York, la vernisajul unei expoziţii, acu’ vreun an. Zice că era foarte rigidă, nu prea vorbea şi s-a împiedicat de tivul rochiei.

— Probabil după ce i-a făcut el vreun avans neruşinat, mitocanul.

Se auzi un chicotit sonor.

— Derrick jură că n-a încercat decât să converseze despre munca ei. Zice că-i o tipă trăsnet, da’ mult prea înaltă.

Jerod se gândi cât de bine se potrivise în braţele lui femeia aceea prea înaltă, când o sărutase pe plajă.

— Şi altceva, Frank?

— Altceva, nimic. Se pare că şi-a făcut renumele fără ca nimeni să afle mare lucru despre ea. Dacă ai ocazia…

— Am spus odată că nu.

Frank oftă.

— Trebuia să te-ntreb.

— Ştiu, Frank, râse Jerod. Şi-ţi mulţumesc pentru timpul pe care ţi l-ai sacrificat pentru mine. Îţi rămân dator.

— Atunci, întoarce-te la serviciu. Am nevoie de un fotograf bun. Ageamiul ăla de Bradley pe care mi l-au găsit e clei în materie de ştiri. Şi-n plus, fără tine, mi-e greu să pun de-un pocher reuşit.

Glasul lui Frank deveni dintr-odată arţăgos:

— Ne lipseşti, ce mama dracu'!

— Mulţumesc, Frank, răspunse încet Jerod. Ţinem legătura.

Şi închise telefonul.

Mie îmi lipsesc, îşi spuse.

Dar, cumva, acest gând nu era la fel de amar ca altă dată.

— Ţi-am zis eu c-o să spună da.

Judy luă o înghiţitură de cafea, reuşind în acelaşi timp să rămână înfumurată.

— Ba n-ai spus deloc aşa ceva, replică Alys, enervată fără niciun motiv. Era ursuză şi irascibilă de când plecase Jerod, cu o oră în urmă.

— Chiar a *spus* că vrea să te fotografieze?

— De câte ori să-ţi spun? Da. Da! îşi puse ea cana pe masă atât de tare, încât cafeaua sări peste buză.

— Uluitor!

Sprâncenele lui Judy se îmbinară strâns, în timp ce analiza posibilităţile.

— Va trebui să te îmbraci cu altceva, nu cu cortul ăla care-ţi place aşa de mult.

— Cort!

— Blugi strâmţi. Tricou mulat – şi decoltat, normal! Un sutien cu cât mai multă dantelă, să se vadă prin

material.

Brusc, se încruntă.

— Ai aşa ceva?

— Nu, n-am aşa ceva! se ridică Alys în picioare, ajunsă la capătul răbdării. Tu nu aveai de scris un articol, sau…?

Judy se strâmbă, lăsându-şi jos cafeaua.

— Mda. Şase mii de cuvinte, pe tema posibilităţilor de investiţii în piaţa tot mai prosperă a sănătăţii.

— Vezi? Mai bine apucă-te de el. N-ar fi bine să-ţi dezamăgeşti şeful tocmai acum, nu?

— Nu. Dar aş prefera să vorbesc despre sex şi despre malac, recunoscu Judy.

— Ei bine, eu nu. Haide, sus, trase Alys de spătarul scaunului. Ţi-ai băut cafeaua, ai auzit ştirile şi pe mine m-ai enervat.

Oftând, Judy de ridică în picioare.

— Bine, bine, îmi dau seama când n-ai chef de mine – ceea ce n-o să mă oprească să arunc câte o privire, când se-arată domnul Prescott al tău. Arăta binişor în blugii ăia tăiaţi. Abia aştept să-l văd fără nimic pe el.

— Nu pozează nud.

— N-ai avut curaj să i-o ceri, mm?

— Găseşti că e de râs, nu? se înfurie iarăşi Alys.

— Nu, zâmbi Judy, nedescurajată, găsesc că e sexy foc. Şi dacă ai avea un dram de minte, ai profita. *Că eu*, i se lăţi zâmbetul, ştiu c-aş face-o!

Această replică de ieşire răsună mult timp după plecarea lui Judy. Şi aşa era. Judy avea încrederea în sine necesară pentru a profita la maximum de situaţie.

Dar, în fond, despre ce situaţie era vorba? Munca de model, chiar şi nud, nu era decât muncă, pur şi simplu. Modelele se plângeau de plictiseală şi de efortul necesar pentru a sta mult timp în aceeaşi poziţie. Artiştii tindeau să uite că modelul era şi el om, gândind altfel decât în

termeni de lumini şi umbre, linii, unghiuri şi curbe. De obicei, momentul când modelul se anima şi pleca, la sfârşitul şedinţei fotografice, era un adevărat şoc.

Iar Jerod nu poza nud. O spusese clar, de la început. Decât dacă nu cumva, precizase el, cu o luminiţă ştrengărească în ochi, Alys accepta să-i pozeze şi ea în aceeaşi postură?

Alys roşise până-n vârful urechilor. Un costum de baie mergea pefrect, insistase ea.

Iar el răspunsese că avea un slip la fel de perfect, drăguţ şi larg.

Alys simţise un gol în inimă, dar nu comentase. Jerod Prescott era unicul model la care îi venea greu să se gândească din punct de vedere al tonusului pielii sau al liniei muşchilor. Putea face abstracţie de slipul larg, dacă n-avea încotro. Orice-ar fi spus Judy, ştia perfect ce avea un bărbat ascuns sub el.

Şi tocmai asta era problema, nu?

— Dar e ridicol! protestă Jerod. Crezusem că eşti sculptoriţă!

— Sunt, răspunse Alys, cu ochii spre blocul mare de schiţe pe care-l ţinea în poală, nervoasă în pofida nerăbdării de a începe lucrul la *Vânător*. Nu dormise deloc bine noaptea. Se trezise cu draci şi cu ochii cârpiţi. Când se îmbrăcase, îşi amintise cuvintele lui Judy şi-şi luase intenţionat nişte pantaloni de trening lăbărţaţi şi un tricou şi mai lăbărţat şi jerpelit.

Acum, când Jerod o privea atât de tăios, aproape că regreta alegerea. Era însă prea târziu ca să se mai schimbe. Puse jos bucata de cărbune şi luă în schimb un creion de desen.

— Dacă eşti sculptoriţă, unde ţi-e lutul? întrebă Jerod.

— Acolo, înclină Alys capul spre un container de

plastic, acoperit, dintr-un colţ. Mai întâi, trebuie să fac nişte schiţe.

— Mai bine împrumutam un slip de-al lui taică-meu.

Începea să pară cam iritat, ceea ce putea fi doar o reacţie bărbătească normală faţă de situaţia incomodă. Alys nu se pricepea la bărbaţi destul de bine ca să fie sigură.

— Nu e decât un slip.

Şi nimic *mai mult*, îşi reaminti ea. *Doar un slip simplu şi banal.*

— Suntem la plajă, ai uitat? Pariez că ai purtat slip de milioane de ori.

— Ca să fac baie, nu să defilez cu el.

Alys înălţă capul, apoi clipi din ochi. După cinci minute în care încercase să-şi distragă atenţia cu pregătirile, vederea lui îi făcea stomacul să se încleştеze şi-i oprea inima în loc.

În locul şortului larg la care se aşteptase, purta un slip sportiv standard, o fisiuţă de plastic cu dungi colorate care nu acoperea nimic mai mult decât esenţialul.

— Umblă prin cameră, uită-te pe fereastră. Orice vrei. Poţi şi să măturі pe jos, dacă ai chef. Azi nu vreau decât să fac nişte schiţe preliminare, să-mi conturez câtva idei. Atâta tot. Cât de greu poate fi?

Jerod se opri în spatele fotoliului degradat, cu braţele încrucişate pe piept.

— Măturatul podelelor nu făcea parte din învoiala noastră.

Alys nu-şi putu stăpâni zâmbetul, la vederea încercării lui inconştiente şi zadarnice de a se ascunde. Probabil că numai mândria îl oprea să-şi înhaţe hainele şi s-o ia la sănătoasa.

— Atunci, nu le mătura, se destinse ea puţin, la gândul că şi el era la fel de crispat. Fă ce vrei, numai mişcă-te.

Jerod o privi încruntat. S-ar fi simţit mai puţin expus şi vulnerabil fentând gloanţele rebelilor, în satul ăla cu pereţi de chirpici din Liberia.

— Altfel n-o putem rezolva? întrebă el, cu glas plângăreţ.

Se aşeză pe braţul fotolului, ridicându-şi un genunchi, cu braţele în jur, pentru a se etala cât mai puţin posibil.

Alys zâmbea de-a binelea. Omul acela puternic şi încrezător în sine se purta ca un puşti ruşinos, de doisprezece ani. Fără a se gândi la ce făcea, începu să schiţeze.

— Azi dimineaţă, pe plajă, am găsit o scoică, spuse ea, după câteva momente; uneori, îi era mai uşor să le vorbească modelelor, mai ales dacă nu erau de meserie. E prima scoică mare pe care am găsit-o vreodată.

Jerod se foi uşor pe braţul fotoliului, cu colţurile gurii arcuindu-i-se în jos.

— E neagră pe din afară, continuă Alys, şi roz cu o nuanţă de crem pe dinăuntru.

Îi trasă rapid liniile curbe ale spatelui şi umerilor, unghiul şoldului şi arcul format de piciorul îndoit.

— Era îngropată în nisip, dar valurile descoperiseră un colţ.

Ridică privirea, apoi zâmbi.

— Aproape ca şi cum oceanul ar fi vrut să-mi facă un dar deosebit.

Jerod îi aruncă o privire, cu o replică tăioasă pe vârful limbii, dar aceasta rămase nerostită. Văzuse aceeaşi expresie pe feţele copiilor – ale unor copii fericiţi, care explorau ceva minunat.

— Şi ce-ai făcut cu ea? o întrebă el.

— E acolo, pe pervaz, arătă scurt Alys cu creionul, înainte de a-şi continua schiţa.

— Este într-adevăr mare, se întoarse uşor Jerod,

coborând braţele, pentru a se apleca să vadă mai bine scoica. Nu se găsesc prea des într-o stare atât de bună, când sunt aşa de mari.

— Ştiu. Ar trebui să-mi vezi colecţia.

— Colecţionezi scoici?

— Întregi, fragmente… dădu ea din cap. Mai mult scoici mici.

— De ce le păstrezi?

— Fiindcă sunt frumoase.

Inocenţa răspunsului ei îl făcu să surâdă. Pe negândite, se răsuci cu picioarele pe perna fotoliului şi coatele rezemate de genunchi.

— Şi ce faci cu toate scoicile astea?

— Le ţin în nişte pahare vechi de vin, pe bufetul din bucătărie.

Doar cu o scurtă coborâre a privirii, Alys întoarse o nouă coală de hârtie şi începu altă schiţă.

— Dar de ce? insistă Jerod, mirat. Copiii au asemenea obiceiuri, nu femeile în toată firea.

— De ce? Pentru că îmi plac formele lor. Îmi place să le ating, să le simt textura. Unele sunt atât de tocite, încât degetele îţi alunecă pe ele ca pe mătase. Câteodată, le împrăştii pe masa din bucătărie ca să le studiez.

Acum schiţa cu repeziciune, doar pe jumătate conştientă de conversaţie, concentrată asupra imaginilor care prindeau formă pe hârtie.

Dintr-odată curios, Jerod se ridică de pe fotoliu.

— Te superi dacă mă uit şi eu la ele?

— Nu, deloc, murmură Alys. Cum i se mişcase muşchiul coapsei, în momentul ridicării? Mâinile i se mişcau prea încet, imortalizând atât de puţin din ceea ce vedeau ochii. Trebuia să deseneze mai repede, să vadă mai limpede, să-şi aducă aminte mai bine.

— Dar astea-s doar nişte cioburi! exclamă Jerod, revenind în cameră, cu un pahar plin până sus cu scoici.

— La fel am spus şi eu.

Te rog, te rog, te rog *fă-l să mai rămână aşa o clipă,* se rugă Alys în sinea ei. *Numai cât să-i pot reţine forma braţului, cum ridică paharul.* Creionu alerga peste coală într-o goană febrilă, pentru a capta viziunea şi a o aşterne pe hârtie.

Jerod se uită de la paharul plin de scoici la femeia din faţa lui, apoi din nou la pahar. Nepoata sa de cinci ani avea o asemenea colecţie, dar nu mai întâlnise nicio persoană de vârsta lui Alys care să aibă aşa ceva. Se duse la fereastră şi puse paharul pe pervaz, lângă graţioasa scoică neagră.

Privi grămada învălmăşită de desene care acopereau masa din colţ. La prima vizită, le răsfoise, dar nici mort nu şi-ar fi putut aminti ce văzuse.

Îndemnat de curiozitate, începu să le frunzărească mai atent.

Deşi majoritatea reprezentau copii, pescăruşi şi lemne aduse de valuri, putea să observe cum, în acele câteva linii sumare şi apăsate pe hârtie, Alys reuşise să imortalizeze câte ceva din propriile ei gânduri şi emoţii. În schiţele de copii, mai ales, se simţea o nostalgie, un sentiment de dor care plutea ca pâcla zorilor pe plajă, intangibilă dar inconfundabil de reală, înduioşătoare în limpezimea ei.

Îngândurat, Jerod urmări cu degetul contururile unui băieţel care scormonea în nisip, absorbit, încântat. Alys îi surprinsese hotărârea, totala concentrare asupra a ceea ce făcea. În acelaşi timp, insinuase natura fugară a momentului, prin folosirea atentă a umbrelor şi a contururilor, ca şi cum l-ar fi văzut pe bărbatul în care aveau să se transforme cândva acei obraji bucălaţi şi braţele dolofane – ca şi cum ar fi fost hotărâtă să ţină captiv pe veci preţiosul moment prezent, în acele nuanţe de gri şi negru pe albul golaş.

Privitul desenelor era ca o expediţie spre a descoperi mintea şi inima creatoarei lor. Femeia care nu-i spusese aproape nimic despre ea însăşi se dezvăluia în arta ei, deschisă oricui dorea să-i atingă esenţa.

Capitolul 5

Cineva îi împinse o cană sub nas. Alys tresări, apoi scăpă creionul din mână.

— Ce-i asta?

— Cafea. O beau oamenii civilizaţi, îi plimbă Jerod fiertura aromată pe la nări. Era îmbrăcat din nou în blugii tăiaţi şi o cămaşă uzată, dar Alys nu-şi amintea nici moartă când ieşise din cameră.

Îl privi încruntată.

— N-am nevoie de cafea. Lucrez.

— Am observat.

Fără a-i da timp să reacţioneze, Jerod îi luă schiţa din mâini, punând în locul ei cana.

— Lucrezi de peste două ore, iar în ultimele treizeci de minute ai uitat şi că exist.

— Am…

Se întrerupse singură. Avea dreptate. Fusese atât de concentrată să-şi refacă unele schiţe, accentuând viziunea, încât *uitase* de prezenţa lui.

— Bravo, zâmbi Jerod. Nu contrazici niciodată pe cineva, când ştii că are dreptate.

Alys zâmbi spăsită.

— Iartă-mă. Mă cufund atât de mult în ceea ce fac, încât uit orice altceva.

Luă o înghiţitură de cafea, prudentă.

— Mmm, ce bună e. Îţi mulţumesc.

— Mereu devii atât de absorbită în lucru? o întrebă Jerod, instalându-se pe braţul fotoliului.

— De obicei. Dacă merge bine treaba.

— Se pare că azi a mers perfect, comentă el, cam fudul.

Alys râse.

— Într-adevăr. Nici nu-mi amintesc când ai ieşit din cameră ca să te schimbi, şi totuşi ai redevenit un cetăţean respectabil, cu pantaloni şi cămaşă.

— Mă simt mult mai comod aşa.

— Dar n-a fost atât de rău pe cât crezuseşi.

Jerod se gândi la felul cum arătase, aplecată peste planşe, la propria lui dorinţă de a o fotografia.

— Nu, nici pe departe n-a fost atât de rău.

Voia să vadă ce desenase, dar nu era prea sigur că dorea să se vadă pe sine în acele schiţe, să se vadă aşa cum îl vedea ea.

— Până acum, eşti mulţumită? o întrebă, după un moment.

Era mulţumită? Alys se îndreptă, apoi îşi privi blocul, gândindu-se la zecile de schiţe pe care le conţinea, niciuna dintre ele completă. O mână, un picior, o redare a rapidă a liniei umerilor sau a curbei torsului, în mişcare.

Dădu din cap încet.

— Da, sunt mulţumită.

Cumva, părea totuşi nepotrivit spus.

— Oricum, este un început.

— E chiar atât de greu de găsit? Începutul, vreau să spun.

Alys îşi analiză cu grijă răspunsul.

Deodată, Jerod îşi dădu seama că ezitarea ei nu era cauzată de sfială. Era sinceritate, nevoia de a fi absolut sinceră în privinţa muncii ei.

— Da, spuse ea într-un târziu. Uneori, e foarte greu de găsit. Câteodată, e chiar imposibil. Am abandonat proiecte pentru că nu ştiam cum să le încep. Iar alteori găseam începutul, dar nu era cel la care mă aşteptasem.

Un surâs îi arcui colţurile gurii, luminându-i trăsăturile.

— Nici pe tine nu mă aşteptam să te găsesc, dar iată-te, exact ceea ce căutam.

Jerod nu-şi putu stăpâni râsul. Şi nici valul brusc de căldură care-l străbătu.

— Serios?

Până şi el însuşi distinse sugestia tenebroasă, ispititoare, ascunsă în acest cuvânt. Îl surprinse la fel de mult ca pe Alys.

— Nu asta am vrut să spun! făcu ea ochii mari.

Jerod ridică din umeri, jenat.

— Ştiu, încercă el să pară nepăsător. Nu trebuia să te tachinez. Pune-o pe seama faptului că sunt mijlociul din şapte fraţi. Tachinatul era singurul meu mijloc de apărare.

— *Şapte* fraţi?

Dădu din cap.

— Trei fete, patru băieţi. Uneori, în casă era o adevărată nebunie.

— Pare… minunat.

Lui Jerod i se păru că distingea o notă de nostalgie în vocea ei.

— Şi tu? o întrebă, ca să nu-i dea de înţeles că-i cercetase trecutul.

Alys se gândi la casa cu ecouri în care crescuse, la parada continuă de amanţi şi soţi ai mamei sale, la singurătatea ei şi refugiul pe care şi-l găsise în artă.

— Nu am fraţi sau surori, deşi tare mi-aş mai fi dorit, recunoscu ea. Uneori, desenez copii pe care-i văd pe stradă şi-mi închipui că sunt fraţii sau surorile mele, dar în casă nu eram decât eu, mama mea şi… bărbaţii ei.

Îşi regretă imediat cuvintele. Ce-i trecuse prin minte? Niciodată nu-i vorbise cuiva despre aşa-zisa ei familie.

— Dar nu te interesează poveştile astea, adăugă, jenată.

Vederea unui formular imprimat, pe o masă, îi oferi scuza perfectă pentru a lua distanţă, a se asigura că relaţia lor rămânea strict profesională.

— Am aici un contract pentru modele, scoase ea formularul. Vrei, te rog, să-l semnezi – ca să fie totul clar în legătură cu relaţia noastră?

Jerod veni în spatele ei. Foarte aproape.

— Şi în ce *constă* relaţia noastră? întrebă el, cu glasul ca o mângâiere, străbătându-i şira spinării cu fiori.

Voia s-o atingă, s-o asigure că n-avea să-i facă niciun rău, că nu era nevoie să ridice bariere între ei.

— Relaţia noastră e foarte simplă, răspunse Alys, cu privirea în jos. Eu sunt artista. Tu eşti modelul pentru sculptura la care lucrez.

— Atâta tot?

Îi simţea glasul în toate terminaţiile nervoase. Dădu din cap, neavând încredere în propria ei voce.

— Nu putem fi prieteni? întrebă Jerod încet, aplecându-se şi mai aproape.

Prieteni? Alys încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să aibă ca prieten un asemenea bărbat. Cum ar fi putut să fie prietenă cu un om care îi răpea darul vorbirii numai stând atât de aproape?

— Ştii ceva? continuă el. Semnez contractul, dar numai dacă-mi semnezi şi tu mie unul.

Alys înălţă capul. Privirea i se ciocni de a lui.

— Un contract pentru tine?

— Mai ţii minte învoiala? zâmbi el. Eu îţi pozez ţie, tu-mi pozezi mie.

— Uitasem.

Pieptul i se contractase aproape dureros.

— Fără nuduri, o asigură el, aproape ţanţoş. Nici măcar în costum de baie. Numai fotografii cu tine lucrând.

Înainte de a-şi înţelege propriile intenţii, îi luă mâna. Un moment, nu făcu decât să stea privind-o, apoi o

întoarse uşor, cu palma în sus. Îi forţă încet degetele să se întindă. Buzele i se strânseră, ca şi cum i-ar fi citit viitorul în liniile palmei.

Un fior îi străbătu lui Alys braţul. Ceva din felul cum o atinsese, din privirea intensă cu care-i studia palma, îi făcu inima să se oprească un moment, pentru ca apoi s-o ia la goană în piept.

— Ai mâini interesante, continuă Jerod, trecându-şi vârful magic al degetului prin centrul sensibil al palmei ei. Mâini puternice, sigure, care au adus frumuseţe pe lume. Asta vreau să fotografiez. Această forţă.

— Vrei să-mi fotografiezi mâinile? întrebă ea, cu vocea crispată, sufocată. Doar *mâinile?*

— Şi altele, răspunse Jerod, cam sec, dându-i drumul. Dar e un început.

— Cred c-ar trebui să fiu recunoscătoare că nu te-a atras lobul urechii mele, se răsti Alys, jignită.

Jerod zâmbi.

— Îmi place şi el. Dreptul, mai ales, adăugă, atingându-l cu degetul.

Alys îşi trase respiraţia, ca reacţie la acea atingere fugară. Cine ar fi ghicit că lobul unei urechi putea fi atât de erogen?

În timp ce încă mai încerca să se controleze, Jerod îi luă hârtia din mâini, găsi un pix prin învălmăşeala de pe masă şi se semnă, cu o înfloriturâ.

În clipa când Alys luă contractul înapoi, Jerod se retrase, lăsând spaţiul din jurul ei rece şi pustiu.

— Mâine la aceeaşi oră? o întrebă.

Alys se gândi să spună nu, dar limba i se lipise de cerul gurii, blocându-i cuvintele.

— Atunci, mâine, mai spuse Jerod.

Uşa cu plasă, trântită în urma lui, o trezi din transă. Un moment, stătu doar pe loc, privindu-l cum se îndepărta. Abia când dispăru după colţul casei, îşi dădu seama că se

trăgea cu degetele de lobul urechii drepte.

— Motorul lui *Becky Sue* merge acum perfect, tată.

Uriaşul chipeş, cu păr cânepiu, se aşează lângă Jerod, zâmbindu-le expansiv celorlalţi membri ai familiei Prescott, aşezaţi la masă.

— Noroc cu mine. Numai un geniu cum sunt eu o putea drege, după de şi-a băgat Jerod labele în măruntaiele ei.

Jerod râse.

— Numai un geniu ca *mine* putea s-o aducă înapoi în port, după ce-a cedat rabla aia de fier vechi, frăţioare.

— Jeff a primit o comandă nouă, Stephen. Trebuie să n-o programăm pe *Becky* pentru nicio croazieră lungă, până nu-i înnoim unele piese.

Deşi vorbea încet, glasul tunător al lui Bill Prescott acoperea sunetele scoase de soţia lui în timp ce strângea masa.

— Te-am aşteptat cu mâncarea caldă, Stephen, spuse Suzanne Prescott, îndreptându-se spre bucătărie, cu un vraf de farfurii. Nu eram sigură că te vei întoarce până terminăm noi.

— Iau şi o felie mare de plăcintă, dacă mai rămâne după ce se serveşte Jerod! strigă Stephen pe urmele mamei sale, privind bucata substanţială de plăcintă cu pecan din faţa lui Jerod. Cu tine pe-aici, Jer, trebuie să am grijă să vin devreme acasă, altfel rămân flămând.

— Atunci, bucură-te că nu mănânc aici în fiecare seară, replică Jerod, atacând cu entuziasm plăcinta.

Lucra intermitent la firma de închirieri a familiei, din urmă cu două luni, când revenise la Outer Banks, dar evita intenţionat să vină cu regularitate la masă.

Era mai sigur să păstreze o mică distanţă între viaţa lui personală şi prezenţa gălăgioasă a familiei, mai ales întrucât nu avea intenţia să lucreze la firmă permanent,

oricât de mult îl rugau tatăl şi fraţii lui.

— Ieri nu-ţi făceai griji că întârzii, Steve, spuse cea mai tânără Prescott, Julia, care avea cincisprezece ani şi era mezina adorată şi răsfăţată a familiei; ochii ei verzi licăreau, în ciuda eforturilor de a părea dezinteresată. Ce te-a reţinut, mâncarea de la han sau ospătăriţa aia cu părul roşu?

— O roşcată, zici? Eu credeam că e tot cu fata lui Smithson, se instală comod pe scaun Bill Prescott, frecându-şi pântecul încă plat.

— Lacăt la gură, surioară, o fulgeră Stephen cu privirea, îngustându-şi ochii, chipurile ameninţător. Mai ştii ce i-am făcut păpuşii tale Barbie, când aveai cinci ani şi m-ai pârât?

Deşi viaţa în casa Prescott era mai liniştită ca altă dată, întotdeauna se întâmpla câte ceva. Julia şi Stephen, care avea douăzeci de ani, locuiau încă la părinţi. Jeff, cel mai mare, ajuta la conducerea firmei şi stătea în apropiere, cu soţia şi cei trei copii. Veneau mereu în vizită, cum făceau şi Rob cu soţia lui. Rob era al treilea frate, medic veterinar pe continent, în apropiere. Soţia sa urma să nască în curând primul copil. Denise, sora cea mare, doar cu un an mai tânără decât Jeff, locuia cu soţul şi copiii la o fermă din Virginia, pe când Charlene, care se născuse cu cinci ani după Jerod, lucra ca avocat la o corporaţie în Manhattan şi făcea planuri pentru apropiata nuntă.

Când se ridică să plece, Jerod se simţea relaxat cum de luni de zile nu mai fusese. Spre surprinderea lui, mama sa îl însoţi pe verandă.

— Ce noapte frumoasă, aşa e? ridică ea capul, admirând stelele.

— Da, plăcută şi calmă, răspunse Jerod, în aşteptare. Mama lui nu se amesteca niciodată în vieţile copiilor ei, dar când avea ceva de spus, merita să fie ascultată, chiar dacă nu erau lucruri plăcute.

— Întotdeauna mi-au plăcut nopţile, continuă ea.

— Şi mie. Păcat că luminile de la toate construcţiile astea noi acoperă unele stele.

Chiar şi în întuneric, Jerod îi zări îngrijorarea de pe faţă.

— Tatăl tău şi cu mine suntem îngrijoraţi, Jer, spuse ea, de când te-ai întors din Africa.

— Am mai fost rănit şi înainte, mamă, răspunse el cu blândeţe, ştiind că nu la rănile fizice se referea.

— Ştiu. Întotdeauna mă sperie riscurile pe care ţi le asumi, dar acum nu asemenea griji ne tulbură. Ci… tristeţea ta.

Clătină din cap.

— Nu, nu e tristeţe. Dar de când te-ai întors acasă, nu mai prea râzi şi niciun moment nu te-am mai văzut cu aparatul. Înainte, trebuia să ţi-l smulg din mâini.

— Ei, haide, nu eram chiar *atât* de rău!

— Ba să ştii că erai. Şi-acum, poftim. Eşti aici de aproape două luni, şi nici urmă de aparat.

Privirea i se ridică din nou spre cerul îndepărtat şi nepătruns al nopţii.

— De când ai plecat de-acasă, niciodată n-ai mai stat atât de mult în acelaşi loc.

— Mamă…

— Ştiu. Preferi să nu vorbeşti despre asta, oftă ea. Încă de când erai mic, îţi rezolvai problemele singur, oricât de mult am fi dorit să te ajutăm, tatăl tău şi cu mine. Cred că aşa se întâmplă când eşti fiul mijlociu. Înveţi să stai pe picioarele proprii, fie că vrei, fie nu.

Jerod se foi, stânjenit.

— A fost reuşită expediţia la pescuit de săptămâna trecută?

Brusca schimbare de subiect îl surprinse.

— Când s-a stricat *Becky Sue*, adică? A fost în regulă. Nimic deosebit.

— În ultima săptămână, păreai mai fericit…

Suzanne Prescott ezită, apoi clătină din cap.

— Nu contează. Bine că eşti mulţumit. Dar dacă ai vrea vreodată să te întorci acasă, *cu adevărat* acasă, pentru totdeauna…

Vocea îi scăzu într-o şoaptă abia auzită:

— Tatăl tău ar fi foarte fericit, să ştii.

— Ştiu.

— Şi eu vreau să vii acasă, dar numai dacă o doreşti şi *tu*.

La asta, nu mai avea ce să-i răspundă.

Îl bătu uşurel pe braţ – cu puţină tristeţe, i se păru lui Jerod – apoi traversă încet veranda şi deschise uşa bucătăriei. Lumina aurie se revărsă în noapte.

— Vei găsi drumul, fiule, spuse ea, încet. Întotdeauna l-ai găsit.

Jerod nu se clinti din loc, dar când mama lui dădu să intre, o strigă:

— Mamă?

La privirea ei înapoi, peste umăr, adăugă cu simplitate:

— Îţi mulţumesc.

Capitolul 6

Alys îndrăgea nopţile. Adesea, cele mai bune lucrări îi reuşeau când rumoarea zilei se potolea şi lumea nu se mai întindea decât până unde ajungea lumina lămpii.

În noaptea asta însă, singurătatea nu-i dăruia linişte. Era prea agitată ca să se concentreze asupra sculpturii, să citească sau să se uite la televizor. Îşi ducea blocul de schiţe de la un scaun la altul, schimba încontinuu creioanele, dar nimic nu mergea. Trânti o bucată enormă de lut pe o platformă de modelaj, dar după o jumătate de

oră de frământări, împunsături şi scobiri zadarnice, o dădu jos, aruncând-o la loc în container.

Nu voia decât să-l schiţeze pe Jerod. Nu pe *Vânător*, pe *el*. Oriunde se uita, numai pe el îl vedea.

Lui Jerod nu-i fu greu să găsească studioul lui Alys, chiar şi pe întuneric. N-ar fi trebuit să piardă timpul întrebându-se dacă era acasă. Luminile erau aprinse. Străluceau gălbui prin ferestrele înalte ce înconjurau casa pe trei laturi, făcând-o să pară un cadou împachetat în mătase aurie.

Nu ajunsese nici la jumătatea scării, când Alys apăru brusc în uşa cu plasă, cu ochii mari şi umerii încordaţi de teamă.

— Cine e? strigă, aprinzând lumina de afară. Judy, tu eşti?

— Jer sunt, răspunse el.

Îşi puse mâna streaşină la ochi, privind prin plasă.

— Jer?

— Jerod Prescott.

Alys trase zăvorul şi deschise uşa.

— Ce cauţi aici?

Admir peisajul. Jerod înghiţi în sec, încercând să scape de nodul din gât.

Purta aceeaşi rochie lungă de bumbac din ajun, dar acum îi plăcea mai mult – lumina din spatele ei răzbătea prin material, conturându-i clar şoldurile arcuite şi picioarele lungi.

O apăsare neaşteptată în fermoarul jeanşilor îl făcu să se bucure că stătea în umbră.

— Jerod? repetă ea, vizibil neliniştită de tăcerea lui.

Îşi drese glasul.

— Scuză-mă. N-am vrut să te sperii.

Făcu un efort să urce ultimele câteva trepte, sperând că nu i se simţea încordarea din voce.

— E aproape ora zece. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu.

Nimic, decât că ideea de a o invita la o plimbare pe plajă se transformase dintr-odată în ceva mai urgent şi mult mai carnal.

— Atunci… ce e?

Jerod trase aer în piept, ca să-şi oprească vârtejul în care i se învârtea creierul, şi slobozi singurul gând care nu era interzis minorilor:

— Vrei să vii la o plimbare pe plajă?

Dacă oricare dintre femeile sofisticate cu care se întâlnise în ultimii câţiva ani l-ar fi văzut acum, s-ar fi prăpădit de râs.

Dregându-şi glasul, încercă din nou:

— Voiam să spun, e o noapte minunată, mă plimbam şi m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să mă însoţeşti şi tu. La o plimbare. Pe plajă.

— O plimbare.

Alys privi plaja pustie, reveni cu ochii la el, apoi trase la rândul ei aer în piept, şi mai adânc.

— Da.

— Nu-i chiar atât de târziu, se grăbi el s-o asigure. Şi nu e frig. Stelele strălucesc şi…

Se întrerupse. Clipi din ochi. Înghiţi în sec.

— Da?

Alys zâmbi de-a binelea. Niciodată nu mai reuşise să zăpăcească un bărbat, şi cu atât mai puţin pe unul atât de sigur de sine ca Jerod Prescott. Era un sentiment îmbătător.

— Da! Stai numai să mă încalţ.

Înainte de a-şi pierde curajul, se repezi în casă după sandale şi chei. După ce încuie uşa, întorcându-se, constată descumpănită că Jerod se apropiase atât de mult încât trebuia să ridice capul ca să-l privească.

— N-ai nevoie de astea, îi luă el sandalele din mână.

Un moment, crezu că avea s-o sărute, dar el nu făcu decât să-i prindă mâna.

— Haide, o chemă, coborând scara. Pe unde e pământ aspru, am să te duc în braţe.

— Nu poţi să…

Nu-i dădu timp să termine. Ajungând jos, o ridică de parcă ar fi fost uşoară ca fulgul. Ca Judy.

Numai că, dacă era Judy, n-ar fi exclamat:

— Ooof!

Alys simţi că i se înfierbântau obrajii, dar nu-şi dădu drumul.

— Ţi-am zis eu, spuse, cu respiraţia tăiată.

Jerod îşi schimbă poziţia, apucând-o mai sigur.

— Ar fi cazul să ai mai multă încredere în mine.

Umerii îi erau puternici şi solizi sub mâinile ei, pieptul părea un zid. Era gata să jure că, prin bumbacul rochiei, căldura lui o ardea, topindu-i carnea.

— Gata, gâfâi el. Ţi-am spus.

O lăsă pe picioare, dar Alys îi observă strâmbătura.

— Umărul! Ţi-am spus eu să nu mă iei în braţe. Ar fi trebuit să mă asculţi…

— Nu, îşi frecă el umărul, cu o grimasă. Am fost… rănit, acum câteva luni. Mă convinsesem că m-am vindecat, dar…

Ridică din umeri.

Alys îi simţea furia, simţind însă că-i era adresată lui însuşi, nu ei.

— Haide, o chemă Jerod, fără s-o privească. Să ne plimbăm.

— Dar tu *nu* eşti desculţ.

Oprindu-se, îşi privi picioarele, parcă surprins să vadă că le mai avea, apoi râse.

— Ai dreptate. Nu sunt.

Se aplecă să-şi dezlege şireturile, apoi îşi scoase tenişii şi-i aruncă într-o parte, la fel de cavalereşte cum îi

aruncase şi ei sandalele pe verandă. Şosetele îi urmară imediat.

Alys râse.

— Dacă-i arunci aşa, pe unde se nimereşte, în veci n-ai să-i mai găseşti pe întuneric.

— Cine are nevoie de ciorapi?

O apucă de mână.

— Vino.

I se părea atât de firesc să-şi lase mâna s-o cuprindă pe a lui, atât de normal să se mişte alături, să-şi potrivească pasul după al lui.

Şi se potriveau bine. Ajungea cu umărul aproape până la al lui. Picioarele ei lungi ţineau pasul cu uşurinţă.

— Mă bucur că ai venit, îşi adună ea curajul să vorbească.

Un uşor surâs îi îmblânzi chipul.

— Şi eu. Mă bucur că te-am găsit acasă.

— Deci, cu asta ne-am înţeles.

Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut că, dacă venea oricând, la orice oră din zi sau din noapte, ar fi găsit-o acasă, singură.

— Frumoasă noapte.

Alys inspiră aerul umed şi sărat al nopţii.

— Minunată.

— Liniştită.

— Da.

Nici moartă nu putea să găsească nu răspuns mai inteligent. Numai un moment de nebunie putea explica faptul că acceptase invitaţia. Ridică privirea spre el, cuprinsă de o nervozitate neaşteptată.

Ochii li se întâlniră. Într-ai lui se citea o nesiguranţă la fel de mare, ca şi cum gândurile lor şi-ar fi potrivit şi ele, cumva, paşii.

Izbucniră amândoi în râs.

— Mă tem că nu mă prea pricep la conversaţiile

uşoare, recunoscu el, cu amărăciune.

— Nici eu.

— Atunci, vrei să discutăm politică?

— Nu.

— Filosofie?

Alys clătină din cap.

— Economie internaţională?

— Nici să nu te gândeşti, râse ea.

Poate i se păruse doar, însă o clipă avusese impresia că Jerod ezita, ca şi cum ar fi purtat în tăcere o luptă interioară. Probabil că expresia ei îl încurajă, căci se apropie cu un pas, îi cuprinse umerii cu braţul şi o trase uşor spre el.

— Aşa e mai bine, spuse încet, aproape neauzit.

— Da…

Aerul i se revărsă din plămâni, în timp ce-şi petrecea un braţ pe după mijlocul lui.

— *Mult* mai bine.

Se opri brusc.

Alys ridică privirea, pentru a-i vedea ochii întunecoşi aţintiţi asupra ei. Îşi lăsă capul pe spate, întrebător, chiar când Jerod se apleca să-i dăruiască un sărut tandru.

— Mult, *mult* mai bine, murmură el, reverenţios ca într-o rugăciune.

Buzele îi erau calde şi moi. Sărutul, blând, neporuncitor, dar puterea sa fierbinte îi străbătu tot trupul, făcând-o să ia foc.

Gura lui se deschise, chemând un răspuns. Limbile li se atinseră, gustând, retrăgându-se, apoi întâlnindu-se din nou, şi mai insistent.

Dacă n-ar fi ţinut-o atât de strâns, Alys s-ar fi prăbuşit sub iureşul de căldură şi dorinţă, de poftă urgentă care o străpungea. Auzi un geamăt şi nu fu sigură dacă era al lui sau al ei.

Îi simţea relieful dur apăsându-i pântecul. În loc de a

fi temătoare sau nervoasă, cum i se întâmplase cu cele câteva ocazii când mai fusese sărutată astfel, se simţea puternică, invincibilă, *dezirabilă*. Era un sentiment îmbătător – atât de familiar, şi totuşi, nespus, nemărginit de puternic.

Jerod întrerupse sărutul.

Cu un geamăt, se retrase, îndepărtându-i braţele din jurul gâtului său. Alys scoase un murmur de protest, întinzându-se să-i mai ceară un sărut, înainte ca Jerod să reuşească în sfârşit s-o desprindă.

— Mamă! Ce mai sărut! o ţinu el la mică distanţă, răsuflând greu.

Alys aproape că izbucni în râs, înviorată să afle că putea avea un asemenea efect asupra lui.

— Haide, o chemă Jerod. Să ne plimbăm. Altfel, jur c-ajung să fac dragoste cu tine aici, pe plajă, şi n-am mai încercat figura asta de când aveam şaişpe ani.

— Chiar ai făcut-o? întrebă ea, când fu sigură că putea pronunţa cuvintele fără să se bâlbâie.

— Da, râse el. Dar nu la şaişpe ani. Şi nu pe plaja *asta*. Era prea multă lume în jur, chiar şi-atunci.

Şi cum a fost? Nu îndrăzni să rostească întrebarea cu voce tare.

— Totuşi, nu-i atât de grozav pe cât s-a dus vestea, continuă el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Îţi intră nisip peste tot, oricâtă grijă ai avea.

— *Peste tot?* repetă Alys, dorindu-şi imediat să n-o fi făcut. Bine măcar că întunericul îi ascundea roşeaţa din obraji.

— Peste tot, confirmă el, din fericire fără să râdă. Dar sărutatul – ei, asta-i cu totul altă poveste. Dacă nu faci decât să te săruţi, nisipul nu-ţi face probleme.

Ajunseseră la marginea apei. Din când în când, câte un val ajungea până la ei, înspumându-se în jurul gleznelor.

Dintr-odată, un val neaşteptat de mare le cuprinse genunchii într-o volbură năvalnică. Ceva rece, umed şi lipicios se încolăci pe piciorul lui Alys.

Scoase un ţipăt, surprinsă, şi încercă să se smulgă. Ciudăţenia se strânse şi mai tare. Dădu din picior, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul.

— Ce n-ai…

Jerod o trase de mână, dar era prea târziu.

Valul se retrase rapid, absorbindu-le nisipul de sub picioare.

Alys se clătină, scoase un ţipăt şi căzu în apă, trăgându-l şi pe Jerod după ea.

Înghiţi o gură de apă rece şi plină cu nisip. Tuşi, bolborosind şi înjurând, şi mai luă o gură, când îi acoperi următorul val. Jerod se rostogolea alături, tras încoace şi-ncolo. Se ciocniră unul de altul, începură să râdă şi fură cât pe ce să se înece, când îi acoperi al treilea val.

Înecat de apă şi râs, Jerod îşi repezi mâna şi apucă o şuviţă de păr despletit. Mai încercă o dată, iar acum reuşi să-i prindă strâns coapsa, prin bumbacul îmbibat de apă. De astă dată, o ţinu bine – era o priză prea tentantă ca să-i dea drumul, oricâtă apă înghiţea între timp. Se rostogoli, reuşind s-o înhaţe de braţ tocmai în momentul când marea încerca s-o smulgă din mâinile lui.

— Te-am prins! exclamă răguşit, trăgând-o spre el, în poziţie aşezată, destul de departe de apă pentru ca valurile să nu-i mai răstoarne, dar nu atât de sus încât să nu mai fie udaţi din când în când.

Nu-l deranja. Şi nici pe ea, după câte se părea. Se prăbuşi lângă el, râzând şi scuipând apă.

— Îţi mulţumesc pentru bălăceală, dragă prietenă, spuse el, stropind-o. Dacă ştiam că vrei să mă îneci, mi-aş fi adus slipul şi o mască de scafandru.

— M-a atacat o algă, răspunse Alys, stropindu-l la rândul ei. În plus, tu eşti de vină că am ameţit.

— *Eu* sunt de vină?

— M-ai sărutat.

— Mhm, chiar aşa.

Şi o sărută din nou, foarte mulţumit de sine.

De astă dată, buzele le erau reci, umede şi cu gust de sare, dar focul dinăuntrul ei era pe măsura celui dintr-însul. Jerod se afundă şi mai adânc în gura ei, pe când mâna îi luneca de pe braţ pe sân.

Sub atingere, Alys gemu, aplecându-se spre el. Carnea gingaşă îi umplea mâna, pârguită şi ispititoare. Durerea din josul pântecului ameninţa să-i rupă fermoarul jeanşilor, pe când muşchii feselor se încordau de dorinţă.

— Nu aici, protestă ea, gâfâind. Nu aşa.

— Nu, spuse Jerod cu regret, ştiind că avea dreptate. Nu aşa.

Cumva, se ridicară în picioare. Nu mai râdeau. Dorinţa reciprocă dintre ei era prea puternică pentru glume şi trucuri. Înlănţuiţi, porniră înapoi spre casa lui Alys.

O duse încă o dată în braţe, de pe plajă până la baza scării. De astă dată, şi el era desculţ, dar nici nu observă. Nu se putea gândi decât la femeia tăcută din braţele lui şi la ceea ce avea să se întâmple după ce închideau uşa în urma lor.

Era o nebunie, îşi spunea Alys. Dementă totală. Abia dacă-l cunoştea, şi totuşi se gândea serios să petreacă toată noaptea făcând dragoste cu el, fierbinte şi cu patimă.

Şi totuşi, când Jerod o lăsă pe picioare, la baza treptelor, îl luă de mână şi îl conduse în sus pe scară.

— Bine că mi-am legat inelul cu chei de cordon, se sili ea să râdă, în timp ce bâjbâia să desfacă nodul ud. Altfel, nu mai intram noi în casă.

— Găseam eu o cale.

Îi dădu mâinile la o parte şi desfăcu el nodul.

Cum, necum, deschiseră uşa. Din casă se revărsă lumina galbenă vie, făcându-i să clipească. Înainte ca Alys să facă o mişcare, Jerod întinse braţul, tăindu-i calea. Ridică ochii, surprinsă, pentru a-l vedea privind-o, cu ochii periculos de pătrunzători.

— Eşti sigură? o întrebă, cu glasul scăzut, răguşit. În legătură cu… asta? Cu noi?

Alys deschise gura, apoi o închise la loc, dintr-odată ezitând. *Era* sigură? Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, niciodată nu mai sărutase un bărbat până ameţea de dorinţă, niciodată nu căzuse în pat cu vreunul fără a şti despre el mai mult decât că o dorea tot atât de tare pe cât îl dorea şi ea pe el.

Trase adânc aer în piept, înfruntând tensiunea şi dorinţa care se războiau într-însa.

— Sunt sigură.

Jerod îşi lăsă braţul să cadă.

— Slavă Domnului.

Peste câteva clipe erau în casă, cu uşa închisă în urma lor, devorându-se cu gurile, trăgându-se înnebuniţi de hainele leoarcă, încercând să şi le smulgă de pe trupuri şi să le arunce chiar în timp ce se împleticeau spre dormitor.

Nu se deranjară să tragă la o parte cuvertura, aruncându-se doar pe pat, tot înlănţuiţi dar acum goi, deschişi unul în calea celuilalt.

Nu avu loc niciun preludiu. Nu aveau nevoie. Jerod ezită doar un moment, pregătit deasupra.

— Eşti absolut sigură?

Gâfâia uşor, în efortul de a se abţine.

— Spune-mi acum. Nu cred c-am să mă mai pot opri, după ce…

— *Hai,* îl trase Alys în jos şi într-însa.

Urmă o dragoste sălbatică, rapidă şi intensă, amândoi repezindu-se la fel de tare, tot mai adânc, tot mai

dornici, până când Alys crezu că avea să explodeze.

Şi explodă într-adevăr, într-un orgasm care erupse ca o rachetă de Patru Iulie, orbind-o cu culori incandescente, sfâşiind-o până când păru să nu mai fi rămas din ea decât crâmpeie strălucitoare ce pluteau încet în jos, mistuindu-se treptat.

Jerod trase adânc aer în piept şi-şi forţă ochii să se deschidă. Alys zăcea lângă el, goală şi răpitor de frumoasă.

— La naiba!

Şoapta era în acelaşi timp rugăciune şi tribut fără suflare.

Alys deschise ochii, scoase un oftat slab, apoi întoarse capul să-l privească.

Alys. Jerod trase aer în piept şi se săltă într-un cot, atent să nu se desprindă din încâlceala de picioare şi trupuri rămasă în urma împreunării.

— Salut.

Alt cuvânt nu-i veni în minte.

Colţurile gurii ei se arcuiră uşor.

— Salut şi ţie.

Avea o şuviţă de păr umed lipită de obraz. Jerod o desprinse şi i-o potrivi cu grijă după ureche.

— Tot mai mult îmi place cum îţi stă cu părul despletit, spuse el.

Buzele lui Alys se arcuiră într-o mică grimasă răutăcioasă.

— Va fi un chin să mi-l pieptăn.

— Ţi-l pieptăn eu, se oferi Jerod, înfăşurându-şi pe deget o şuviţă lungă.

— Tu!

— Eu!

Se aplecă s-o sărute. Trupul i se însufleţi învăpăiat, deşi fusese gata să jure că ultima rundă îl epuizase pentru multă vreme.

— Mai târziu.

Şi-i eliberă şuviţa de păr, pentru a cuprinde în schimb sânul.

— *Mult* mai târziu, murmură Alys, înfăşurându-şi peste el picioarele lungi, ca pentru a fi sigură că nu putea să-i scape.

Nici nu avea de gând.

De astă dată, porniră mai încet, explorând, gustând, râzând de fâşia de algă prinsă în păr, murmurând încurajator la fiecare nouă şi senzuală descoperire.

Pentru prima oară în viaţa ei, Alys savura această experienţă, cerând mai mult, oferind mai mult din sine însăşi, fără a sta să se întrebe dacă era bine sau nu. Poate că sentimentul de libertate se datora faptului că ajunsese atât de departe de viaţa ei obişnuită, sau poate că zbenguiala pe plajă îi risipise inhibiţiile.

Trupul ei reacţiona în moduri la care nici nu visase. Dacă acel prim orgasm o zdrobise, cele următoare o întregeau la loc, ca şi cum forţa lor ar fi unit părţile disparate ale făpturii lor într-un întreg mai solid.

Nu ştia de când zăceau astfel, cu trupurile înfierbântate şi înlănţuite peste cuvertură, plutind între satisfacţia îngreunată a împlinirii şi tentaţia de a adormi. Timpul nu mai exista, iar lumea se restrânese numai la ei doi.

Dar apoi, întoarse capul şi simţi nisip zgâriind-o sub obraz.

— Jerod?

— Mmmmh? murmură el, fără a se osteni să deschidă ochii.

— Mă duc să fac un duş.

Acum deschise un ochi, apoi îi adresă un zâmbet leneş.

— Vrei să te-ajut?

— Mi-ar plăcea, răspunse Alys, surprinsă de excitaţia pe care i-o provoca oferta lui simplă.

După ceea ce se întâmplase, ar fi jurat că nu avea mai multă energie decât să se târască împleticită până la duş.

Se înşelase. Poate că tocmai această propunere, sau senzaţia pieptului lui tare sub mâna ei, în timp ce-l spăla, făceau ca în acea noapte imposibilul să fie posibil. De astă dată, dragostea lor fu grăbită dar blândă, iar când adormiră în sfârşit, se potriviră împreună uşor şi comod ca şi cum dintotdeauna ar fi împărţit acelaşi pat, ea cu spatele lipit de pieptul lui, el cuprinzând-o sub braţ, cu sânul ţinut uşor în căuşul palmei.

Capitolul 7

— O cafea?

— Mmhmmm, căscă Jerod, întinzând cana.

Alys zâmbi. Se treziseră tot înlănţuiţi. În timp ce soarele se strecura pe ferestre, făcuseră dragoste, încet, cu deliciu.

— E o dimineaţă frumoasă, spuse ea, cu privirea spre mare.

— Mmm, luă Jerod o sorbitură de cafea.

În mod normal, lipsa lui de atenţie ar fi deconcertat-o, ar fi îngrijorat-o chiar. În schimb, Alys era recunoscătoare. Aşa, îi rămânea libertatea de a-l studia… şi de a-şi face ordine în vălmăşagul de emoţii care o frământau.

Cu o îndrăzneală care în urmă cu douăzeci şi patru de ore ar fi şocat-o, întinse mâna şi-i atinse uşor cicatricea de pe umăr.

— De unde o ai? îl întrebă.

Jerod trase adânc aer în piept, apoi îi cuprinse mâna cu a lui şi i-o îndepărtă uşor.

— De la un glonţ.

Mâna lui Alys tresări, dar el nu-i dădu drumul.

— Ai fost împuşcat?

Jerod dădu din cap, fără s-o privească. Mâna i se strânse şi mai tare.

— S-a întâmplat în Africa, spuse el într-un târziu. Colegul meu şi cu mine făceam un reportaj despre o revoltă politică de-acolo, cu asasinate şi atrocităţi, şi am nimerit într-un schimb de focuri.

— Eşti *ziarist?*

La asta, Jerod ridică ochii, surprins vizibil de aversiunea din tonul ei.

— Fotoreporter.

Alys încercă să-şi smulgă mâna. Amintirea acelor fotografii vechi pe care mama sa le folosise atât de des împotriva ei o împungea ca un cui în carne.

— Da… spuse el, privindu-i cercetător faţa, surprins de neaşptetata ei reacţie; apoi, fruntea i se însenină brusc. Te temi să nu folosesc fotografiile pe care ţi le voi face.

— Nu… Nu, în niciun caz, minţi Alys.

Îşi trase din nou mâna, încercând să şi-o elibereze. Deşi caldă, mâna lui n-o lăsa să scape. Jerod puse cana jos şi-i luă şi cealaltă mână.

— Alys, spuse el, îţi jur că nimeni nu va vedea acele fotografii, dacă tu nu vrei.

Îl privi nesigură.

— Chiar aşa?

Buzele lui tresăriră, apoi redeveniră serioase.

— Chiar aşa.

— Aha… murmură ea, dregându-şi apoi vocea, cu seriozitate. Atunci e bine. Perfect.

De astă dată, gura lui Jerod se arcui într-un zâmbet înţelegător, dar în acelaşi timp ciudat de trist.

— Sper că nu mă acuzi că te-aş minţi? Fiindcă, dacă asta e…

— A, nu! se repezi ea. În niciun caz!

Încercă iar să-şi retragă mâinile; de astă dată, Jerod îi dădu drumul.

— Şi… începu ea, dorind cu disperare să schimbe subiectul. Ţi se… ăă… se întâmplă des să fii împuşcat?

Jerod râse, făcând-o să roşească.

— Nu, nu prea des. Însă chiar şi o singură dată e prea mult.

În pofida râsului, dincolo de albastrul cristalin al ochilor lui pândeau umbre.

— Cred că e… interesant… aruncă Alys o privire spre cicatricele de pe umărul şi abdomenul lui, apoi îşi mută repede ochii. Era prea oribil să şi-l închipuie rănit.

— Uneori.

Umbrele se întunecară şi mai mult. Reveni cu privirea spre mare.

— Alteori, e un infern curat.

Dintr-odată, tenebrele dinlăuntrul lui o făcură să-i fie ruşine de propria ei atitudine defensivă.

— Îmi dau seama, spuse. Dar, totuşi, e o muncă importantă.

Jerod îi aruncă o privire, cu ochii deveniţi pe neaşteptate tăioşi, aproape batjocoritori.

— Te referi la vechea zicală despre o imagine care face cât o mie de cuvinte?

— Nu e aşa?

Ezită, apoi dădu din cap, încet.

— Poate fi.

Alys îi susţinu privirea tulburată. Nu ştia ce anume îi stârnise îndoielile. Nici nu avea nevoie. Îi era de-ajuns să ştie că suferea.

Fără s-o premediteze în mod conştient, fără măcar o clipă de ezitare, se apropie de el şi-i depuse un sărut uşor

pe buze.

Jerod deveni ţeapăn, doar o clipă, apoi o trase flămând la piept şi îi smulse încă un sărut, mai fierbinte, mai posesiv.

Se desprinse primul din îmbrăţişare. Îi era greu, aproape imposibil, dar altfel, ar fi ajuns să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe terasă, în văzul tuturor celor de pe plajă.

I-o şi spuse, când Alys protestă.

Îl privi cu ochi mari.

— N-ai fi în stare!

Cu toată frumuseţea, talentul şi succesele ei, Alys Vincent era extrem de timidă. Panica bruscă din momentul când aflase că era fotoreporter spunea multe.

Moştenirea mamei sale, fără îndoială, îşi zise Jerod, amintindu-şi ce spusese Frank despre interminabila paradă de amanţi şi soţi pe care-i perindase femeia aceea prin viaţa fiicei sale. N-o fi avut Alys cicatrice pe pielea ei albă şi perfectă, dar le purta în suflet, unde rănile erau întotdeauna mai crude şi mai greu de tămăduit.

Dacă se pricepea cineva la rănile interioare, el era acela. Singura diferenţă era că lui nu i le pricinuise propria sa familie.

Uşurel, ca un frate sau un coleg mai mare, o apucă de sub bărbie.

— Nu, n-aş face dragoste cu tine aici, pe terasă – cel puţin, nu ziua-n amiaza mare – dar asta nu înseamnă că nu mă tentează amarnic să încerc.

Obrajii ei se înroşiră brusc, dar Jerod simţi că nu de jenă, ci de plăcere.

Se răsuci încet şi-şi luă cana.

— Vino, să-ţi fac cinste c-un mic dejun. La Charlie se găsesc nişte biscuiţi delicioşi şi un sos de roşioare de să moară lumea. Garantat.

Alys râse.

— Am auzit că aşa sunteţi voi, bărbaţii, dar n-am crezut. Până acum.

— Cum, adică?

— Acum vă gândiţi la sex, peste-o clipă la mâncare.

Râzând, Jerod îşi mişcă sprâncenele cu frivolitate exagerată.

— Putem chiar şi să mâncăm gândindu-ne la sex, ceea ce-aş demonstra cu cea mai mare plăcere la Charlie, în timp ce luăm micul dejun.

Nu mergea bine deloc.

Alys privi încruntată schiţa din faţa ei, smulse foaia din bloc, o mototoli cu furie şi o aruncă în lături.

Singurul lucru pe care-l putea desena erau nişte schiţe de-a dreptul erotice cu un bărbat şi o femeie îmbrăţişaţi ca îndrăgostiţii din celebra sculptură „Sărutul” de Rodin.

Dădu să se întoarcă, dar îi atrase atenţia marginea unei hârtii mai puţin boţite. Nu se vedea decât un picior de bărbat, cu muşchii încordaţi şi duri.

Linia acelui picior izolat avea o energie care o atrăgea, dar nu se gândea la Jerod, nici la dragostea lor.

Sexul – ba nu, *dragostea* – presupunea două persoane.

În ultimă instanţă, dragostea însemna mai mult decât două trupuri angajate într-un exerciţiu aerobic. Uniunea transcendea actul fizic, devenind un fapt miraculos şi rar.

În ajun, ar fi râs dacă încerca să-i explice cineva acest lucru. Azi, însă…

În timp de privea acel picior schiţat rudimentar, Alys simţi că bătăile inimii începeau să i se accelereze. În minte i se forma o imagine, o concepţie a *Vânătorului* care-i scăpase… până acum.

În casele de pe plajă tocmai se aprindeau primele

lumini, când Alys auzi o maşină frânând pe aleea cu pietriş. În timp ce mergea spre trepte, îşi spuse că putea fi Judy, sau cineva care greşise adresa, ori…

Era Jerod. Coborî din jeep, trântind portiera în urma lui, şi abia când ajunse la jumătatea scării observă că Alys îl aştepta în uşă. La vederea ei, se opri brusc.

Alys rămase cu respiraţia tăiată.

Jerod îi zâmbi, ameninţând să-i întrerupă şi bătăile inimii.

— Speram să fii acasă, spuse el, urcând restul treptelor câte două. Ajuns sus, o cuprinse în braţe, cucerindu-i gura cu a lui, fierbinte şi pătimaş.

Până în acel moment, Alys nu-şi dăduse seama că sperase tocmai acest lucru. Era la fel de minunat pe cât îşi amintea. Şi chiar mai mult.

Dumnezeu ştie unde ar fi ajuns, dacă în apropiere nu bubuia o tobă de eşapament, făcându-i să tresară.

— La dracu', oftă Jerod, desprinzându-se. Toată ziua m-am gândit la asta. La asta, şi la altele, adăugă el, cu un zâmbet sugestiv.

— Şi eu.

Alys ştia că acesta era adevărul. Atâta numai că, până acum, nu fusese conştientă.

— După un asemenea sărut, sunt dezolat să aduc vorba despre probleme prozaice, ca mâncarea. Din păcate, mor de foame şi nu sunt în cea mai bună formă cu stomacul gol. Ai mâncat de cină?

— Nu. Şi nici de prânz, recunoscu ea.

Abia în acel moment îşi dădu seama cât de flămândă era – şi de mâncare, şi de el.

— Chinezească? Mexicană? Grătar cu cartofi prăjiţi? Fructe de mare? Ital…

Alys îl întrerupse, râzând.

— Alege tu.

Alese mâncarea mexicană.

— La „Taco Tom’s”? întrebă ea după o jumătate de oră, privind cu îndoială faţada cam dărăpănată a micului restaurant.

— E mai impresionant decât pare, o asigură Jerod. Aşteaptă numai să guşti ce chimichangas au. Iar enchiladas de pui sunt cea mai gustoasă delicatesă din partea asta a raiului! Şi ardeii…

Încă mai recita specialităţile casei, pe care era clar că le memorase, când se aşezară la masă, peste câteva minute. Chelneriţa care le puse listele în faţă era o roşcovană pistruiată.

— Hai salut, Jer, salută ea, scoţând notesul din buzunarul de la spate a blugilor, în timp ce o privea speculativ pe Alys.

— Ura, Sherry. Ce face taică-tău?

— Ocupat. Ca mine.

— Sigur. Vrei o margarita? aruncă el o privire spre Alys, care dădu din cap.

— La carafă? întrebă Sherry.

— Mda. Şi cu sare pe buza paharului.

— Perfect, o mai măsură chelneriţa pe Alys odată cu privirea, apoi îndesă carneţelul în buzunarul de la şold, fără să fi scris un cuvânt. Vine acum.

— O fostă prietenă de-a ta? încercă Alys să pară indiferentă.

— A fratelui meu mai mare, Rob. Din liceu, zâmbi Jerod. Ea şi soţul ei au o firmă de computere, aici în Banks. Sherry ajută la restaurant când duc lipsă de oameni. Tatăl ei e Tom, cel din „Taco Tom’s”.

— Şi fratele tău? Cu ce se ocupă?

— Rob? E veterinar pe continent. Soţia lui aşteaptă primul copil, peste două luni.

— Cred că e plăcut să ai un frate.

Nu-şi putuse ascunde nota nostalgică din voce. Întotdeauna îşi dorise un frate sau o soră, dar mama ei

spusese clar că până şi un singur copil era mai mult decât îşi dorise.

— Mda. *Un* frate. Dar trei fraţi şi trei surori pot fi puţin cam mulţi. Şi cu mine înfipt drept la mijloc.

Mândria din glasul lui era evidentă. Orice s-ar fi spus, era clar că Jerod îşi adora familia.

Alys nu ştia dacă era invidioasă, sau doar impresionată.

În timp ce savurau margaritas, enchiladas şi chimichagas, chiar mai delicioase decât îi promisese, Jerod o regală cu povestiri despre viaţa într-o familie numeroasă. La cafea, însă, avu loc o schimbare de subiect neplăcută.

— Dar tu? o întrebă el, turnând conţinutul unui pliculeţ de zahăr în cafeaua savuroasă cu caimac pe care Sherry i-o pusese în faţă.

— Eu?

Întrebarea o surprinsese atât de tare încât fu cât pe ce să-şi verse cafeaua.

— Mda, tu, zâmbi strâmb Jerod. Tu cum te lauzi? Toată seara, eu am monopolizat conversaţia. Ţi-a venit rândul.

Se strădui să ridice din umeri, chipurile cu nepăsare.

— Nu sunt prea multe de spus. Am fost singură la părinţi. Tatăl meu… adică, părinţii mei au divorţat când eram mică, iar mama mea a considerat că nu putea face faţă unui al doilea copil.

Nici pe *ea* n-o dorise, dar acesta era un secret pe care n-avea să-l dezvăluie nimănui, niciodată.

— Veri? Unchi, mătuşi? Fraţi sau surori vitrege?

— Nu. Nimeni. Şi mama mea a fost singură la părinţi. Ca mine. Nimic mai simplu.

Vorbise puţin mai tăios decât ar fi vrut. În ochii lui se citea compasiunea, ceea ce o irita.

— Asta mi-a lăsat multă libertate, continuă, puţin mai reţinută. Am avut în casă loc destul pentru propriul meu

studio. Nu m-am certat cu nimeni pentru spaţiu.

— Ăsta-i un avantaj… recunoscu Jerod, fără convingere.

— Nici coadă la baie, se sili ea să zâmbească.

— Duşuri calde de *fiecare* dată? se prefăcu el uimit.

Alys râse de-a binelea.

— Absolut de fiecare dată.

— Uluitor.

Din fericire, Jerod nu avu timp să dezvolte subiectul. Un bărbat solid, cu şorţ uriaş de bucătar, apăru dintr-odată lângă masa lor. Puţinul păr care-i mai rămăsese în jurul cheliei era roşcat.

— Ei, Jer? întrebă el. Cum a fost mâncarea?

Jerod zâmbi.

— Excelentă ca de obicei, Tom. Da' n-aveai nevoie de mine ca s-o ştii.

— Nno, se şterse Tom de şorţul pătat, apoi îi întinse mâna lui Alys: Tom Speers. Taco Tom, altfel spus.

— Am ghicit. Mâncarea a fost minunată.

— Ei, haide! Doar atât?

— Tom a avut întotdeauna probleme cu modestia, o informă Jerod.

— Păi, fiindcă nici nu ştiu ce-i aia! i-o întoarse Tom.

— Am observat.

— Deci. Mai stai mult aici, în Banks? De ani de zile n-ai rămas mai mult de-o săptămână, două.

Jerod deveni ţeapăn, deşi încercă să-şi ascundă reacţia.

— Ai vorbit cu taică-meu, aşa-i? Precis ţi-a spus că am un concediu prelungit. Ştii cum e.

— Ba nu ştiu, replică scurt Tom. În viaţa mea n-am avut un concediu.

— Poate-ar fi fost cazul, ripostă Jerod, la fel de scurt.

Alys se uită de la unul la altul, nu prea sigură ce anume se întâmpla. Ochii albaştri ai lui Jerod se

întunecaseră, devenind aproape negri de furie şi încă o stare, pe care nu reuşea s-o identifice.

— Poate…

Tom nu părea să fie de acord.

— Oricum, te-am întrebat fiindcă acum două zile a trecut pe-aici un tip care a zis că venise pentru un soi de documentar şi se întreba dacă nu cunosc pe nimeni priceput cu camerele de luat vederi. Se pare că a trebuit să plece dintr-odată – un deces în familie, sau aşa ceva – şi era cam strâmtorat.

— Spune-i să întrebe la Cameron's Camera Shop. Ei trebuie să ştie.

— Întrebase deja. Au zis că nu cunoşteau pe nimeni liber. M-am gândit că poate ştii tu pe cineva. Sau, te-ar interesa chiar pe tine.

— Eu nu fac filme. Numai fotografii, muşcă Jerod fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi riscat ca altfel să-l muşte ele pe el.

— Nu? Ei, poate n-ar strica să înveţi. Mai ales dac-ai de gând să te mai învârţi mult p-aici.

Privirile celor doi se înfruntară. Spre surprinderea lui Alys, Jerod îşi plecă primul ochii.

— Am să mă gândesc, spuse el, morocănos.

Pe chipul brăzdat de vânturi al lui Tom nu se vedea nicio urmă de triumf. Scoase din buzunar o carte de vizită şi o puse pe masă, lângă ceaşca lui Jerod.

— Ăsta-i tipul. A scris aici adresa şi telefonul, cât va sta în Banks. Nu trebuie decât să-l suni. Nu strică să staţi de vorbă, este?

Jerod nu schiţă niciun gest de a lua cartea.

— Cred că nu. Mersi, spuse el, fără entuziasm.

— Sigur. Să te gândeşti la povestea cu filmul.

— Mhm. Normal.

Tom nici nu ajunsese la bucătărie, când Jerod se şi ridică de la masă.

— Hai să mergem, îi întinse el mâna s-o ajute. Aici s-a făcut cam zăpuşeală.

Nu se atinsese de cafea, iar Alys abia dacă băuse jumătate dintr-a ei, dar îşi luă poşeta, docilă.

— Ai uitat cartea de vizită, observă ea.

O secundă, Jerod ezită. Apoi, cu un mârâit gros din piept, smulse cartea de pe masă şi o vârî în buzunar.

Capitolul 8

În maşină, abia schimbară o vorbă.

Jerod stătea încruntat, pierdut în gânduri pe care nu intenţiona să i le împărtăşească. Abia după ce tăcerea se prelungi aproape insuportabil, Alys îndrăzni să-i atragă atenţia că mergeau într-o direcţie greşită.

Jerod îi aruncă o privire, cu ochii mari şi surprinşi în luminile slabe ale bordului. Trase adânc aer în piept, apoi făcu un efort să se relaxeze.

— Scuză-mă, spuse el.

— Mergi undeva anume, sau conduci la întâmplare?

Gura lui se răsfrânse într-un zâmbet amar, auto-dispreţuitor.

— Dacă vrei să ştii adevărul, fugeam.

— De ce anume?

Nu era sigură că avea să-i răspundă dar, după un moment de tăcere, Jerod ridică din umeri, jenat.

— De mine însumi, cred. Al dracului să fiu dacă ştiu de ce recunosc atâta lucru.

Coti la dreapta şi o luă pe un drum desfundat care mergea spre plajă.

— Vrei să facem o plimbare?

— Mmm…

De astă dată, zâmbetul lui Jerod fu amuzat.

— Fără bălăceli în valuri, îţi promit.

— Bine, râse şi Alys. Dacă mi-ai promis…

Jerod luă un pulover din spate şi i-l întinse.

— Ia-l pe tine. În noaptea asta, briza poate fi rece, oricât de cald a fost în timpul zilei.

În timp ce mergeau, ţinându-se de mână, peste dunele presărate cu iarbă rară, Alys îşi dădu seama cât de bine se simţea cu el, în pofida tensiunii din urmă cu câteva minute.

Când ajunseră pe nisipul mai bătătorit, lângă marginea apei, Jerod îi dădu drumul mâinii, numai pentru a o cuprinde cu braţul.

— E mai comod aşa, spuse el. Nu cunosc altă femeie care să se potrivească la fel de bine lângă mine.

— Vrei să spui că nu cunoşti niciuna de statura mea?

— Şi asta, răspunse Jerod, cam distrat.

Emoţia din sufletul lui Alys se risipi. *Proasto,* se dojeni ea în gând. *Nu căuta sensuri care nu există.*

— Te-ai întrebat vreodată dacă n-ar trebui să faci altceva cu viaţa ta? o întrebă el, pe neaşteptate.

Ridică privirea, surprinsă. Jerod, însă, nu se uita la ea. Privirea lui părea aţintită spre un lucru aflat dincolo de orizont, pe care numai el putea să-l vadă.

— Să fac altceva? De pildă, să fiu profesoară, sau contabilă? La aşa ceva te referi?

— Într-un fel. Te-ai gândit vreodată?

— Nu, răspunse Alys, cu convingere. Niciodată.

— Niciodată?

Răspunsul ei părea să-l fi surprins.

Clătină din cap.

— Nu. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu artistă. A, o vreme m-am jucat cu uleiurile şi acuarelele, gândindu-mă dacă n-ar fi mai bine să mă fac pictoriţă. Dar în clipa când am descoperit lutul, bronzul şi piatra, am ştiut.

— Cum? vru el să afle. Cum ţi-ai dat seama?

Alys deschise gura să răspundă, apoi o închise din

nou, surprinsă de întrebare. Era un lucru la care nu se mai gândise niciodată.

— Nu ştiu, recunoscu ea în cele din urmă. Am… *ştiut*, şi atât.

— Nimic mai simplu.

— Într-adevăr.

Jerod scoase un oftat, pe care adierea blândă a nopţii i-l smulse pe loc.

— Ştii ce norocoasă eşti?

— Norocoasă? Eu?

— Tu, continuă el, cu tărie. Cei mai mulţi oameni nu ştiu cu adevărat ce vor să fie, nici măcar după ce au crescut. Tu, însă…

Lăsă fraza neterminată.

— Şi tu? Nu se poate să nu fi ştiut.

— Credeam că da.

— Şi acum?

— Acum, nu mai sunt atât de sigur.

Se opri brusc, luând-o prin surprindere. Alys se desprinse din îmbrăţişarea lui, întorcându-se să-l privească. În lumina palidă a stelelor, îi distinse tulburarea de pe faţă.

Ochii li se întâlniră. Uşor, ca şi cum nici n-ar fi fost sigur că se afla acolo, Jerod îi mângâie obrazul cu latul mâinii.

Apoi, se aplecă şi o sărută tandru.

Când se retrase, briza nopţii părea mai rece. Tremurând uşor, Alys îşi trase mai strâns pe trup puloverul.

— Orice s-ar întâmpla, mă bucur că te-am cunoscut, Alys Vincent, spuse el, atât de încet încât Alys abia auzi cuvintele.

Peste o clipă o strânse iarăşi lângă el. Tăcuţi, înlănţuiţi, porniră împreună înainte, în întuneric.

Cu Alys în braţe şi scrâşnetul liniştitor al nisipului sub picioare, proasta dispoziţie care-l cuprinsese pe Jerod după intervenţia bine intenţionată a lui Tom se risipi treptat. Când o ajută să se urce în jeep, peste o oră şi ceva, era mai mult decât pregătit pentru puţină distracţie.

Trecând peste protestele ei vesele, o duse la un bar western. Când în sfârşit plecară, începuse să răguşească după atâtea încercări de a striga peste cântecele country. Conduse maşina până la un magazin non-stop, unde cumpără o cutie cu ştiuleţi de porumb, o pungă de pop-corn şi o jumătate de kilogram de îngheţată cu vanilie Ben & Jerry.

— Ai de gând să mănânci toate ororile astea? protestă ea.

— Orori? Ce-avem noi aici e mâncare americană *adevărată*, cinstită până la Dumnezeu.

Mai adăugă în coş două cine semipreparate, alese la întâmplare din congelator.

— Şi unde-ai de gând să le bagi pe toate?

— În congelatorul tău?

— Nicio şansă. E cât o cutie de ciocolată – cât o *cutiuţă* – şi-i deja plin cu peşte şi legume congelate.

— Peşte congelat? Pe Banks? se scutură Jerod într-un fior.

— E mai bun decât porumbul congelat.

— Ha! Apropo de ciocolată… înhăţă el un pachet de Oreos. Pentru îngheţată, adăugă, la vederea privirii ei sceptice.

— Ţi-am spus că în congelatorul meu nu mai e niciun pic de loc.

— Bine, atunci trecem mai întâi pe la mine, să le lăsăm. Pe toate, în afară de porumb, Oreos şi îngheţată. Astea-s pentru o gustare nocturnă.

Opri maşina în spatele casei bătute de vânturi pe care i-o lăsase bunicul său, Alys se aplecă să privească prin

parbriz. Luna răsărise, lumina ei slabă fiind suficientă pentru a dezvălui treptele roase şi obloanele şubrede de la fereastra bucătăriei.

— Pare să fie una dintre casele originale, dinainte de a fi venit turiştii, observă ea, cu o undă de nostalgie în locul tăcerii politicoase sau al dispreţului vădit cu care reacţionau de obicei vizitatorii.

— Este, răspunse Jerod, luând punga cu cumpărături. Dar e mult mai solidă decât pare. În casa asta veche, bunicul meu a înfruntat două uragane.

Plănuise să bage în frigider mâncărurile congelate şi să plece, dar nu era sigur că putea rezista atât de mult.

Era al naibii de sigur că nici măcar nu dorea să încerce.

Deschise uşa, aprinse lumina şi o lăsă pe Alys să intre.

După două zile în care stătuse închisă, pe canicula verii, casa cea veche era înăbuşitoare, cu miros de mucegai.

— Pfui! exclamă Alys.

Atâta despre seducţii pasionale în prag.

În timp ce Alys deschidea ferestrele, Jerod puse mâncărurile congelate în frigider. Laptele se acrise, aşa că îl turnă discret în chiuvetă. Trebuia să se mulţumească doar cu Oreos fără lapte. Dar sticla de vin alb pe care o cumpărase din Franţa părea în stare bună.

Zâmbind, o scoase. Cine avea nevoie de lapte, când exista un vin atât de bun?

Luă două pahare şi ieşi din bucătărie.

— Uite ce-am găsit! ridică el sticla.

Alys nu era în cameră. Ieşise pe terasa din spate. Briza mării, intrând pe ferestrele deschise, începea deja să răcorească interiorul.

Din ce în ce mai bine.

O găsi întinsă pe unul dintre cele două şezlonguri

care, alături de cuptorul cu microunde, erau singurele lui adaosuri la mobilierul casei.

— Mult mai durează până coci la microunde nişte ştiuleţi de porumb, comentă ea, amuzată.

— Nu, recunoscu Jerod, aşezându-se, durează până scoţi din congelator destulă gheaţă ca să bagi ceva înăuntru. Mai bine le înghesuiam lângă peştii tăi – deşi, aşa mi-ar fi scăpat singura comoară din frigiderul meu.

— Ai găsit ciocolată? îl tachină ea.

— Mai grozav. Un vin cu adevărat magnific. Şi nu mă întreba ce soi e, fiindcă nu-l pot pronunţa. Un prieten m-a convins să sacrific leafa pe două săptămâni ca să cumpăr patru sticle. Pe trei le-am golit de ziua tatălui meu, luna trecută, dar a mai rămas asta.

— Nu prea sunt băutoare de vin…

— Ba eşti, dacă e vinul *ăsta*, o asigură el.

După un mic efort, dopul ieşi. Cu grijă, Jerod turnă puţin vin într-un pahar şi i-l întinse.

— Poftim. Gustă-l. Şi fii atentă să nu scapi paharul. Ar fi păcat să se irosească.

Vag, o văzu ridicând paharul la buze, cu faţa umbrită de valurile părului negru ca miezul de noapte.

— O… şopti ea, cu pietate.

— Ţi-am spus.

Îşi turnă şi lui un pahar, apoi îl ridică.

— Pentru… ce anume?

Alys fu pe punctul de a spune *pentru noi*, dar aşa ceva era cam periculos. Nu îndrăznea să-şi exprime în cuvinte gândurile învălmăşite. Era prea devreme. Mult prea devreme.

— Pentru viitor, spuse ea în cele din urmă şi îi atinse uşor paharul cu al ei.

— Pentru viitor, răspunse Jerod şi bău.

Şi totuşi, poate că, la urma urmei, nu era un toast atât de rău.

Vinul era delicios – uşor, puţin sec şi cu o bogăţie de arome subtile. Luneca pe limbă ca luna mai peste o pajişte, lăsând minuni în urma sa.

— Lumea nu poate fi complet rea, când conţine aşa ceva, comentă Jerod.

— E o noapte minunată, îşi lăsă Alys capul pe spate, privind stelele ce spuzeau cerul.

— Când eram eu mic, se vedeau mult mai multe stele, spuse el, citindu-i gândurile.

— Bine măcar că vecinii sunt departe.

— Mmm. Bunicului trebuie să-i mulţumesc pentru asta. Îmi place să mă gândesc că, într-o zi, şi nepotul meu va sta aşa aici, privind cerul, fericit că i-a mai rămas puţin loc ca să respire.

Implicaţia cuvintelor lui o străbătu, intrigând-o prin făgăduiala pe care o conţinea, speriind-o cu ceea ce însemna.

Termină vinul din pahar şi i-l întinse.

— Mai vreau. Te rog, adăugă ea, parcă gândindu-se abia pe urmă.

Încet, savurând fiecare sorbitură, băură toată sticla în tăcere. Parcă s-ar fi cunoscut atât de bine încât nu mai aveau nevoie de cuvinte, tot ce era necesar fiind deja rostit… şi înţeles.

Alys nu fu sigură în care moment îşi abandonă Jerod şezlongul şi se aşeză pe braţul celui unde stătea ea. Nu protestă când se aplecă s-o sărute.

Când Jerod îi scoase uşorel puloverul pe care i-l împrumutase, se arcui să-l ajute, apoi rămase astfel ridicată în timp ce el îi descheia nasturii bluzei, sutienul, fermoarul pantalonilor. Chiloţii se duseră odată cu aceştia, lăsând-o goală sub stele.

Aerul nopţii îi răcorea pielea, dar abia dacă observa. Focul lăuntric, tot mai aţâţat de fiecare atingere, o apăra

cu prisosinţă de frig.

— Şi vecinii? murmură, deşi puţin îi păsa de părerea lor.

— Sunt prea departe ca să vadă ceva. Mult prea departe, murmură Jerod şi o sărută din nou.

Gingăşia dispăru în timp ce se zvârcoleau în şezlong, fiecare încercând să-l devoreze pe celălalt.

Tocmai când se întindea spre el, încercând să-l găsească, îl simţi încremenind.

— Stai, îi şopti, la ureche.

— Ce…

— Şşş.

Rezemându-se într-un cot, luă un pahar pe jumătate plin şi îi turnă încet vinul peste sâni. Alys îşi ţinu respiraţia, simţind pe piele lichidul încă rece.

— Parcă spuneai că nu e bine să irosim vinul.

— Nici nu-l irosesc, răspunse el şi se aplecă să-i lingă vârful sânului.

Sfârcul era întărit deja de frig şi de excitaţie, dar limba lui, aspră şi caldă pe piele, o făcu să ţipe.

— Încet, femeie, mârâi Jerod. Ce, vrei să ne-audă toţi vecinii?

Din gâtlej i se auzea râsul, înăsprit de poftă. Poftă de *ea*.

Gândul se pierdu într-un iureş de senzaţii, pe când Jerod îi lingea vinul de pe sân, apoi turna încet mai mult şi îl lingea sârguincios şi pe acela.

Tocmai când credea că n-avea să mai poată îndura niciun moment delicioasa agonie, Jerod îşi schimbă poziţia, luându-i în stăpânire gura tocmai când o pătrundea, zdrobindu-i ultima urmă de autoconrol. În jurul ei explodă lumina, devorând-o. Se arcui sub el, tremurând, cu degetele înfipte adânc în muşchii tari ai spatelui lui.

— Asta e, o îndemnă Jerod. Dă-ţi drumul! Dă-ţi *drumul!*

Se retrase doar atâta cât să-i poată privi faţa în momentul orgasmului. Impunându-şi să aştepte, o văzu cum cădea la loc pe pernă, cu respiraţia încetinind treptat şi luciditatea revenind în ochii înnegriţi, care reflectau luna.

Apoi, se aplecă din nou peste ea, în timp ce intra din nou, încet de astă dată, savurând contactul cărnii pe carne şi felul cum o umplea toată.

Voia să procedeze încet, dar Alys îl surprine, mişcându-se dedesubt, dorind mai mult, împingând mai tare, mai repede decât intenţionase el. Presiunea interioară creştea, încet dar inexorabil, mânată de o forţă ce părea cumva mai mare, mai puternică decât îşi amintea că fusese vreodată dragostea.

Restul lumii, luminile îndepărtate, până şi foşnetul statornic al valurilor se şterseră, dispărând. Realitatea era Alys, sub el, respiraţia ei şi a lui, bătăile inimilor, senzaţia dulce, mătăsoasă, a pielii ei, frăgezimea ei în jurul bărbăţiei lui.

După care, până şi acestea se pierdură când noaptea se rostogoli undeva departe, înecată în senzaţii crude şi lumină incandescentă care devora totul.

— Jerod? Jerod! Trezeşte-te!

Vocea părea să răsune de undeva de foarte departe. Jerod mormăi ceva, fără a se deranja să deschidă ochii. Se întoarse, trăgându-şi o pernă peste cap, pentru a bloca sunetul supărător.

Un moment mai târziu, ceva tare îl împunse în coaste.

— Nu te-apuca să-mi adormi din nou.

Mormăi ceva şi aproape reuşise să aţipească din nou, când perna îi fu smulsă brusc. Dădu s-o apuce, dar n-o nimeri.

— Ce naiba…?

— E nouă şi jumătate. Orice adult respectabil ar fi trebuit să fie treaz de mult.

Alys stătea deasupra, cu perna în mâini. Era deja îmbrăcată complet.

Ar fi trebuit să fie goală, în pat lângă el. Să-l trezească nu cu insulte şi agresiuni fizice, ci sărutându-l delicat. Peste tot.

Fără să ia în seamă umflătura care începea să se înalţe prin cearşaf, o privi încruntat.

— Ştiu moduri mai potrivite de a scula omul din somn.

— Zău? zâmbi Alys. Zi unul.

— Ai putea să mă săruţi.

— Am încercat. Mi-ai dat una-n nas.

Jerod se încruntă.

— Nu-i adevărat.

— Ba-i adevărat.

— Bine, atunci puteai să mă atingi cu blândeţe, să-ţi plimbi mâinile…

— Am încercat-o şi pe asta. Te-am sculat ca la vreo şase degete, dar nimic mai mult.

— Opt. Într-o zi proastă, când e frig afară, iar eu sunt distrat. În zilele bune…

— Ha!

Îi aruncă perna în faţă. Jerod nu se mişcă destul de repede ca s-o evite.

— Şi-n plus, continuă ea, aproape insuportabil de veselă, mi-e foame.

— Avem porumbul…

— Nici în viaţa asta, *nici* în următoarea! pufni Alys, trântindu-se pe marginea patului. Nu eşti deloc genul matinal, aşa-i, domnule Prescott?

— Nu, se îngustară ochii lui, cu o expresie complice. Dar trebuie să recunoşti că-s dibaci ca focu’ la meciurile în nocturnă.

Roşeaţa ce-i cuprinse gâtul şi obrajii compensă cu prisosinţă nemulţumirea lui Jerod.

Strângând cearşaful în jurul lui, se ridică în picioare.

— Simt cumva miros de cafea?

— Dacă numai cafea ai…

— Ai uitat porumbul. Şi mâncărurile congelate.

— …am fiert un ibric. Lapte nu e, şi nici zahăr, aşa că ai noroc c-o preferi amară.

— O prefer oricum, mârâi el, dând s-o înhaţe.

Alys se feri, chicotind.

— Ai barba ţepoasă.

— Se rezolvă.

— Şi mi-e foame. Dacă nu te grăbeşti să te îmbraci, îţi iau jeepul şi merg să mănânc singură de micul dejun.

Peste un sfert de oră, când ieşi din baie, spălat, bărbierit şi îmbrăcat, o găsi în faţa celor douăsprezece fotografii alb-negru înrămate care dominau peretele, deasupra mesei lungi de lucru din singurul dormitor al casei, pe care îl transformase de mult în studio şi laborator foto.

La auzul lui, Alys se întoarse. Orice urmă de amuzament îi dispăruse de pe faţă, dar ochii îi erau vii, atenţi.

— Astea-s lucrările tale? arătă ea spre fotografii.

— Într-adevăr. Cu seria asta am câştigat primul mare premiu la o expoziţie cu juriu, când aveam şaptesprezece ani.

— Nici nu mă mir. Sunt foarte bune.

Cu vârful degetului, urmări delicat umbrele prelungi ale unui smoc de iarbă rară, în asfinţit. Apoi, trecu la imaginea alăturată, care reprezenta curba frântă a unei scoici îngropate în nisip, imediat dincolo de limita valurilor.

— Toate sunt din Outer Banks, aşa e?

— Da.

Se întoarse spre el, nedumerită.

— E clar că ai un simţ real al subiectelor ăstora. De ce n-ai ales fotografia în natură, în locul ziaristicii?

Ridică din umeri. Era o întrebare pe care şi-o pusese de mii de ori, de-a lungul anilor. Încă nu ştia răspunsul. Nici nu era sigur că avea să-l afle vreodată.

— Pur şi simplu… n-am ales-o.

Alys dădu din cap, cu înţelegere.

— Uneori, cred că arta noastră ne alege pe noi, nu noi pe ea.

— S-ar putea.

Mai auzise teoria asta. Nu-l încânta cu nimic. Fusese crescut în convingerea că oricine avea puterea de a-şi alege singur calea în viaţă.

În continuare, Alys studie cu interes încăperea, oprindu-se la un avizier a cărui existenţă se ghicea, doar, după nenumăratele straturi de hârtii prinse pe el unele peste altele, apoi răsfoi câteva pozitive împrăştiate la nimereală pe birou.

— Avem cel puţin un lucru în comun, comentă ea. Nu ne place ordinea la locul de muncă.

— O spui doar ca să fii drăguţă.

— N-am să mai fiu mult timp drăguţă, dacă nu mănânc cât mai curând, îl preveni ea.

— Crede-mă, sunt de aceeaşi părere. Să-mi iau doar lucrurile şi să încui.

Peste zece minute, Jerod închise uşa în urma lui, coborî scara şi ocoli până în spatele casei, unde era parcat jeepul. Alys stătea cocoţată pe capotă, cu capul pe spate şi mâna streaşină la ochi, privind o pereche de pescăruşi care dădeau târcoale în înaltul cerului.

Era o poziţie naturală, nestudiată, dar frumuseţea ei îl făcu să i se oprească respiraţia şi să-l mănânce degetele după aparatul de fotografiat, pentru a imortaliza momentul.

La vederea genţii agăţate pe umăr, zâmbetul ei vesel se şterse. Dintr-odată posomorâtă, sări jos de pe capota maşinii.

— Aia ce e?

— Aparatul mea foto, răspunse el, aruncând geanta pe bancheta din spate. Ai uitat? Eu îţi pozez ţie, tu mie.

Tot drumul, până la restaurant, Alys nu scoase o vorbă.

Capitolul 9

Primele câteva rolfilme erau color. Un experiment, într-un fel, un mod de a aborda sarcina de a *vedea*, mai simplu, mai relaxat, din moment ce nu era scopul lui final.

De fapt, dorea să lucreze în alb-negru, dar asta urma să fie mai târziu.

Culoarea îi distrăgea atenţia. Capta ochiul, îl îndepărta de esenţa fotografiei. Nu putea spune că n-avea părţile ei bune – toate eseurile lui premiate cu Pulitzer fuseseră color – dar pentru ceea ce plănuia acum, nu mergea decât formula alb-negru.

Desigur, pe moment Alys era ţeapănă ca un băţ, dar până la urmă avea să se relaxeze. Poate nu în aceeaşi zi, poate nici a doua zi, însă mai devreme sau mai târziu avea să devină atât de absorbită de propria ei muncă, de viziunea sa personală, încât urma să uite până şi de existenţa lui. Atunci avea să găsească imaginile cele mai bune şi mai adevărate. Atunci avea s-o imortalizeze pe *ea*, nu fiinţa asta rigidă şi stângace care brutaliza furioasă armătura de sârme pe care o construia pentru *Vânătorul* ei.

Alys se răsuci pe taburet, iritată, dar încercând să se comporte normal. Jerod făcu o fotografie, două, trei. Mecanismul automat de derulare sfârâia slab, în timp ce

trăgea filmul de la o fotogramă la alta.

— Câte poze ai de gând să faci? se interesă ea, pe un ton civilizat la limită.

— Nu le număr niciodată, răspunse el şi mai făcu o fotografie, cu Alys întoarsă pe jumătate, privindu-l încruntată peste umăr. Ce, tu numeri câte livre de lut intră în sculpturile tale?

— Bineînţeles că nu. Dar nu e acelaşi lucru.

— Ba e exact acelaşi lucru.

Se lăsă într-un genunchi, fotografiind-o de jos în sus, într-un unghi dificil, de unde probabil nu i se vedeau decât nările. Dacă ieşea o fotografie realmente proastă, avea s-o folosească pentru a o şantaja când ameninţa să-i scape de sub control.

— Strici filmul de pomană, dacă vrei să-mi ştii părerea. Atâtea substanţe chimice scumpe…

— Zău? Şi cu toţi copacii ăia care ajung ghemotoace de hârtie în coşul tău de gunoi cum e?

Alys deschise gura să răspundă, apoi o închise scurt, aruncând o privire vinovată spre coşul de gunoi ce dădea pe din afară.

Jerod mai luă rapid un instantaneu.

Acesta putea să reuşească. Îi plăcea curba gâtului şi a umărului, strălfulgerarea de amărăciune care i se citea pe faţă. O fracţiune de secundă mai devreme sau mai târziu, ar fi ratat complet momentul.

Încă o fotografie grăbită, după care mecanismul de derulare ţăcăni încet, bâzâi şi începu să tragă înapoi rolfilmul terminat.

Alys privi obiectul cu expresia pizmaşă a cuiva care nu s-ar fi mirat deloc dacă ar fi explodat chiar în faţa ei.

— Asta-nseamnă că e gata, da?

— Da. Dar mai am vreo şase filme…

— Atunci, înseamnă că *şi eu* sunt gata, îl întrerupse ea, cu fermitate. Şi ai spus că ai de lucru la un motor, sau

ceva, ceea ce-nseamnă că *şi tu* eşti gata.

Amintirea îl izbi ca un duş rece. Uitase promisiunea de a-l ajuta pe Stephen să repare piesele năzuroase ale lui *Becky Sue*.

— Dacă mutra asta acră înseamnă că plănuiseşi o mică zbenguială pentru azi după-amiază, continuă Alys, cu o lucire implacabilă în ochii ei negri, mută-ţi gândul. Am alte planuri.

— Şi eu am. Aveam, adică. Şi eu aveam.

— Şi încă le mai ai, replică ea, luându-i aparatul din mâini, pentru a-l îndesa în geantă. Du-te să-ţi faci treburile, iar eu…

Se întrerupse. Obrajii i se înroşiră delicat, în timp ce tuşea slab, forţat, pentru a-şi ascunde jena.

— Iar tu… ce? o cuprinse Jerod în braţe, intrigat.

— Nu te priveşte, încercă ea să-l împingă, fără a reuşi decât o zgâlţâială scurtă.

Senzaţia ei, atât de caldă şi delicată în braţele lui, era tot ce trebuia pentru a agrava situaţia în proporţii alarmante. Slipul Speedo nu prea reuşea să ascundă ceea ce se vedea cu ochiul liber.

— Aoleo! şopti ea, cam sufocată.

— Asta voiam şi eu să zic.

Stephen şi *Becky Sue* aveau să mai aştepte.

Peste cinci minute, toate speranţele îi zburară pe fereastră, când intră prietena lui Alys – cum o chema? Judy, asta era – fără alt avertisment decât un salut vesel.

— Ura, Alys!

Alys se smuci în braţele lui, răsucindu-se spre intrusă. Când dădu să se desprindă de el, Jerod îi puse mâinile pe umeri, ţinând-o în loc. Alys tresări, şocată de erecţia lui, dar Jerod n-avea de gând să-i dea drumul.

Folosirea unui scut uman nu era cea mai bărbătească atitudine, dar întrucât problema era tocmai de o natură eminamente bărbătească, Jerod nu ezită să renunţe la

orice onoare.

— Judy, aşa e? întrebă el vesel, zâmbindu-i peste umărul lui Alys.

— Exact. Kearney. Judy Kearney, se apropie ea cu mâna întinsă, nepărând să aibă habar de situaţia dificilă în care se afla.

Dar Jerod ştia el ce ştia. O dădeau de gol ochii – ochii şi tresărirea din colţul gurii. Ştia *exact* care era situaţia şi se distra nemaipomenit.

Strânse mâna stângă pe umărul lui Alys, în timp ce pe dreapta o întindea peste celălalt.

— Încântat de cunoştinţă.

— Asemenea, îi strânse ea mâna, bătând din gene sugestiv.

Alys stătea între ei, ţeapănă ca una dintre statuile sale.

— Înţeleg că lucraţi, spuse Judy, retrăgându-şi în sfârşit mâna.

— Tocmai terminam, răspunse Jerod.

— Jerod are de rezolvat o treabă, interveni Alys, smulgându-se din strânsoarea lui înainte de a o putea opri. Tocmai mergea să se schimbe.

— Exact, se repezi el să-şi ia geanta cu aparatul; ţinând-o în faţă ca pe un şorţ, se retrase spre dormitor. Tocmai plecam.

Judy îl privi ieşind, cu sprâncenele înălţate şi o lucire răutăcioasă în ochi. În clipa când uşa se trânti după el, chicoti.

— Mmmm, mmm, mmm, îşi linse ea buzele. În locul tău, drept după el m-aş duce. O comoară ca asta nu se lasă să se irosească.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, replică Alys înţepată, cu obrajii arzându-i ca focul.

Sprâncenele lui Judy se ridicară şi mai sus.

— Nu? Păi, atunci, poate ar trebui să-l ajut eu pe

bietul băiat.

— Te poftesc, se răsti Alys, întorcându-se să strângă schiţele împrăştiate pe jos şi pe canapea.

— Da’ scorţoasă mai suntem! Nu ne-am băut cafeaua de dimineaţă? Sau de altceva n-am avut parte?

Fierbinţeala din obrajii lui Alys era aproape insuportabilă.

— Acum, că tot ai adus vorba, mi-ar prinde bine o cafea. Vrei şi tu?

Judy o urmă în bucătărie, veselă.

— Mda, beau o ceaşcă. Deşi trebuie să spun că am auzit şi invitaţii mai entuziaste. Dacă nu te cunoşteam, aş crede că nu sunt dorită.

— Ştii bine că întotdeauna mă bucur să te văd, declară Alys, băţoasă.

— Ţţ, ţţ, ţţ! râse Judy. Nu te-a-nvăţat nimeni că nu-i frumos să minţi?

Alys îşi privi prietena, uimită, apoi izbucni în râs.

— Bine, mărturisesc. Acum cinci minute, te-aş fi strâns de gât cu plăcere. Pe tine nu te-a învăţat nimeni să baţi la uşă?

— Ba da, da’ dacă eşti politicos şi anunţi oamenii dinainte că vii, nu mai descoperi nimic interesant…

Le întrerupse ieşirea bruscă a lui Jerod din dormitor, îmbrăcat cuviincios în blugi şi cămaşă.

— Dacă ştiam că prietenele lui Alys au obiceiul să dea buzna pe neanunţate, îi zâmbi el lui Judy, puneam lanţul la uşa aia afurisită.

— A, nu te deranja pentru mine. Nici pe *mine* nu mă deranjează! îl asigură Judy, cu sinceritate.

— Jerod tocmai pleca…

Alys îşi dorea să fi putut fi la fel de calmă ca ei.

Jerod îi aruncă o privire.

— Da? Ăă… ai dreptate, plecam. Ştii, am nişte treburi.

Trecu prin bucătărie, vizibil dornic s-o sărute, dar Alys ridică imediat cafetiera, ţinând-o în faţă ca pe o pavăză.

— Pe curând? întrebă ea, cu o dezinvoltură prefăcută.

Privirea lui i-o susţinu pe a ei, întrebătoare, neliniştitoare. Nu forţă nota. În schimb, se aplecă şi-i depus un sărut uşor pe obraz.

— Pe curând, spuse el încet.

Tonul lui o lăsă mută, vreme îndelungată după ce sunetul paşilor pe trepte se stinse.

— Alo? Pământul o cheamă pe Alys, recepţie!

Mâna lui Judy, fâlfâind pe la nasul ei, o făcu să tresară.

— Scuză-mă.

— Nu e necesar, o asigură prietena sa, luându-i cafetiera din mâini. Orice femeie în toate minţile ar reacţiona la fel. Crede-mă.

Alys râse uşor, fără chef.

— Te cred. Pur şi simplu n-am crezut să mi se întâmple şi mie vreodată.

Judy încremeni în timp ce-şi turna cafeaua.

— Nu cumva eşti îndrăgostită? întrebă ea, serioasă.

Şocată, Alys făcu ochii mari.

— Îndrăgostită? În niciun caz!

Ea, *îndrăgostită?* Era cea mai absurdă idee. Nu?

Expresia lui Judy se înseninã.

— Bine. Pasiunea e una, dar dragostea…

— Dragostea…? o îndemnă Alys.

— Dragostea e… periculoasă, declară Judy, cu convingerea unei îndelungate experienţe.

— N-am crezut să te-aud vreodată spunând asta, îşi privi Alys prietena, descumpănită.

— Nici eu n-am crezut să cazi vreodată într-o asemenea cursă.

Alys ridică brusc capul.

— Ei, îţi mulţumesc foarte mult!

— Nu m-ai înţeles. Atâta numai că…

— Numai că…?

Judy se strâmbă.

— Să ai grijă, bine? Asta-i o aventură de vară, o distracţie, nu ceva de luat în serios.

Tăcerea se prelungi, aproape tangibilă, plutind în aer între ele ca un nor îngheţat.

— N-aş suporta să te văd suferind, spuse în cele din urmă Judy.

— N-am să sufăr, o asigură Alys, rece.

Abia rostise aceste cuvinte, când îşi dădu seama că minţea cu neruşinare.

Avea să sufere, garantat. Împotriva voinţei sale, se îndrăgostea de Jerod Prescott.

Cu un gest hotărât, Jerod aruncă în cutia cu scule cheia franceză şi se ridică în picioare. Îşi aruncase un picior peste copastie, gata să sară pe chei, când Stephen scoase capul din cabină.

— Ai terminat? întrebă el, surprins.

— Cu asta, da, răspunse Jerod, ridicându-şi şi celălalt picior.

Stephen zâmbi.

— Cred că-i o mare figură.

Jerod încremeni, apoi întoarse capul spre fratele său.

— Ce vrei să spui?

— Am auzit de frumuseţea aia brunetă cu care umbli în ultima vreme. Trebuie să fie cu totul deosebită, dacă te scoate aşa din minţi.

— Este, îl asigură Jerod şi sări.

Era la jumătatea drumului spre jeep, când Stephen strigă după el:

— Invit-o la cină într-o seară. Mama moare s-o cunoască.

Jerod trecu pe-acasă doar atâta timp cât să arunce de pe el hainele de lucru, să facă un duş şi să-şi ia nişte jeanşi curaţi şi o cămaşă. Vederea patului cu aşternutul încă răvăşit era de ajuns ca să depăşească viteza legală, pe drumul până la Alys.

Spre deznădejdea lui, la uşă nu-i răspunse nimeni. Puse mâinile căuş la ochi şi privi prin geamul cel mai apropiat. Casa părea pustie.

Alys nu se zărea nicăieri. Totuşi, maşina ei era acolo, aşa că nu putuse pleca prea departe, decât dacă nu cumva o târâse Judy la vreun restaurant. Gândul îl făcea să se încrunte.

Ocoli până în faţa terasei. Cu mâna streaşină la ochi, scrută plaja, în căutarea unei brunete înalte, statuare, prin mulţimea de oameni, tineri şi bătrâni, care savurau minunata după-amiază.

Fu cât pe ce să n-o observe. Nu se aşteptase fie în tricou şi şort, îngenuncheată, construind un castel de nisip.

Zâmbind, se repezi în jurul casei şi coborî scara, pentru a o lua la fugă pe plajă, spre ea.

Alys stătea în genunchi, cu spatele spre el, consultându-se serioasă cu două fetiţe în legătură cu castelul de nisip pe care-l clădeau.

— Poftim! spuse ea, înlăturând delicat puţin nisip din fereastra pe care o scobise în zidul castelului. Cum vi se pare?

Fetiţa cea mai mică, o drăgălăşenie de vreo cinci ani, cu păr buclat, privi nemulţumită noua fereastră.

— E groaznic de mică, spuse ea. Cum o să intre prinţul, ca s-o salveze pe prinţesă?

— N-o să sară pe fereastră, proasto, replică sora ei mai mare, de şase ani, cu superioritatea dispreţuitoare a maturităţii. Ce, ai uitat? Sunt toţi aligatorii ăia în lac…

— În şanţ, o corectă Alys.

— Aşa, făcu fata cu codiţe. L-ar mânca, aşa c-o să

intre uite pe-aici, pe poartă.

— Şi pe urmă o salvează pe prinţesă? întrebă fata cu bucle.

— Exact, răspunse Alys.

— Aiurea, declară cea cu cozi. Pe urmă, se bate cu balaurul, ştii, şi pe urmă îi taie uriaşului capu', şi pe urmă…

— Pune mâna pe prinţesă şi o sărută, interveni Jerod, lăsându-se lângă Alys, pentru a face o demonstraţie practică.

Alys ţipă surprinsă, înroşindu-se până în vârful urechilor. Cele două fetiţe se holbară la el, cu gurile căscate. Cea mai mare îşi reveni prima.

— Nu asta voiam să zic, se încruntă ea, dezaprobatoare.

— Dar aşa se termină toate poveştile, o asigură Jerod, strângând-o pe Alys de talie. Nu?

Alys nu îndrăzni să răspundă, iar el oricum nu-i dădu ocazia. Fără a-i da drumul, se aplecă, întinzându-i mâna fetiţei cu cozi, care era mai aproape.

— Eu sunt Jerod.

Fetiţa îi strânse mâna, cu gravitate.

— Eu sunt Lindy Michaels. Şi-asta-i soră-mea, Mary. Soră-mea mai *mică.*

Mary se apropie, fascinată vizibil dar temându-se să nu-şi piardă mânuţa în laba uriaşă a lui Jerod. Aruncă o privire spre Alys.

— Mama a zis că ai un iubit.

Această afirmaţie nepăsătoare o făcu pe Alys să rămână stupefiată. Îl simţi pe Jerod devenind rigid de surprindere, dar nu îndrăzni să-l privească.

— Mama ta a spus că am un iubit?

— Mhm. Şi-a mai zis şi că era şi timpu'.

— Şi tăticu-a zis că ce baftă are dulău', adăugă Mary. Asta-nseamnă că ai un câine? îl întrebă ea pe Jerod. Noi

avem unul. Îl cheamă Frank.

— Vine de la Frankfurter, fiindcă e câine vienez, preciză cu superioritate sora ei.

— Frank e un nume potrivit, răspunse Jerod. Şi, nu, eu nu am câine.

— Atunci de ce-a zis tăticu'…

— Voia să spună că am mare noroc s-o cunosc pe domnişoara Vincent.

— Pe cine? se miră Mary.

— De Alys vorbeşte, proasto, o informă sora ei, dându-i un cot.

— Aha, analiză ea un moment chestiunea, după care o uită complet. Alys ne-ajută să ne facem castelul. Vrei să ne ajuţi şi tu?

— Mi-ar fi imposibil…

Alys îi trânti în mână o lingură mare de bucătărie, îndoită.

— Şanţul trebuie să fie mai adânc în partea aia.

Avea şanse să înceapă din nou să respire normal, dacă îl plasa la o distanţă sigură, cu o movilă de nisip înaltă de un metru între ei.

Jerod o strânse uşor, ironic.

— Mie-mi place mai mult pe partea asta.

— Pe partea asta lucrez *eu*.

— Aranjează turnul prinţesei, îl informă Mary.

Mâna lui urcă discret, până ajunse lângă sânul lui Alys.

— Ţin foarte mult la prinţese.

— Da' cum rămâne cu prinţul? obiectă Lindy. Şi cu aligatorii?

— Sunt destui, o asigură Alys, încercând să se desprindă din tulburătoarea strânsoare. Când colo, braţul lui o cuprinse şi mai strâns.

— Cui îi pasă de aligatori? murmură Jerod, depunându-i un sărut uşor sub ureche.

Lindy se încruntă. Mary îşi schimbă poziţia, ca să vadă mai bine. Înainte de a apuca să critice spectacolul, un strigăt le distrase atenţia.

— Mary! Lindy! La masă!

Mama fetelor stătea pe culmea dunelor joase dintre plajă şi şirul caselor.

— Haideţi! Să mergem!

— Of, mama! Câteva minute încă. *Te rugăm?*

— Nu. Masa e gata.

Lindy dădu cu piciorul în nisip, dezgustată.

Mama ei făcu un gest de salut.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ele, Alys!

Alys îi făcu şi ea cu mâna. Dintr-odată, în panică, simţea că-şi pierdea ultimele mijloace defensive faţă de Jerod şi sentimentele ei pentru el, dar nu găsea niciun argument ca să ţină fetele lângă ea.

— *Haideţi*, fetelor! Se răceşte mâncarea!

— Mai bine duceţi-vă, zâmbi forţat Alys. Nu vreau să am probleme cu mama voastră. Altfel, s-ar putea să nu mă mai lase să vă ajut la castelele de nisip.

Mary oftă cu jale.

— Până ne-ntoarcem noi, o să-l ia apa.

— Mda, făcu şi Lindy, la fel de tristă. Şi era cel mai mare pe care l-am făcut.

— Mai e până să vină fluxul, le asigură Jerod. Când vă întoarceţi, îl veţi găsi tot aici. Deşi nu garantez c-o s-o găsiţi şi pe Alys.

Ceva din glasul lui îi trimise un fior pe şira spinării. Părea aproape… flămând.

— Fetelor, dacă nu vă grăbiţi, nu primiţi desert!

Ameninţarea nu-şi pierduse puterea de convingere, oricât de multe mame o folosiseră de-a lungul anilor.

— Pa, Alys.

Mary o luă la fugă, pompând din răsputeri cu picioruşele ei dolofane.

— Mhm, pa! înhăţă Lindy lingurile şi găleţile, pornind după sora ei.

— Ei, acum ştim cât preţuieşti, comentă Jerod, zâmbind.

— Mai scumpă decât cina, dar mai ieftină decât desertul, recunoscu Alys.

Evitând să-l privească, ocoli până în faţa castelului şi începu să adune nisip lângă podeţul care se fărâmiţa.

— Ai mai făcut aşa ceva, spuse Jerod, pe un ton afirmativ.

Alys dădu din cap, fără să se uite la el.

— De câteva ori. Fetele se simt cam singure. Nu au pe-aici nicio prietenă. În plus, când eram mică, n-am construit niciodată castele de nisip. Cred că trebuie să-mi scot pârleala.

— Niciun castel de nisip?

— Niciunul.

Netezi cu palma podul. Marginile se surpară sub atingerea ei.

— Se usucă, se lăsă Jerod pe vine lângă ea. În ritmul ăsta, prinţul nu va mai trece niciodată, necum s-o salveze pe prinţesă.

— Dar prinţesa e în siguranţă, în turnul ei. Vezi? Meterezele mai rezistă.

— Biata prinţesă.

Ceva din glasul lui o făcu să-l privească. Se uita la ea, nu la castel.

— Cum adică, biata prinţesă?

— Închisă în vârful turnului ei, răspunse el încet. Nu crezi că ar prefera să-i iasă în întâmpinare la jumătatea drumului?

Respiraţia ei păru să se oprească undeva în plămâni, sub stern.

— Şi dacă nu vrea să fie salvată? Dacă situaţia o mulţumeşte aşa cum e?

— Bietul prinţ, îi mângâie el coapsa cu palma, ştergând nisipul.

Alys simţi un nod în gât.

Şi dacă prinţesa coboară din turn? îi veni ei să întrebe. *Atunci ce-o să se-ntâmple?*

— Prinţul e sigur că vrea s-o salveze? întrebă ea în schimb. Umbra de îndoială care trecu peste chipul lui fu singurul răspuns de care avea nevoie.

Înfuriată pe ea însăşi şi pe el, se ridică brusc în picioare. În acel moment, vârful sandalei lovi podul deja avariat, făcându-l să se prăbuşească într-o avalanşă de nisip miniaturală.

— Ei, cred că asta rezolvă problema, comentă Jerod, privind catastrofa.

— Aşa se pare, se aplecă ea să-şi scuture nisipul de pe genunchi, evitându-i cu grijă privirea. Ţi-e foame?

— Oricând. De mâncare e vorba? Sau de altceva?

— De mâncare, răspunse categoric Alys. Numai de mâncare.

— Mă rog, oftă el exagerat. Merge şi aşa.

Capitolul 10

Jerod nu era sigur ce anume îl îndemnase s-o ducă pe Alys la el acasă pentru a-i cunoaşte familia. Dar, într-un fel, când intră cu jeepul pe şoseaua principală care străbătea insula pe toată lungimea, ştiu încotro se îndrepta.

Când coti la dreapta, spre casa unde copilărise, Alys se îndreptă în scaun.

— Ăsta nu-i drumul spre restaurantul lui Antonio.

— Nnţ. E ceva mai grozav. Ai încredere-n mine.

Îl privi nesigură, apoi întoarse capul.

Era prea târziu ca să se mai răzgândească. Intră pe aleea prunduită din spatele casei şi opri lângă maşina

mamei sale.

— Bun venit la Chez Prescott, făcu el un gest larg spre casa solidă şi veche şi grădiniţa din jurul ei. Nu aştepţi locuri, nu-ţi faci rezervări şi nu te cerţi pentru nota de plată. Poţi umbla desculţă dacă vrei, deşi mama nu permite ţinuta la bustul gol. Din păcate, adăugă el, cu un zâmbet glumeţ.

Alys privi casă, uşor încruntată.

— Ai spus, mâncare italiană.

— Şi este italiană. Azi e joi. Mama mea face lasagna pentru cină, joia, de când mă ştiu. Garantez că şi-n seara asta a pregătit-o.

— Dar mama ta…

— Se va bucura să aibă o musafiră, o asigură el, coborând din jeep. E mâncare destulă pentru o armată, crede-mă.

Alys ar fi fost dispusă să-l creadă, dar nu era deloc sigură că putea avea încredere în sine. Oricum, era prea târziu ca să mai fugă.

La apariţia lor, o femeie zveltă, cu păr cărunt şi ochi veseli, puse deoparte bucata de parmezan pe care o rădea şi le ieşi în întâmpinare.

— Jerod! Şi ai adus şi o prietenă. Ce frumos!

Se înălţă pe vârfuri, să-şi sărute fiul pe obraz, apoi se întoarse spre Alys.

— Trebuie să fii artista despre care îmi vorbea Stephen. Anna, nu-i aşa?

— Alys, îi luă ea mâna întinsă, roşind.

Stephen vorbise despre ea? Dar *Jerod?*

— Iar eu sunt Suzanne. Încântată de cunoştinţă.

Jerod dispăru pe altă uşă, lăsând-o singură cu mama lui. Alys îşi reprimă o bruscă senzaţie de panică.

— Îmi… îmi pare rău că dau buzna aşa, dar Jerod…

— Ştie că prietenii lui sunt întotdeauna bineveniţi aici. Sper că-ţi place lasagna.

— Bineînţeles, dar…

— Perfect. Avem foarte multă. Cere-i să-ţi dea un pahar de vin, până termin eu aici.

— L-am şi adus, apăru din nou Jerod în uşă, cu două pahare de vin roşu în mâini; îi oferi unul, apoi îşi cuprinse mama pe după umeri. Alys voia mâncare italiană la cină. Crezi că eşti în stare?

Suzanne îi zâmbi.

— S-ar putea să mai rămână în tigaie – dacă tu şi Stephen nu mâncaţi cât patru.

Alys urmărea cu invidie dialogul afectuos. Dacă pe Suzanne Prescott o deranja că fiul ei adusese acasă o musafiră neanunţată, îşi ascundea bine sentimentele.

Mama ei fusese mult mai transparentă. Elizabeth Vincent nu se ostenise niciodată să-şi ascundă iritarea faţă de fiica ei.

Aproape îşi făcuse curaj să se ofere pentru a ajuta la pusul mesei, când uşa se dădu de perete şi năvăli un tânăr. Era la fel de înalt şi blond ca Jerod, şi chiar mai musculos.

— E gata cina? întrebă el, înainte de a o observa.

Apoi se opri, o măsură odată cu privirea şi-şi reluă mersul, zâmbind.

— Eu sunt Stephen, îi cuprinse el mâna în laba sa aspră, peste măsură de mare. Tu trebuie să fii Anna. Arăţi chiar mai bine decât am auzit.

Jerod se înecă brusc cu vinul.

— Alys, spuse ea cu voce slabă. Mă numesc Alys. De unde…

Stephen zâmbi.

— Umbla vorba că Jerod a agăţat o brunetă trăsnet. Tu trebuie să fii.

— Cum…

Zâmbetul lui se lăţi şi mai mult.

— Dacă erau două ca tine pe Banks, aş fi ştiut. Crede-mă.

— Stephen! Ia vezi cum te porţi! protestă mama lui, înainte ca Jerod să intervină. Şi tatăl tău unde e?

Nu fu necesar niciun răspuns. Un bărbat care arăta exact aşa cum s-ar fi aşteptat Alys să arate Jerod peste vreo treizeci de ani alese tocmai acel moment ca să intre pe uşă. Îşi îmbrăţişă soţia, cu un sărut însufleţit, apoi îi întinse mâna lui Alys.

— Tu trebuie să fii prietena lui Jerod.

Dintr-odată neliniştită, Alys privi spre Jerod. Acesta se uita la ea cu capul înclinat într-o parte şi un uşor zâmbet enigmatic pe buze. Îi răspunse cu un surâs ezitant şi avu surpriza de a-i vedea zâmbetul lăţindu-se, ca şi cum ar fi trecut o probă.

Motivând că aveau de discutat ceva între patru ochi, Suzanne Prescott îşi conduse soţul afară din bucătărie. Imediat, din sufragerie se auzi vocea unei fete.

— A venit Jerod? Ce să zic! Tocmai am pus masa, acum trebuie să mai adaug un tacâm!

— Două! strigă Stephen, zâmbind.

— Două?

Pe uşă năvăli o fată blondă şi înaltă, cu ochi la fel de albaştri că ai lui Jerod. La vederea lui Alys, se opri, apoi alergă spre ea, cu mâna întinsă.

— Cred că tu eşti Alys.

— Ăă, da. Şi tu…?

— Julia. Abia aşteptam să te cunosc.

Alys îl privi pe Jerod, nervoasă. Acesta ridică din umeri.

— Nu eu. N-am scos o vorbă.

— Nu era vorba să mai pui două tacâmuri la masă? întrebă Stephen, scoţând două farfurii dintr-un dulap.

După ce ieşiră amândoi, Jerod se rezemă de bufet. Îi răspunse la privirea întrebătoare cu un zâmbet ironic:

— Bine ai venit în familia Prescott.

Alys expiră prelung, şuierător.

— Mereu sunt aşa… energici?

— Nu, numai când le e foame. Altfel, sunt de-a dreptul sălbatici.

— Vai de mine!

Nu era sigură că ar fi supravieţuit.

Dar, dintr-odată, şi-ar fi dorit o ocazie să încerce.

A doua zi dimineaţă, când Alys se dădu jos din pat, soarele abia se ridicase deasupra orizontului. Jerod dormea cu faţa la cearşaf.

Seara fusese distractivă, revelatoare şi epuizantă. Părinţii lui Jerod se retrăseseră devreme – Bill Prescott pleca devreme cu un grup de pescari – aşa că rămăseseră numai ea, Jerod, Stephen şi Julia.

Spălatul vaselor decursese amuzant, în pofida tachinăriilor şi a gâlcevilor. Spre surprinderea ei, Jerod provocase lupta cu prosoapele. Spre surprinderea nimănui, Stephen învinsese, numai pentru a fi recompensat cu o ceaşcă de apă săpunită turnată în cap.

Apoi, Julia propusese o partidă de Monopoly.

Amintindu-şi falimentul total – Julia construise zeci de hoteluri pe Broadwalk şi golea buzunarele tuturor când treceau – Alys nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

Revenise cu Jerod acasă abia după miezul nopţii, dar nu adormiseră imediat.

Odată cu zorile, însă, îi reveniseră şi îndoielile.

Chiar îl iubea pe Jerod Prescott?

Ştia, măcar, ce era iubirea? N-o mai cunoscuse niciodată. Prietenia, da, dar iubirea, nicicând.

Nu găsise răspunsul nici peste o oră, când Jerod, cu nişte blugi uzaţi pe el şi nimic altceva, o găsi aşezată pe taburetul ei înalt, construind armătura pentru *Vânător*.

— ’Neaţa, salută el, căscând de-i trosneau fălcile.

Alys lăsă jos sârma cu care lucra.

— Bună dimineaţa.

Continuând să caşte, Jerod veni în spatele ei şi o cuprinse cu braţele.

— Ai făcut cafeaua? mormăi el, risipind vraja.

Alys râse, desprinzându-se din îmbrăţişare.

— Mai e puţină, în ibricul de pe plită, dar stă acolo de-atâta timp încât probabil a început să se amărască. Garantez că e mult prea tare.

— Bine, răspunse el şi, ciufulindu-şi cu o mână părul deja răvăşit, îşi târşâi picioarele în bucătărie.

În timp ce-l privea ieşind, pe Alys o podidi un val de tandreţe atât de puternică, încât o ameţea.

Îşi dădu seama că nimic nu-şi dorea mai mult decât să-l vadă pe Jerod trezindu-se în fiecare dimineaţă, toată viaţa.

Gândul o izbi ca un val rapid, rostogolind-o până nu mai fu sigură care era susul şi care josul, iar când trecu, Alys era sigură, fără nicio umbră de îndoială, că îl iubea pe Jerod.

Ceea ce o speria îngrozitor.

Când Jerod reveni în sfârşit, Alys era adâncită în lucru. Sârmele armăturii începuseră să arate ca un om, un bărbat înalt, cu umeri laţi, care păşea cutezător înainte, spre necunoscut. Detaliile trebuia să aştepte lutul, dar contururile se distingeau deja.

Jerod zâmbi. Era atât de concentrată, încât nu-l auzise.

Cu mişcări încete, ca să n-o deranjeze, se retrase din nou în dormitor. Se înapoie cu aparatul, dar acum îl încărcase cu film alb-negru.

Lăsase filmele color la Cameron’s Camera Shop, pentru developat. Azi, avea intenţii mai serioase.

La primul ţăcănit al obturatorului, Alys ridică privirea, surprinsă.

— Nu mă lua în seamă, spuse el, făcând încă o

fotografie.

Mâna ei rămase nemişcată, cu degetele încovoiate printre sârmele armăturii. Fotografie şi această poziţie. Nu, nu era o poziţie. Nu în sensul în care îi pozase el. Era Alys. Alys a lui.

Femeia cu care avea să-şi petreacă tot restul vieţii, ajungând s-o cunoască.

— Lucrează mai departe, îi spuse el încet, cu un zâmbet încurajator.

După un moment de ezitare, se aplecă din nou asupra armăturii. Peste câteva minute, uitase complet de existenţa lui, prea captivată ca să-l observe cum circula prin cameră, sau să audă zgomotele slabe ale aparatului de fotografiat.

Era o zi ideală pentru fotografii. Soarele blând al dimineţii intra prin ferestre, scăldând-o în lumină.

În timp ce lucra, Jerod ştia că-şi putea trăi astfel toată viaţa, fără a reuşi s-o cunoască în întregime, fără a înceta să găsească mereu câte ceva nou, diferit şi proaspăt. Dar asta nu însemna că n-avea să încerce.

Alys potrivi pe armătură ultimul cocoloş de lut, apoi îşi trase încet umerii înapoi, forţându-şi coloana vertebrală să se îndrepte. Muşchii, deprinşi cu orele întregi în care stătuse cocoşată asupra lucrării, se destinseră cu un protest, făcând-o să geamă uşor.

Ţăcănitul şi zumzetul unui aparat foto o surprinseră. Răsucindu-se, îl văzu pe Jerod aşezat pe braţul fotoliului, cu camera în mâini şi zâmbetul pe buze.

— Tocmai începeam să mă întreb dacă ai de gând să-ţi petreci toată ziua în transă, spuse el, lăsând deoparte aparatul.

Cu graţia dezinvoltă a cuiva care n-a stat ore întregi în aceeaşi poziţie, porni spre ea.

Alys nu avea nevoie să-l privească pentru a-i simţi fiecare pas. Era *Vânătorul* ei… şi totuşi, nu era.

Înainte de a apuca să-şi pună gândurile în ordine, o cuprinse în braţe. Gura lui o cuceri într-un sărut flămând, care-i făcea imposibil orice gând raţional.

Când în sfârşit se retrase, gâfâiau amândoi.

— Mamăăă! îi zâmbi Jerod. Dacă o dimineaţă întreagă de muncă te activează întotdeauna aşa, voi avea grijă să fiu pe-aproape ori de câte ori eşti gata să faci o pauză.

Alys râse, dar nu schiţă niciun gest de a se elibera. Senzaţia propriului ei trup lipit de al lui o făcea să se simtă… vie.

— Nu sunt sigură că ar fi bine. Cel mai probabil, voi fi arţăgoasă, nu altfel.

— Dacă ăsta-i arţag, se aplecă Jerod s-o mai sărute o dată, atunci merită să încerc mai des.

De astă dată, când sărutul se încheie, Alys se retrase în sfârşit din braţele lui.

— Trebuie să-mi acopăr lucrarea. Dacă lutul se usucă prea tare, va trebui s-o iau de la început.

Înainte de a apuca să aştearnă deasupra prima cârpă umedă, Jerod o apucă de mână.

— Stai.

Îl privi nedumerită.

— Am fost atât de ocupat uitându-mă la tine, încât n-am apucat să văd opera, explică el, făcând-o să roşească de plăcere şi puţină jenă.

Ocoli piesa, studiind-o din toate unghiurile.

— Mărturisesc că îmi dau seama ce urmăreşti, dar…

Ridică din umeri.

— Cred că eu nu sunt sculptor.

— Nu, tu eşti fotograf, răspunse încet Alys. Tu vezi numai ceea ce *este*.

— Nu aşa face toată lumea?

— Nu.

Nu se mai gândise niciodată, dar ştiu brusc că avea

dreptate.

— Nu, nu întotdeauna. Nu oricine are… curajul de a privi lumea, ca s-o vadă aşa cum e.

Alys se gândea la fotografiile de pe peretele camerei lui de lucru. Aveau subiecte banale – cerul, marea, apa, nisipul, iarba, fragmente de scoici, nimic mai mult – şi totuşi, Jerod le văzuse limpede. Şi, văzându-le, le făcuse să devină cumva mai reale. De-asta câştigaseră premii, cu atâţia ani în urmă. Îi ajutau pe oameni să *vadă*.

— După *Vânător*, nu-ţi va mai rămâne de făcut decât o singură statuie, aşa-i?

Întrebarea o readuse la realitate.

— Da… Da, *Căutătoarea*.

Problematica ei *Căutătoare*, reprezentarea inimii omeneşti. Cea care încă îi scăpa printre degete.

Gândul o făcu să tresară. Îl privi pe Jerod, întrebându-se dacă observase. El, însă, se uita la *Vânător*.

— I-ai găsit modelul? o întrebă.

Atentă să-i evite ochii, Alys începu să acopere *Vânătorul*.

— Nu, încă nu am model.

Dar nu statuia o îngrijora.

În acel moment, cele mai mari probleme i le crea propria ei inimă, mult prea umană. *Căutătoarea* trebuia să mai aştepte.

— Deci, Jer, mugi Frank în telefon. Eşti gata să vii înapoi?

Glasul aspru al redactorului şef îl zgâria pe nervi ca întotdeauna, dar de astă dată, din cine ştie ce motiv, lui Jerod îi era mult mai greu să-l asculte decât de obicei. Oftă, dorindu-şi să fi avut un răspuns ferm.

— Nu, Frank, nu sunt gata să vin. Şi nici nu-s sigur dacă voi mai fi vreodată. Nu la ceea ce-mi oferi tu.

— Poftim?

Jerod se strâmbă, îndepărtând receptorul de ureche.

— Ţi-a prăjit soarele creierii? Nu te poţi lăsa de munca asta, Jer, cum nu pot nici eu, aşa că scuteşte-mă. Când te-ntorci?

— Ascultă, Frank, mai am nevoie de timp. Aici se întâmplă ceva interesant şi…

— Ha! Ştiam eu că nu poţi să te abţii, orice-ai zice *tu!*

După un moment de tăcere, Frank continuă:

— Ce anume ai găsit? Ceva util pentru noi?

— Nu, răspunse Jerod, puţin mai tăios decât intenţionase. Nu, repetă el, mai ponderat. Nimic ce te-ar interesa, Frank. Doar nişte fasoane artistice ca alea pe care nu le poţi tu suferi.

— Ai pozat-o pe gagica aia, artista, este? Ştiam eu că, dacă e cineva în stare, tu eşti ăla! Nu-i domeniul tău, fireşte, da'…

— Nu, nu artista. Altceva.

— Aha… nu se descurajă Frank decât foarte puţin. Bine, orice-ar fi, îi găsim noi un loc pe undeva. Un ziar mare ca ăsta…

— Nu e nimic care să te intereseze, Frank. Ai încredere-n mine.

Frank tăcu un moment, dar în cele din urmă fu nevoit să cedeze.

— Bine, Jer. Am încredere în tine, dar n-o pot ţine aşa le nesfârşit. Dacă nu te întorci curând, va trebui să-i dau altcuiva postul.

— Sigur, Frank. Înţeleg.

Tăcerea din locul oricărui răspuns fu aproape mai neplăcută decât răcnetele.

— Of, la dracu', reluă în cele din urmă Frank. Speram să nu trebuiască să ţi-o spun.

— Ce să-mi spui?

— Mai ai timp până la întâi august. Ordinu' patronului. Dacă până atunci nu vii…

Nu se osteni să termine fraza. Nu era nevoie.

Jerod ştiuse că aici aveau să ajungă. Nu se aşteptase, însă, să-l deranjeze atât de puţin.

— Nu-mi va plăcea să te dau afară, Jer, continuă Frank, aproape pe un ton de scuză. Nu uita, am un milion de mari fotografi care stau la coadă să-ţi înhaţe postul.

Jerod râse.

— Două duzini, maximum. Şi chiar dacă i-ai angaja, ai găsi tu o cale să mă primeşti înapoi, Frank. Sunt prea bun ca să mă înlocuieşti atât de uşor.

— Pe bune, replică Frank şi trânti receptorul.

Jerod închise telefonul mai atent, apoi îşi răvăşi părul cu o mână, înjurând tăcut.

Oricât detesta s-o recunoască, Frank avea dreptate. Nu putea continua aşa la nesfârşit. Şi chiar dacă nu-l îngrijora găsirea unei slujbe – Pulitzerul pe care-l primise cu trei ani în urmă i-ar fi deschis multe uşi – posturile ca al lui nu se găseau pe toate drumurile.

Iar faptul că se îndrăgostise – dacă asta i se întâmpla – nu însemna că-şi putea petrece tot restul vieţii reparând motorul lui *Becky Sue* şi fotografiind-o pe Alys.

Când se aplecă să înfigă un bold în avizier, văzu cartea de vizită pe care i-o dăduse Tom Speer.

Fu cât pe ce s-o smulgă, dar ceva îl opri în ultimul moment.

Studiase tehnicile cinematografice, desigur, colaborase chiar cu doi colegi de facultate la realizarea unui scurt documentar şi a unui şi mai scurt film de artă care nu fusese difuzat nicăieri. Iar munca în cinematografie *avea* anumite avantaje. Şansa de a face ceva nou. Puţin mai multă diversitate. Mult mai multă independenţă…

Nu, era ridicol să se gândească, măcar. Doar era fotoreporter, îşi reaminti el.

Aruncă în coşul de gunoi cartea de vizită şi-şi impuse

să se îndepărteze. Trebuia să găsească altceva

Peste cinci minute, scotea iarăşi cartea din coş.

La urma urmei, nu era decât un telefon.

Capitolul 11

Zilele treceau la fel de repede ca nisipul care i se scurgea printre degete. Pe Alys n-o deranja. Munca la *Vânător* mergea bine. Mai mult decât bine. Era cea mai reuşită sculptură din serie. Într-o zi, două, avea s-o termine.

Jerod lipsea de aproape două săptămâni, cu documentaristul care rămăsese fără cameraman. Turnau un film scurt despre impactul dezvoltărilor edilitare din Outer Banks asupra mediului local. La început, Jerod ezitase, îngrijorat că cineastul avea interese politice. Dar, cu cât se adâncise mai mult în lucru, cu atât devenise mai entuziasmat.

Frank Griffith răspunse de la primul apel.

— Mdea…? mârâi el.

— Mă bucur să aud că eşti drăguţ ca de obicei.

— Era şi timpul să suni!

— Mhm, ştiu.

Jerod îşi umezi buzele, care i se uscaseră dintr-odată, apoi spuse:

— Frank, nu mă mai întorc.

— Ce?!? Fir-ai al dracu', Jer, nu poţi face una ca asta. Nu te repezi. Mai ai câteva săptămâni, şi…

— Ştiu că ţii postul ocupat pentru mine, Frank, şi-ţi mulţumesc, dar e timpul să trec la altceva.

— Ce altceva? întrebă Frank, bănuitor.

— Ca s-o spun pe-a dreaptă, nici eu nu ştiu. Nu sunt sigur. Dar am o ofertă de film şi alte posibilităţi, care se-

arată… interesante. Însă *sunt* sigur că n-am să mai lucrez în presă, Frank. Nici măcar pentru tine.

Urmă o lungă pauză. Apoi, aproape plângăreţ:

— Din cauza unei femei, Jer? De-asta nu te mai întorci?

Jerod trase aer în piept, apoi zâmbi.

— Da, Frank, e şi o femeie la mijloc. O frumuseţe brunetă, pe care am de gând s-o fac Doamna Prescott, chiar şi dacă voi avea de aşteptat zece ani.

— Mama mă-sii! înjură Frank, dezgustat de-a dreptul. Niciodată nu te-am crezut genul pe care să-l ducă femeile de nas.

— Nu, Frank, nu m-ai înţeles. E vorba de…

Îşi căuta cuvintele, dar acestea îi scăpau, înnebunitor de încăpăţânate.

— La naiba, reluă el într-un târziu. Nu pot să-ţi explic. Sunt fotograf, nu scriitor. Dar sunt sigur că e soluţia cea mai bună pentru mine.

— Atunci, trimite-mi o poză.

Jerod se uită spre teancul de fotografii alb-negru ale lui Alys. În cea de deasupra, îşi privea blocul de schiţe, încruntată cu atâta aprindere, încât era mare minune că hârtiile nu luau foc.

Niciodată nu văzuse o femeie care să arate mai incitant, mai reală, mai dezirabilă.

— Dacă vrei o fotografie, Frank, ai s-o primeşti. O pun azi la poştă.

O lungă tăcere. Apoi:

— Chiar ai gânduri serioase, aşa-i, Jer?

— Mda, foarte serioase. Mai serioase decât oricând în viaţa mea.

— Bine, ce dracu’, oftă Frank, iar Jerod ştiu că învinsese. Cred că-mi pierd vremea încercând să te conving.

— Într-adevăr.

— Probabil că nicio mărire de salariu…

— Nnţ.

— Sau o misiune trăsnet în…

— Nici aia.

— Mă temeam că vei spune asta.

Din nou tăcerea, urmată de încă o înjurătură printre dinţi.

— Bine, acuma trebuie să-mi văd de treabă. Mai ales de vreme ce am de găsit pe cineva în locul tău.

— Sunt pe-acolo câţiva băieţi tineri foarte buni şi le lasă gura apă să prindă ocazia. Nu-ţi va fi greu să-mi alegi un înlocuitor.

— De parc-ar exista vreunul! replică Frank, cu amărăciune. Dar, totuşi…

— A fost minunat, Frank, spuse încet Jerod. Chiar a fost.

— Mda, bine. Dacă te răzgândeşti vreodată, sună-mă. Şi, Jer…?

— Da?

— Baftă.

Jerod zâmbi în receptor.

— Mulţumesc. Nu cred c-o să am nevoie, dar… îţi mulţumesc.

Când coborî din maşină, lui Alys îi veni pe neaşteptate o idee – îi putea cumpăra lui Jerod un cadou. O surpriză. Nimic pretenţios – eventual o curea nouă pentru geanta aparatului foto. A lui începea să se roadă.

În magazin era răcoare, aproape frig, după canicula de-afară. De după colţul îndepărtat se auzea un murmur de conversaţie – vânzătorul, explicându-i ceva unui cumpărător, probabil. Când Alys se apropie de capătul tejghelei, glasurile deveniră mai limpezi. Unul dintre ele era al lui Jerod.

Se opri brusc, cu inima bătându-i şi un zâmbet

ivindu-i-se pe buze. Primul ei impuls fu acela de a se repezi după colţ, aruncându-i-se în braţe – dar, dacă făcea asta, ar fi trebuit să-i explice ce căuta în magazin şi praful se alegea de surpriza ei.

După un moment de ezitare, Alys riscă să arunce o privire după colţ.

Jerod stătea la tejghea, iar vânzătorul tocmai revenea din birou, cu un plic mare, pentru pozitive color.

— Tre' să-ţi zic, Jer, spuse el, aruncând plicul pe tejghea, ai aici o gagică, clasa una! Nişte balcoane, *trăsnet!*

— Mda, e mişto, nici vorbă, răspunse Jerod.

Cuvintele lui o izbiră pe Alys ca un sac cu ciment. *E mişto*? auzise bărbaţii vorbind aşa despre maşinile sau bărcile lor, dar despre *ea?*

— Cât îţi datorez, Mike? întrebă Jerod. Trebuie să fug. Ştii câţi pescari vin în weekend…

— A, da, sigur, scoase Mike bonul. În total, cincizeci şi şapte şi treizeci.

— Mersi, aruncă Jerod câteva bancnote, după care vârî grăbit restul în buzunar.

— N-ai de ce. Şi, auzi? Dacă te saturi de gagicuţă, dă-mi de veste, bine? Tare i-aş mai trăgea şi eu un toc de…

Alys nu auzi mai mult de-atât. Ieşise deja pe uşă şi se îndrepta spre maşină cât o ţineau picioarele, abandonând cureaua pentru aparat, nedorind decât să scape cât mai repede.

Ultimul lucru pe care-l voia era să dea ochi cu Jerod, acolo, unde erau sute de oameni care ar fi văzut-o sfârtecându-l în bucăţi şi călcând resturile în picioare.

Ducă-se dracului surprizele. Ducă-se şi cumpărăturile. Şi, mai ales, ducă-se dracului Jerod Prescott.

Jerod aproape că scoase un strigăt de uşurare când

văzu maşina lui Alys la locul ei obişnuit. Trecuse pe-acolo de cinci ori în ultimele trei ore, dar ezitase să-i lase un mesaj pe robot. Nu voia să-i vorbească unei maşini. Cu Alys voia să vorbească.

Spre surprinderea lui, la uşă nu răspunse nimeni. O privi nedumerit, apoi ocoli până pe terasă. Era pe plajă. Acolo trebuia să fie.

Nu se zărea nici urmă de ea.

Bătu din nou la uşă. Neprimind niciun răspuns, deschise uşa cu plasă şi privi prin geam. I se păru că vedea o mişcare, dar probabil era doar o iluzie.

Totuşi, al dracului să fie dacă avea să plece. Urma să vină ea, mai devreme sau mai târziu.

Cheia pe care i-o dăduse Alys se potrivi uşor în broască. Făcuse trei paşi în cameră, când deodată Alys apăru din bucătărie.

— Ce cauţi aici? întrebă ea furioasă, aruncând fulgere din ochi. Numai fiindcă ţi-am dat o cheie, în caz de urgenţă, crezi că ai dreptul să intri în casă când ai tu chef?

Jerod se opri, stupefiat de neaşteptatul atac.

— Am bătut, dar…

— Şi eu n-am răspuns, ceea ce însemna că n-am chef să vorbesc cu tine. Nu mi-ai văzut maşina?

— Ba da, dar…

— Pleacă. *Acum.*

Aceste cuvinte îl dezmeticiră. Nu-l deranja o ceartă sănătoasă, dar detesta să fie atacat când nici nu ştia ce făcuse.

— Ba pe dracu’! ripostă el, furios. De ce nu mi-ai răspuns la uşă? Şi-n fond, despre ce e vorba?

— M-ai minţit!

Jerod rămase cu gura căscată. Din nou.

— Ce spui? Nu-i adevărat! Nu te-am minţit niciodată!

— Nu? Eram în magazinul foto, acum o oră. Am auzit comentariile ăluia despre pozele tale. Pozele tale cu *mine.*

— Ce? încercă el să-şi amintească discuţia. N-am făcut decât să cumpăr câteva lucruri. Ce e rău în asta?

— Mincinosule! Ai dat şi nişte fotografii la developat, nu mai ştii? „Nişte balcoane, trăsnet!”

Se lămuri în sfârşit.

— Auzi, scuză-l pe Mike. E cam bădăran uneori, dar n-a vorbit serios. Nici nu ştia că erai acolo. Şi sunt într-adevăr nişte fotografii superbe. Orice bărbat…

Parcă ar fi dat foc unui calup de dinamită.

— Orice bărbat? *Orice* bărbat? Ai spus că *numai tu* vei vedea pozele alea!

Se bâlbâia de furie. Făcu un pas înainte, împungându-l cu degetul în piept.

— M-ai *minţit!*

Jerod se retrase. Nu avea încotro.

— Ai spus că developezi singur pozele. O vorbă n-ai scos despre tipii de la magazin şi distracţia lor de a şi le da din mână în mână, hlizindu-se ca la o…

— N-au făcut asta!

— Mie nu aşa mi s-a părut! Dar nu asta e problema. Problema e, continuă ea, neîndupelcată, că mi-ai promis că nimeni nu va vedea pozele. Niciodată. Nimeni!

— Pe cele alb-negru! protestă el. N-am materiale ca să mi le developez singur pe cele color.

— Nu aşa ai spus!

— Dar asta era ideea! În plus, adăugă Jerod, începând să se înfurie, era doar un rolfilm. S-a amestecat cu altele, atâta tot.

Ochii lui Alys se îngustară.

— Ai făcut de-o mie de ori mai multe poze color decât un rolfilm. Cu restul ce s-a întâmplat?

Jerod rămase mut. Steve developase toate filmele color. Pur şi simplu nu-i trecuse prin minte că, pentru Alys, un laborant profesionist ar fi părut indiscret. Numai ghinionul o făcuse să intre în magazin tocmai atunci.

— Ce te supără de fapt? o întrebă el, încet, aplecându-se. Nu Steve sau Mike, sau greşelile mele, sunt adevărata problemă, aşa-i?

— Nu contează. Te rog să pleci. Imediat.

Fălcile lui Jerod se strânseră.

— Plec, dar numai fiindcă sunt prea furios ca să judec limpede.

Alys trânti uşa după el, apoi rămase pe loc, cu spatele lipit de perete, ascultându-i paşii, motorul jeepului, scrâşnetul de cauciucuri demarând.

Abia când nu mai rămase decât tăcerea, îşi rezemă capul pe genunchi şi lăsă lacrimile până atunci stăvilite să se reverse într-un potop pustiitor.

Avu nevoie de şase zile ca să-şi adune curajul pentru a merge la Jerod să-i ceară iertare.

Cu un nod în stomac, Alys se sili să coboare din maşină şi să urce scara.

Uşa era deschisă, dar prin plasă nu se vedea nimic din interiorul întunecos. Cu degetele reci ca gheaţa, apăsă pe butonul vechi al soneriei. Azi clopotele ruginite răsunând înfundat.

Erau *singurele* pe care le auzea. Din casă nu mai răsuna niciun zgomot.

Privi uşa interioară, deschisă. Îl putea aştepta înăuntru, la umbră.

Nu făcuse doi paşi în casă, când se opri, uluită.

Camera era tapetată cu fotografiile ei.

Imaginile acopereau pereţii de la înălţimea taliei până la aproape doi metri, prinse una lângă alta în şiruri care înconjurau toată încăperea. Numai fereastra şi uşa rămăseseră descoperite.

Până şi avizierul era îngropat sub fotografii. Iar imaginile înrămate din Outer Banks aproape dispăreau printre sutele de portrete ale ei.

Şi, cu fiecare imagine, în mintea ei se dezvăluia câte un nou fragment din viziunea lui Jerod, trezindu-i o convingere uluitoare – fiinţa aceea, femeia aceea pe care Jerod o surprinsese şi în momente banale, şi în clipe rarisime, femeia aceea era iubită.

Revelaţia o lăsă fără suflare.

— Ce-i cu tine aici?

Glasul lui familiar îi străpunse ca un cuţit uluirea buimacă.

Se răsuci în loc, pentru a-l vedea privind-o din uşă, cu pumnii proptiţi în şolduri şi chipul drag încruntat feroce.

— Jerod! Eu… eu…

— Arăţi ca dracu', o întrerupse el, apropiindu-se, tot încruntat. De fapt, arăţi de parcă n-ai fi dormit de câteva zile.

— Nici n-am dormit, recunoscu ea, înainte de a apuca să se stăpânească.

— N-ai dormit?

— Nu.

Cuvântul era scurt, abia auzit.

Simpla lui apariţie o lăsa fără simţire.

Spre uimirea ei, chipul lui Jerod se însenină, făcându-i inima să se oprească pentru o clipă, două.

— Foarte bine.

— Foarte bine? repetă Alys, năucită.

Jerod dădu din cap, vizibil mulţumit.

— Foarte, foarte bine. N-aş suporta gândul că am fost singurul care n-a dormit în ultimele zile.

Întinse mâna şi-i dădu blând la o parte o şuviţă rebelă de păr. Contactul dintre degetele lui şi obraz stârnea scântei.

— Deci, continuă el, apropiindu-se, ce te-a adus aici, domnişoară Vincent?

Ce o adusese acolo?

— Cred… Cred că ar fi bine să nu ne mai vedem.

Jerod se aplecă şi mai mult, atât de aproape încât Alys era gata să jure că avea să se înece în ochii lui albaştri, albaştri ca oceanul.

— Aşa crezi tu? o întrebă încet, cu o undă de veselie în glas.

Dădu din cap ca o marionetă.

— Da.

— Eu, nu.

Vorbea atât de încet, încât abia îl auzea.

Şi apoi, o sărută. Se aplecă doar şi, arogant, o luă în stăpânirea lui.

Cu un strigăt înăbuşit de abandon, Alys se lăsă în voia lui. Altceva nu mai putea face. Mâna i se ridică din proprie iniţiativă, trecându-şi degetele prin părul lui.

— Te iubesc, Alys, murmură Jerod. Te voi iubi toată viaţa, orice-ar fi. O ştii şi tu, nu-i aşa?

— Oare? şopti ea.

— Sigur. La fel cum mă iubeşti şi tu pe mine.

— Da… murmură cu mirare Alys, încet ca într-o rugăciune. Aşa e.

Iar aceste două cuvinte, ca o piatră aruncată într-un geam, sfărâmară în mii de bucăţi zidul din jurul inimii ei, eliberând-o.

Izbucni în râs, dar întreruptă de suspine.

— Aşa e. Cât te mai iubesc, Jerod Prescott, cât te mai *iubesc!* Dar nu credeam… n-am îndrăznit să cred…

— Ce? o îndemnă el, cu blândeţe. Că te puteam iubi şi eu? Ei bine, te-ai înşelat. În multe privinţe.

— Îmi pare rău, atât de rău…

Lacrimile îi înecau vocea.

— N-ar fi trebuit să…

— Şşş, o opri el, cu un deget pe buze. Nu acum. Acum n-am nevoie de explicaţii.

— Dar îţi datorez…

La asta, Jerod zâmbi.

— Fii sigură că da. Şi voi scoate adevărul de la tine, cândva. *Tot* adevărul. Dar nu în clipa asta.

Mai târziu – mult mai târziu, când zăceau încleştaţi în patul lui răvăşit, cu trupurile goale umede, dar complet satisfăcute – Jerod îi dezvălui hotărârea lui de a nu se mai întoarce la ziar.

— Dar ce vei face? se rezemă ea într-un cot, surprinsă.

— Nu ştiu, zâmbi el alene. Nu sunt sigur. Însă există o sută de lucruri pe care voiam să le fac şi n-am încercat niciodată.

— Cum ar fi căsătoria? îl tachină ea.

— Cum ar fi căsătoria. Şi tu? Ce intenţii ai?

— Pe lângă căsătorie? râse uşurel Alys.

Jerod dădu din cap.

— *Vânătorul* e gata, spuse ea.

— Şi, desigur, arată magnific. La fel ca modelul.

— Absolut.

— Deci, ţi-a mai rămas *Căutătoarea*, nu?

Involuntar, Alys deveni mai rigidă.

— Exact.

Era ultimul lucru la care voia să se gândească.

Fruntea lui Jerod se încreţi, încruntată.

— Alys? Ce este?

— Nimic, îl privi ea o clipă. Atâta numai că… Nu ştiu ce să fac cu ea. M-am gândit şi m-am tot gândit, dar…

Ridică din umeri.

— Nimic. Nu reuşesc s-o simt.

Un moment, Jerod rămase privind-o, cu ochii îngustaţi a meditaţie. Apoi, se ridică brusc.

— Ia pune asta pe tine, îi culese el cămaşa din grămada de haine împrăştiate pe jos.

— Ce…?

— Fă ce spun eu, îi ordonă, luându-şi blugii.

N-o lăsă să îmbrace şi altceva, nici măcar să facă mai mult decât să se încheie la primii câţiva nasturi, după care o luă de mână şi o conduse în camera de lucru.

— Uite-ţi *Căutătoarea*! declară el, arătându-i cu un gest larg fotografiile prinse pe toţi pereţii.

— *Căutătoarea* mea? Dar… asta-s eu.

— Exact. *Căutătoarea* a fost întotdeauna aici, înăuntrul tău. Întotdeauna.

Întotdeauna.

Alys închise ochii şi se rezemă de el, ştiind că avea să-i fie alături întotdeauna. *Întotdeauna.*

— Dacă nu mă crezi, îi şopti Jerod la ureche, te-ajut eu s-o găseşti.

În cercul braţelor lui, Alys se întoarse să-l privească.

— Îmi promiţi?

— Pe cuvântul meu.

Şi, strângând-o uşor la piept, îşi pecetlui cuvintele cu un sărut.

— *Sfârşit*